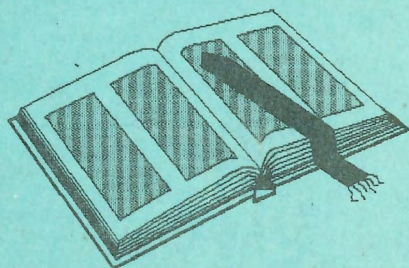
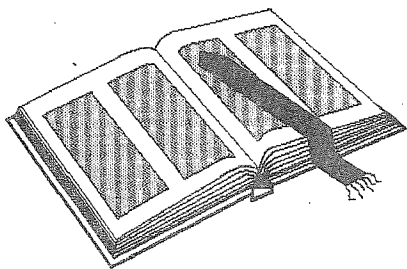

CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE IAD?

CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE IAD?

CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE IAD?

citiți...

comparați...

meditați...

CUPRINS

	pag.
Prefața ediției.....	1
Ce spun Scripturile despre iad?.....	5
Cuvîntul "iad".....	15
"Iad" și "infern" în Vechiul Testament.....	19
Textele în care "sheol" este tradus "iad" și "infern".....	21
Textele în care "sheol" este tradus "mormînt" sau "groapă".....	26
Cuvîntul "iad" în Noul Testament.....	29
Cuvîntul "iad" tradus din grecescul "hades".....	29
Hristos în "iad" ("hades") și înviat din el.....	30
Alte cuvinte interpretate ca "iad".....	33
"Gheena" = valea Hinnon.....	33
În primejdia gheenei.....	37
Cine poate să piardă în gheenă și sufletul și trupul?.....	43
Viermele care nu moare și focul care nu se stinge.....	45
"Cum veți fugi de osînda gheenei?".....	49
Vrednic de focul gheenei.....	50
"Tartaroo" nu este un loc de tortură.....	51
Parabola cu bogatul și cu săracul Lazăr.....	53
Parabola cu oile și caprele.....	64
Pedeapsa veșnică.....	76
Lacul care arde cu foc și pucioasă, care este moartea a doua.....	81

Diavolul, fiara și profetul mincinos, chinuiți.....	89
Reîntorși în "iad".....	94
Au crezut evreii în chin?.....	99
Alegeți-vă viața ca să trăiți.....	106
Păcate care se pot ierta și păcate care nu se pot ierta.....	111
Răspunderea prezentă.....	113
Corectitudinea și Adevărul mai presus de toate.....	121
Index Biblic.....	124

Prefața ediției

Broșura "Ce spun Scripturile despre iad?" a fost scrisă în limba engleză în anul 1900, primele ediții în limba română datînd din perioada interbelică.

Ne bucurăm nespus de mult de ocazia ce ni se oferă de a reedita această carte, deoarece, deși au trecut cîteva decenii de la apariția primei ediții, mesajul ei, susținut cu nenumărate dovezi biblice referitoare la acest subiect, are aceeași importanță, acum ca și atunci.

Deși am cercetat în amănunțime acest subiect, cu toate dovezile scripturale folosite în carte și multe altele care se mai găsesc în Biblie și deși am ajuns la convingerea că cele susținute aici sînt Adevăr, că reflectă Caracterul lui Dumnezeu și aduce bucurie în inimile fiilor Lui, noi nu dorim să ne impunem cu forța credința noastră. Considerăm că Adevărul deține forța necesară pentru a se impune singur. Singura condiție este ca oamenii să-l dorească și să-l caute. De aceea noi ne asumăm doar sarcina de a avertiza pe toți cei ce se numesc după numele lui Hristos, că este timpul să renunțe la superstiții și prejudecăți și să cerceteze în amănunțime acest subiect.

Motivele și împrejurările în care a apărut doctrina "iadului" cu "chinul său veșnic" le cunoaștem din istorie și din revelațiile Bibliei (cele mai multe în simboluri), pe care această cărticică ne ajută să le

înțelegem mult mai clar decît pînă acum.

Ceea ce dorim însă să subliniem, este faptul că Biblia în unitatea înțelesului ei, nu susține această doctrină. Atît evreii cît și primii creștini nu învățau așa ceva. Ei știau despre Creator că este IUBIRE; știau că plata păcatului este moartea și că Dumnezeu nu a schimbat niciodată această sentință; știau că Isus a plătit pe deplin prețul de răscumpărare pentru Adam și toți fiii lui, că acest fapt se va adevăra la "vremea potrivită" (1Tim.2:6) și că va veni timpul cînd popoarele vor beneficia în mod real de el (Fapte 3:18-24).

Mai atragem atenția, că această doctrină a dus la împînzirea multor ediții ale Bibliei cu acest cuvînt (iad) și că a servit pe deplin scopurilor necreștinești pentru care a fost inventată. O dovadă concludentă este că, deși au trecut cîteva decenii de cînd traducătorii Bibliei nu-și mai permit să traducă cuvintele "sheol" și "hades" din textele originale prin "iad" (din cauza emancipării popoarelor sau poate din sinceritate), el este atît de înrădăcinat în conștiința și credința oamenilor, încît aceștia nici nu observă acest fapt. Aceasta este o prejudecată la care, ca și la multe altele, trebuie să renunțăm; trebuie să ducem o adevărată luptă de eliberare pentru a cerceta Biblia în condiții de libertate deplină, deoarece Adevărul pătrunde numai acolo unde este dorit și unde are loc.

Nu putem decît să-i compătimim pe cei care înțeleg că "vestirea Evangheliei" (a veștii bune, de bucurie pentru toate popoarele) înseamnă vestirea

"chinului veșnic", neobservînd că cei întorși din acest motiv au drept credință "o datină omenească" și neobservînd că adevărații fii ai lui Dumnezeu sînt cei care vin din iubire față de El, iubindu-și totodată semenii și iertîndu-și dușmanii. Aceștia fac voia lui Dumnezeu pentru că o găsesc minunată și sînt fericiți să vestească înțelepciunea, iubirea și îndurarea Lui. Dacă cineva a reușit să "guste", cu mintea și cu inima, "ce bun este Domnul" să nu obosească ci să vestească îndurările Lui, că El "pedepsește nelegiuirea părinților în sînul copiilor", dar "dă îndurare pînă la al miilea neam" (Ier. 32:18) și "nu ține mînia pe vecie" iar pe ceilalți îi avertizăm că dumnezeul și viitorul descris de ei nu este același cu Dumnezeul și viitorul descris de Biblie.

"Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?" (Rom. 2:4).

Omenirea a trecut prin multe "focuri" pînă în prezent, dar nici unul nu a avut efectele "focului" descris, în mod simbolic, în Biblie. Nici unul n-a "ars" atît de complet păcatul încît popoarele să rămîină cu "buze curate", ca "toți să cheme Numele Domnului și să-I slujească într-un gînd" (Țef. 3:9), să-și amintească veșnic urmările nefaste ale păcatului, rușinîndu-se și regretînd experiența cu el.

Biblia dă tuturor morților, prin meritul lui Isus, speranța învierii la o "rouă dătătoare de viață" (Is. 26:19), cînd din dealuri "vor izvorî rîuri", cînd "orbii vor vedea" și "surzii vor auzi" (Is. 25:6-8; 26:9,10; 32:3-5; 41:18), dar cei ce vor pieri în acest "foc"

suferă o "nimicire veșnică". Sîntem siguri, că "El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, pînă nu va așeza dreptatea pe pămînt și ostroavele vor nădăjdui în legea Lui" (Is. 42:4).

Menționăm că toate textele biblice citate sînt după traducerea "Nițulescu", una din traduceri românești în care cuvîntul "iad" apare în multe locuri și considerăm că ar fi de un real folos citirea textelor și din traduceri recente (în paralel), dar atragem atenția asupra faptului că, în multe locuri există diferențe (mici) între numerele versetelor din traducerea "Nițulescu" și cele din traduceri recente pe care le avem la dispoziție.

Nu ne rămîne decît să îndemnăm cititorul, în numele Domnului Isus, să citească cu atenție și răbdare, să mediteze cît mai mult asupra principiilor expuse aici, să cerceteze cu adevărat, ce spun Scripturile despre "iad" și să-și însușească ceea ce consideră că este ADEVĂR. Convingerea noastră este că, dacă cercetarea va fi sinceră, va găsi răspuns la nenumărate întrebări pe care și le-a pus sau poate nici nu și-a dat seama că și le pune. Sîntem siguri că se va bucura și va rămîne cu o imagine nouă despre Creatorul lui, despre Mîntuitorul și Răscumpărătorul lui și despre Planul lui Dumnezeu de mîntuire a omenirii.

Dumnezeu să vă binecuvinteze!

ianuarie 1992

CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE IAD?

***

*"La lege și la mărturie! Căci cei ce nu vorbesc după
cuvîntul acesta, e pentru că nu este
lumină în ei". - Isaia 8:20 (trad. din engleză)*

***

De multe secole există o învățătură foarte neclară că, înainte de-a crea omul, Dumnezeu a creat un mare abis de foc și teroare în care pot intra toate miliardele de familii omenești pe care El a plănuț să le aducă în existență, că El a numit acest abis "iad", că toate promisiunile și amenințările Bibliei au fost date cu scopul de-a alege un număr restrîns dintre oameni, "o mică turmă", iar pentru ceilalți a fost pregătit acest îngrozitor loc în care-și vor petrece viața veșnică. O înțelegere corectă a acestui subiect este de mare importanță pentru toți aceia care sînt conștienți că un caracter cu adevărat creștinesc trebuie clădit pe o temelie puternică, bine întemeiată pe Cuvîntul lui Dumnezeu și nu pe superstiție și ignoranță.

În timp ce cunoștința crește iar superstițiile dispar, această monstruoasă perspectivă asupra aranjamentului și caracterului lui Dumnezeu își pierde forța, iar oamenii cugetători nu mai pot crede legenda pictată cu un înalt grad de abilitate și realism pe pereții bisericilor, așa cum o putem vedea și astăzi în Europa. Unii pretind acum că locul este literar iar focul simbolic etc., în timp ce alții resping doctrina iadului în orice sens și proporție. Bucurîndu-ne de dispariția superstițiilor și de faptul

că predomină o imagine adevărată despre Creatorul mareț, înțelept, drept și iubitor, trebuie să observăm că tendința celor care abandonează această mult respectată doctrină este spre îndoială, scepticism și infidelitate. De ce trebuie să se întâmple așa, când de fapt mințile lor este eliberată de-o eroare, vă întrebați? Explicația ar fi în faptul că creștinii au fost mult timp învățați că temeiul acestei îngrozitoare blasfemii împotriva caracterului și orinduirilor lui Dumnezeu este o taină, dar este bine întemeiată pe Cuvîntul lui Dumnezeu, Biblia. Prin urmare, în orice grad s-ar zgudui această credință în "iad", în aceeași măsură se zguduie și credința în Biblie ca fiind revelația adevăratului Dumnezeu, așa că acei care părăsesc credința în "iad" sau "chinul veșnic" devin, în cele mai multe cazuri, infideli și batjocoritori ai Cuvîntului lui Dumnezeu.

Prin călăuzirea lui Dumnezeu putem înțelege că prin această teorie s-a adus o mare defăimare Bibliei și autorului ei divin și că, într-o înțelegere corectă, ea nu învață nimic înjositor în ceea ce privește caracterul lui Dumnezeu și nici că "adevărul" este o taină care nu poate fi urmărită într-un mod inteligent. Fiind convinși că printr-o înțelegere corectă, credința în Dumnezeu și Cuvîntul Său, în inimile poporului Său, ar fi repusă pe o temelie puternică și înțeleaptă, noi vom încerca să expunem ceea ce Scriptura învață într-adevăr, referitor la acest subiect. Părerea noastră este că oricine se va convinge că trebuie să renunțe la această imagine falsă, primită din concepțiile și interpretările greșite

ale unor oameni, se va convinge în același timp că trebuie să renunțe la superstițiile din conștiința lui și să alture și se va îndrepta cu o credință puternică spre Cuvîntul lui Dumnezeu, singur în măsură să dea înțelepciune și să îndrepte.

Noi admitem că într-adevăr, această doctrină așa cum se învață și se primește în general, este îngrozitoare și nu permite o înțelegere clară a iubirii, dreptății, puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu pe care le proclamă Cuvîntul Său. De aceea să cercetăm Scripturile, căci "în ele se descopere dreptatea lui Dumnezeu" (Rom. 1:17) și este foarte adevărat că tot în ele "mînia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necucernicii și nedreptăți a oamenilor, care țin cu silnicie adevărul în nedreptate" (vers. 18). Totodată, "din neam în neam nu va rămînea cel rău nepedepsit" (Prov. 11:21), dar mînia lui Dumnezeu este totdeauna temperată, cu milă: "Căci în etern ține îndurarea lui" (Ps. 106:1; 107:1; 118:1-4; 136).

Că înțelesul general cu privire la pedeapsa veșnică a păcătoșilor este cu totul rău și absurd se poate vedea și din punctul de vedere al rațiunii (a unei judecăți sănătoase), deoarece în loc ca dreptatea lui Dumnezeu să fie descoperită și înțeleasă, în mare măsură se întunecă, defăimînd și batjocorînd caracterul Său mare plin de iubire, dreptate, putere și înțelepciune. Apoi, din punctul de vedere al Bibliei, sîntem gata a dovedi pe deplin că învățătura chinului veșnic este nesănătoasă, lipsită de logică iar pedeapsa celor răi, în felul în

care se înțelege de majoritatea creștinilor, este departe de adevăr. De aceea, orice susținere a acestei învățături cât și practicile celor ce-o predică trebuie să cadă și nu se mai pot menține.

Faptul că susținătorii chinului veșnic au puțină, dacă nu deloc credință în el, se vede din faptul că acesta n-are nici o putere de-a le schimba sau reforma purtarea sau faptele lor. Și cu toate că sectelor creștinătății le place a crede că chinurile veșnice și groaza nesfârșită, lipsită de orice speranță de scăpare, este pedeapsa celor răi și păcătoși, totuși ele sînt nepăsătoare și cu totul liniștite, lăsînd miile de păcătoși să treacă zilnic pe lîngă ei către groaznicul loc de suferință. Sunetul clopotelor, orgile și corurile înălțătoare, edificiile spațioase, catedralele luxoase, stranele pompoase și predicatorii talentați, care se feresc din ce în ce mai mult să amintească această învățatură a chinului veșnic, dăruiesc repaus și desfătare elegantelor adunări religioase care se întrunesc în ziua Domnului (Duminica) și sînt cunoscute lumii ca "Bisericile lui Hristos" și reprezentanțele învățăturilor Sale. Dar interesele eterne ale mulțimii, ale lor și-ale propriilor lor familii, puțin îi interesează, deși în mod natural putem presupune că, avînd astfel de posibilități minunate, ar trebui să fie extrem de zeloși și de hotărîți să salveze pe cei ce merg spre pierzare; ba ziua și noaptea să nu înceteze anunțînd lumea de pe vîrfurile caselor și de la colțul străzilor despre viitorul pericol al chinului veșnic.

Dar faptul este că ei nu-l cred. Singura clasă de

oameni care își arată prin fapte credința în iad se numește "Armata mîntuirii". Aceștia sînt de fîs aproape tuturor celorlalți creștini, pentru că se arată oarecum statornici și stăruitori în crezul lor, iar metodele lor speciale, adeseori absurde și cu totul în contradicție cu ale Domnului, despre care profetul spune: "Nu va striga, nici nu va ridica vocea sa, nici nu va face s-o audă pe uliță" (Is. 42:2), sînt nimic în comparație cu ceea ce ar trebui să fie, dacă ar fi pe deplin convinși despre acest loc îngrozitor. Nu ne putem închipui cum e cu putință, ca credincioșii sinceri ai acestei groaznice învățături, să fie mulțumiți cu afacerile trecătoare ale acestei vieți și adunîndu-se liniștiți, de obicei în fiecare Duminică, să asculte vorbiri de fericire pentru ei și de durere și nefericire pentru marea majoritate a omenirii. Dacă ei într-adevăr cred aceasta, cum ar putea fi liniștiți știind bine că semenii lor mor în medie o sută pe minut și intră în:

"Acel pămînt de adîncă disperare,

Unde Dumnezeu nu răspunde

Rugăciunii lor amare"?

Dacă într-adevăr ar crede în chinul veșnic, puțini ar fi între ei care ar sta liniștiți, văzînd cum marea mulțime, în continuu, se grăbește către locul plin de groază care a fost zugrăvit de binevoitorul poet, dar foarte amăgit, Isaac Watts, a cărui inimă a fost cu mult mai iubitoare și mai largă decît aceea pe care el a atribuit-o lui Dumnezeu cînd a scris imnul:

„Din c^{er}, furia necunoscută
Suf^l-va peste viermele rebel,
Și chinui-va sufletele sterpe
În flăcările focului etern”.

Adeseori se întâmplă că unii oameni înnebunesc de groază și durere când cineva dintre rudele s-au prietenii lor, ajunge în vreo nenorocire înfiorătoare ca de exemplu: foc, înec, ciocniri de trenuri, etc., chiar dacă știu că suferința lui se sfârșește repede prin moarte. Și cu toate acestea, acești oameni își închipuie și cred că Dumnezeu e mai puțin iubitor decât ei și că El poate să se uite cu nepăsare, dacă nu chiar cu plăcere, la miliardele de creaturi ale Sale cum suferă în această tortură veșnică, pe care le-a pregătit-o încă înainte de-a le crea și de la care nu mai este nici o speranță de salvare. Și mai mult decât atât, ei așteaptă să ajungă în sinul lui Avraam, în mod literal, de unde să se poată uita peste nemărginita prăpastie, în adâncul căreia vor vedea și auzi agonia și vaietele mulțimii, între care se află și unii de-ai lor, pe care acum îi iubesc și plîng după ei; apoi își închipuie că vor deveni atât de schimbați, atât de mult în asemănare cu ideea și credința lor de astăzi în Dumnezeu, împietriți și închiși față de orice milă și lipsiți de orice iubire și simpatie, încît se vor bucura de un astfel de Dumnezeu care a pregătit un plan atât de îngrozitor.

E de mirare, că bărbați și femei cu simțăminte atât de bune, care iubesc pe semenii lor și întocmesc pentru ei spitale, orfelinat, azile și organizează societăți pentru împiedicarea cruzimii chiar și față

de animale, să fie atît de înguști la minte, încît să poată crede și susține o astfel de învățătură a chinului veșnic și să fie cu totul nepăsători în a cerceta ori a se convinge dacă această învățătură este în armonie cu Cuvîntul lui Dumnezeu sau nu.

O credință deosebită de cea descrisă pînă aici au numai acei care țin învățătura ultra-calvinistă care cred că Dumnezeu a hotărît în așa fel, încît toate eforturile lor n-ar putea să schimbe cazul (soarta) nici măcar a unei singure ființe; că toate rugăciunile ce s-ar face nu pot schimba o singură iotă din acest plan îngrozitor, pe care ei cred că Dumnezeu l-a făcut pentru ei și veșnica lor plăcere. Aceștia, în ce privește interesul pentru semenii lor, pot fi într-adevăr liniștiți; dar atunci cum pot ei preamări pe un astfel de Dumnezeu, cu un astfel de plan pentru chinuirea aproapelui lor, pe care Dumnezeu a poruncit să-l iubească ca pe ei înșiși?

De ce nu te îndoiești mai bine de această "învățătură a demonilor", de această doctrină afurisită contra marelui Dumnezeu, făurită în "vîrstele întunecate", cînd o preoțime vicleană învăța că e drept a "face rău ca să fie bine"?

Învățătura chinului veșnic a fost inventată de papalitate cu scopul de a îndupleca pe păgîni să intre în sistemul papal și să susțină preoțimea acestui sistem. Ea a înflorit în acel timp cînd "luptele cu taurii" și serbările gladiatorilor erau cele mai plăcute desfătări ale poporului, cînd cruciadele erau numite "războaie sfinte" și cînd bărbați și femei erau numiți "eretici" și adeseori măcelăriți pentru că

aveau îndrăzneala să creadă și să cugete asupra învățăturilor religioase care erau contrare cu învățăturile papalității, într-un timp când soarele adevărului evanghelic era întunecat, când Cuvîntul lui Dumnezeu nu era întrebuițat și era permis să fie citit numai de preoți, a căror iubire față de aproapele lor s-a arătat adeseori prin torturarea așa numiților "eretici" pentru a-i sili să-și tăgăduiască credința și să nu citească Biblia (ca să-i scape dacă e cu puțință, ziceau ei, de la viitorul și mai groaznic al ereticilor, adică de chinul veșnic). Ei n-au învățat această doctrină de la păgîni, deoarece păgînii nu au o învățătură atît de crudă, atît de diavolească, atît de nedreaptă și lipsită de orice iubire și înțelepciune. S-o cerceteze oricine cît se poate de bine, pentru ca aflînd-o s-o poată arăta și la alții cît este de neagră și urîță și atunci, dacă este cu puțință, să se arate lumii că esența barbarismului, a crimei, a urii și a lipsei de temere de Dumnezeu, se află numai la acei ce au fost favorizați de Dumnezeu cu mai multă lumină, cărora Dumnezeu le-a încredințat Cuvîntul Său, Biblia. O, cît de rușinați și înjosiți vor fi acei ce cugetau că fac un serviciu lui Dumnezeu, predicînd această învățătură blestemată, când se vor trezi la înviere, când vor învăța și vor cunoaște cît este de importantă iubirea și dreptatea lui Dumnezeu și când vor afla că Biblia nu a învățat această erezie diavolească a chinului veșnic, erezie care dezonoarează pe Dumnezeu, stinge iubirea, întunecă adevărul, împiedică sfințirea și împietrește inima în păcat (2 Pet. 2:1)!

Repetăm că, în lumina și dezvoltarea morală a zilei de azi, oamenii cu bun simț și cu judecata sănătoasă nu mai cred această învățătură; totuși, crezând că Biblia o învață, pe măsură ce înaintează în cunoștință și bunăvoință frățească, ceea ce-i face să nu mai creadă această învățătură, în aceeași măsură se depărtează și de Cuvîntul lui Dumnezeu, pe care în mod greșit îl acuză că învață această doctrină urită. Această necredință este deci o a doua recoltă de roade rele, produsă de această rătăcire pe care diavolul a reușit s-o altoiască în învățăturile bisericii. Astfel oamenii cugetători, inteligenți și cinstiți sînt alungați de la Biblie și împinși spre filosofii deșarte și "științele" mincinoase, care-i cufundă cu totul în necredință. Nici chiar oamenii lumesci nu cred această învățătură pentru că ea nu împiedică crimele.

Totuși, cineva poate să întrebe: n-a produs eroarea și ceva bun? N-am fost oare cei mai mulți aduși în biserică în urma faptului că în trecut ni s-a predicat această erezie?

NU, răspundem noi; eroarea n-a făcut niciodată un bine adevărat, ci todeauna rău. Acei pe care eroarea i-a adus în vreo biserică și pe care adevărul nu poate să-i miște, sînt todeauna o vătămare pentru Biserica adevărată. Miile de persoane pe care nu convingerea lor sinceră, ci frica și groaza cauzate de această învățătură i-a făcut să intre în sistemul papal, mărindu-i astfel numărul și averea, au schimbat puținul adevăr ce i-a mai rămas amestecîndu-l cu simțurile și erorile lor nesfinte, așa

ca să corespundă cu situația schimbată și cu spiritul vremii, iar preoțimea a văzut de bine să mai adauge eroare după eroare, recurgînd la metode, forme și ceremonii, etc., neînvățate de Scripturi și de nici un folos unui creștin adevărat, care stă sub controlul adevărului. Aceste mijloace, cum ar fi: icoane, chipuri, mătânii (mărgele), haine bisericești, lumini, catedre pompoase, altare, etc., aveau scopul de-a influența pe păgînii necreștinizați, la o formă de temere de Dumnezeu mai apropiată de vechiul lor cult păgîn, dar erau lipsite cu totul de orice putere reformatoare.

Păgînii n-au tras nici un folos din aceasta, deoarece în ochii lui Dumnezeu ei au rămas tot păgîni; ei au fost amăgiți în ceea ce nu înțelegeau și de aceea nici nu s-au unit din inimă cu acestea. Ei formau "neghina" adusă să înnăbușească "grîul". Domnul ne spune cine a fost semănătorul acestei neghine (Mat. 13:39). Tot așa se poate spune și despre marea majoritate a creștinilor de astăzi, care deși poartă numele de "creștini", nu sînt într-adevăr din inimă întorși la Hristos, ci numai înfricați de eroare sau atrași de făgăduințele avantajelor pămîntești. Aceștia nu fac parte din Biserica adevărată, ci, dimpotrivă, prin ideile și formele lor, sînt numai pietre de poticnire pentru adevărații consacrați și, din cauză că nu pot judeca și înțelege adevărul care este hrana adevărată pentru cei sfinți, fac și pe puținii păstori adevărați ce au mai rămas, să păgubească pe adevăratele "oi" de hrana adevărului curat pentru a mulțumi gustul nesfînt al "caprelor".

Nu, eroarea n-a făcut nici un bine, decît în înțelesul că Dumnezeu are puterea să facă astfel ca și "mînia omului" să servească spre mărirea Sa. De aceea El va face ca această rătăcire murdară să servească la îndeplinirea planurilor Sale cînd, în timpul Mileniului, toți oamenii vor ajunge să înțeleagă că prin această înșelăciune Satan a orbit lumea, ca să nu vadă adevăratul caracter al lui Dumnezeu; iar atunci în fiecare om se va deștepta o iubire mai puternică și mai fierbinte pentru Tatăl nostru ceresc.

Deci, văzînd cît de greșite sînt judecățile și părerile oamenilor, să punem la o parte toate teoriile și părerile lor și să cercetăm cu îngrijire Cuvîntul lui Dumnezeu, singura autoritate adevărată, ca să vedem ce ne învață El în această privință, amintindu-ne că cineva a zis: "Dumnezeu își explică Cuvîntul Său și El îl va face clar".

Cuvîntul "iad"

În primul rînd să avem în vedere, că Vechiul Testament a fost scris în limba ebraică iar Noul Testament în limba greacă. Cuvîntul "iad" este un cuvînt pe care traducătorii Bibliei l-au folosit uneori să arate înțelesul cuvîntului evreesc "sheol" și al cuvintelor grecești "hades", "tartaroo" și "gheenna", uneori traduse prin: "infern", "mormînt" și "groapă".

Cuvîntul "iad" în graiul poporului, înainte de a-l întrebuița teologii papismului pentru a-i da o altă însemnătate, deosebită, care să se potrivească

cu noua lor invenție, a însemnat numai un "loc ascuns" sau un "loc acoperit". Deci, fiindcă cuvântul "iad" are aceeași însemnătate sau același înțeles ca și cuvintele "infern", "groapă" și "mormînt", cuvintele "sheol" și "hades" trebuiau traduse în sensul lor corect, ca să dea de înțeles starea secretă sau ascunsă a morții.

Dacă traducătorii "Bibliei revizuite"*) ar fi fost cu totul eliberați de eroarea papală și dacă ar fi fost cinstiți, ei nu ar fi înlocuit cuvântul "iad" (din traducerile anterioare), prin cuvintele (netraduse) "sheol" și "hades", ci le-ar fi tradus în înțelesul lor și așa ar fi ajutat pe cititori să înțeleagă adevărul. Dar se vede că, fiindu-le frică a spune adevărul și fiindu-le rușine să spună minciuni, ei au lăsat cuvintele netraduse și așa au făcut pe cititori să presupună că aceste cuvinte înseamnă tot ceea ce se înțelege prin cuvântul "iad", după cum îl înțeleg teologii papali. Deși această procedură i-a adăpostit un timp, totuși a dezonorat pe Dumnezeu și Biblia, despre care poporul presupune că ea învață un loc de chinuri prin cuvintele "sheol" și "hades". Dar oricine poate să vadă că, dacă cuvântul "sheol" a fost potrivit a-l traduce de douăzeci și șapte de ori "mormînt" și de șase ori "groapă", el putea fi tradus la fel și în celelalte locuri.

Cercetînd și asemănînd aceste cuvinte, observăm

---

*) Biblia revizuită este Biblia engleză, în care cuvîntul ebreiesc "sheol" și cel grecesc "hades", pe care traducătorii altor Biblii le-au tradus "iad", "infern", "mormînt" sau "groapă", sînt lăsate netraduse.

următoarele fapte: în textele unde nu se poate crede că ar fi vorba despre chinuri, traducătorii Bibliei "King James" cât și traducătorii Bibliei românești, au întrebuițat cuvintele "mormînt" sau "groapă", pe cînd în toate celelalte locuri au folosit cuvintele "infern" și într-un singur loc "iad" iar cititorul, învățat cu ideea papală a chinurilor veșnice, citește cu gîndul la un loc de tortură groaznică, în loc de a înțelege mormînt sau groapă, sau o stare ascunsă, acoperită. De exemplu, să asemănăm pe Iov 14:13 cu Ps. 86:13. În primul loc se citește: "O de m-ai ascunde în mormînt" (sheol), iar în al doilea: "Și tu ai mîntuit sufletul meu din infernul (sheol) cel mai de jos". Cuvîntul evreiesc fiind același în ambele texte, nu mai rămînea nici un motiv de a nu fi tradus la fel în ambele locuri. Este foarte clar că Iov nu s-a rugat lui Dumnezeu să-l ascundă într-un iad de chinuri veșnice.

Dacă traducătorii din epoca reformației sînt întru cîtva scuzabili de ideea lor greșită asupra acestui subiect, fiindcă ei de abia au părăsit vechiul sistem papal, totuși traducătorii noștri moderni nu pot avea această scuză. Profesorii de teologie și păstorii organizațiilor religioase cred că e drept să urmeze pilda acestor traducători, adică să nu explice cuvîntul evreiesc "sheol" și pe cel grecesc "hades"; și prin aceste cuvinte, care nu dau înțelesul adevărat, fac ca turmele lor să creadă că acolo este vorba de un loc de tortură, sau un lac de foc. Credem că cei neștiutori au numai intenții bune, dar la cei educați se poate vedea o rea credință și

fătărnicie pentru că, cunoscînd adevărul, le place totuși să susțină eroarea.

Noi nu credem că toți vestitorii evangheliei știu de această eroare a traducătorilor și că intenționat ar ascunde adevărul de popor. Într-adevăr, cei mai mulți dintre ei nu știu și primesc învățăturile profesorilor de teologie fără o cercetare amănunțită și stăruitoare. Cei vinovați sînt profesorii și cei care sînt mai educați. Aceștia nu descoperă adevărul despre iad pentru mai multe motive:

1. Este de la sine înțeles că între ei este o înțelegere secretă; și pentru a-și păstra "profesiunea" în mod durabil, ei "trebuie să țină fabulele în școală", adică să nu descopere secretele profesionale "poporului de rînd", "laicilor".

2. Se tem că, dacă s-ar cunoaște acum că ei propagă de multă vreme învățături nescipturale, poporul și-ar pierde respectul și cinstea față de preoți și față de școlile și seminarele teologice și odată cu aceasta și înțelepciunea lor ar fi disprețuită. Deci este mai bine a nesocoti Cuvîntul lui Dumnezeu decît să pierzi încrederea și respectul poporului(!!!).

3. Ei știu că cea mai mare parte din membrii sectelor lor nu sînt constrînși de "iubirea lui Christos" (2 Cor. 5:14) ci numai de frica iadului; prin urmare ei văd clar că, dacă ar face acum cunoscut adevărul, aceasta ar însemna să piardă o mulțime de membrii din turmele lor, împreună cu tot cîștigul ce-l aduc și aceasta ar fi o mare nenorocire pentru cei ce "voiesc să aibă o frumoasă înfățișare în carne"

(Gal. 6:12), pentru cei arătați de Ioan 10:12, 13 și de Osea 4:8.

Dar care va fi judecata lui Dumnezeu, al cărui caracter și plan sînt defăimate prin doctrina blasfemiatoare pe care o susțin aceste cuvinte netraduse? Va lăuda El pe acești servi necredincioși? Va îndreptăți El purtarea lor? Vor fi ei printre prietenii iubiți ai Marelui Păstor ca să le descopere și mai departe planurile Sale (Ioan 15:14), pentru a le prezenta și pe acestea în mod fals în interesul rangului și respectului lor? Va continua Domnul a trimite "lucruri noi și vechi" ca "hrană la timp cuvenit", pentru casa credincioșilor, prin mîna acestor servi necredincioși? NU! unii ca aceștia nu vor mai fi instrumentele Sale, pentru a-i păstori turma (Ezec. 34:9,10). Ca și la prima venire, El își va alege servi din "poporul de rînd" cărora le va da cuvinte față de care "mai marii preoților" nu vor putea să se împotrivescă. După cum a prezis: *"Înțelepciunea înțelepților lui va pieri și cumintenia cumintilor săi se va ascunde"* (Luca 21:15; Is. 29:9-19).

"Iad" și "infern" în Vechiul Testament

Cuvîntul "iad" se află numai o dată în Testamentul Vechi iar "infern" de treizeci și cinci de ori. Amîndouă aceste cuvinte sînt traduse din cuvîntul evreiesc "sheol". "Sheol" nu înseamnă, nici în cel mai mic înțeles, un lac de foc cu piatră și pucioasă; nu, nici măcar o umbră a acestui lucru. Dimpotrivă, în loc de a fi un lac de foc, cu flăcări

luminoase, Cuvîntul lui Dumnezeu spune că e un loc de "întuneric adînc" (Iov 10:22); și în loc de a fi un loc unde să se audă țipete, gemete și vaiete, după cum s-ar auzi dacă ar fi un lac de foc, Cuvîntul îl arată că este un loc al "tăcerii" (Ps. 115:17); și în loc să se înțeleagă, în ori cît de mică măsură, că acolo ar fi un loc de suferință, Sfînta Scriptură ne spune că este un loc unde "cei osteniți se repausează" (Iov 3:13-19). "Căci nu este nici lucru, nici minte, nici știință, nici înțelepciune în mormînt (sheol) unde te duci" (Ecl.9:10).

Deci cuvîntul "sheol" înseamnă o stare ascunsă, "pămînt al tăcerii" (Ps. 88:12), care se aplică omului în starea lui moartă, în care totul se uită și este ascuns, afară de cei ce au ochii credinței. De aceea, fiindcă se potrivește foarte bine, avînd o însemnătate apropiată, cuvîntul "sheol" este tradus adeseori "groapă" sau "mormînt", spre a da de înțeles un loc ascuns sau întunecat, un loc al uitării, din care numai cei luminați de Dumnezeu pot vedea o reîntoarcere, o înviere, o restaurare a ființei. Să fim atenți că acești traducători au tradus cuvîntul "sheol" de treizeci și trei de ori "groapă" și de treizeci și cinci de ori "infern" și o dată "iad". Că prin cuvîntul "infern" nu se înțelege un lac de foc, se poate vedea și în cazul lui Iona după cum citim: "Din pîntecele *infernului* am strigat și tu ai auzit vocea mea" (Iona 2:2); iar în versul 1 se spune lămurit că "infernul" din care Iona a strigat a fost "pîntecele peștelui".

Toate textele în care "sheol" este
tradus
"iad" și "infern"

1. Prov. 27:20. "Precum *iadul* și adîncul nu se satură, așa nu se satură nici ochii omului". Precum distrugerea nu se mai umple, așa nici ochii omului.

2. Amos 9:2. "De vor săpa pînă în *infern* și de acolo mîna mea îi va lua"; O expresie figurativă, deoarece se știe că "infernurile" din cimitir sînt singurele "iaduri" în care oamenii pot să sape.

3. Psalm 6:5. "În *infern* cine te va lăuda"?

4. Psalm 16:10. "Căci Tu nu vei lăsa *infernului* sufletul meu; nici nu vei lăsa pe cuviosul tău să vadă mormîntul". Aici se referă la Domnul care n-a stat mai mult de trei zile în mormînt (Fapte 2:24-31;3:15).

5,6. 2Sam. 22:6; Psalm 18:5. "Legăturile *infernului* mă cuprindeau. Peste mine cădeau lanțurile morții". Un limbaj figurativ în care se arată cum necazurile grăbesc pe cineva spre mormînt.

7. Psalm 30:3. "Iehova, scos-ai din *infern* sufletul meu". Nimeni nu va crede că sufletul lui David a fost scos dintr-un chin veșnic, deoarece partea din urmă a versului arată *infernul* din care David a scăpat, zicînd: "Păstratu-mi-ai viața ca să nu mă cobor în groapă!"

8. Psalm 31:17. "Rușineze-se nelegiuîții, tacă în *infern.*" Într-adevăr, acolo "cei răi nu mai necăjesc pe nimenea" (Iov 3:17).

9. Psalm 49:14. "Ca oile în *infern* vor fi puși,

moartea îi va paște". (Moartea îi duce pe toți în infern, în mormînt, în pulbere). "Mutra (frumusețea sau puterea) lor o va mânca *infernul* (nimicirea)".

10. Psalm 49:15. "Dară Dumnezeu va răscumpăra sufletul meu din puterea *infernului*". Dumnezeu a răscumpărat viața tuturor oamenilor prin Fiul său Isus și acum toți așteaptă "dimineața învierii", cînd vor fi eliberați din pulbere (Ioan 5:28).

11. Psalm 55:15. "Coboare-se de vii în *infern*". Textul englez spune: "Coboare-se grabnic în groapă".

12. Psalm 86:13. "Tu ai mîntuit sufletul meu din *infernul* cel mai de jos".

13. Psalm 88:3. "Și viața mea se apropie de *infern*" (nimicire).

14. Psalm 89:48. "Care este omul care va scăpa sufletul său din *infern*?" În loc ca sufletul să fie nemuritor, întrebarea este: cine va scăpa sufletul său de la moarte? Dacă Dumnezeu nu pregătea o răscumpărare și înviere, neamul omenesc se stingea din viață.

15. Psalm 116:3. "Funiile morții mă înconjură, strîmtorările *infernului* mă aflaseră". Bolile și necazurile sînt funiile simbolice care ne grăbesc către groapă.

16. Psalm 139:8. "Și de mă voi culca în *infern*, iacă Tu și acolo ești". Puterea lui Dumnezeu este nemărginită; autoritatea lui se va manifesta și asupra celor din morminte aducîndu-i afară (Ioan 5:28; Rom. 14:9; Is. 49:9).

17. Numeri 16:30-33. "Și pămîntul deschizîndu-și gura sa, înghiți pe dînșii și casele lor

și pe toți oamenii lui Core și averile lor. Și se coborîră de vii în *infern* și pămîntul îi acoperi." Aceasta nu este, nicidecum, o dovadă că s-au coborît într-un iad de chinuri; ei au fost înghițiți de pămînt.

18. Deut. 32:22. "Căci focul s-a aprins în mînia mea, și va arde pînă la cele mai adînci ale *infernului*". Aceasta arată distrugerea, o deplină ruină a poporului Israel ca națiune sau, cum o numește apostolul, "mînie pînă la sfîrșit". Mînia lui Dumnezeu a "ars" acea națiune pînă la baza temeliilor ei (1 Tes. 2:16).

19. Iov 11:8. "Înaltă ca cerurile este (înțelepciunea lui Dumnezeu), Ce poți face? Mai adîncă decît *infernul* (decît puterea distrugerii), ce poți cunoaște?"

20. Iov 17:16. "S-a pogorît sub zăvoarele *infernului*, de este repaus măcar în pulbere". Cu siguranță, în pulbere este repaus! (Iov 3:17-18)

21. Iov 26:6. "Gol este *infernul* înaintea Lui și fără acoperiș adîncul". Da, "toate sînt goale și descoperite înaintea Lui" (Evr. 4:13).

22. Prov. 7:27. "Calea spre *infern* este casa ei, ducătoare la cămările (gropile) morții".

23. Prov. 15:11. "*Infernul* și adîncul este înaintea Lui Iehova".

24. Prov. 15:24. "Calea vieții merge (conduce) tot în sus pentru cel înțelept, ca să se depărteze de *infernul* de jos". O expresie a speranței, de ieșire și înviere din mormînt.

25. Prov. 30:15-16. "Trei lucruri sunt ce nu se satură; ba patru ce nu zic "destul": *infernul*

(*distrugerea*), mitra stearpă, pământul neadăpat de apă, și focul ce niciodată nu zice: destul". După cum focul nimicește totul, tot astfel și moartea distruge totul.

26. Cînt. 8:6. "Tare ca moartea este iubirea; puternică ca *infernul* (*distrugerea*) gelozia ei".

27. Isaia 5:14. "De aceea se lărgeste *infernul* și lărgeste gura sa cea fără margini". Groapa este un simbol al nimicirii.

28. Isaia 14:9,11. "*Infernul* dedesupt s-a cutremurat pentru tine, ca să te întîmpine la venirea ta... În *infern* pogorîtu-s-a fala ta". Un înalt limbaj figurativ ce se referă la căderea și nimicirea completă a Babilonului (vezi vers. 4 și 5).

29. Isaia 14:15. "Dar în *infern* iacă-te aruncat, (care înseamnă) în groapa cea mai adîncă!" Arătînd *distrugerea* completă și pentru totdeauna a lui Antihrist, Omul păcatului, cît și nimicirea literală a lui Satan (Apoc. 18:19, 21; Evr. 2:14).

30. Isaia 28:15. "Noi am încheiat legămîntul cu moartea (zic cei ce învață nemurirea sufletului) și cu *infernul* am făcut învoială". Asta înseamnă că pentru atîta și atîta vă transferăm din iad în cer; aceasta se aplică în mod natural și în primul rînd preoților, care pentru o răsplată materială se angajează să ușureze starea celor presupuși a fi într-un "iad" cu chinuri sau "purgatoriu". Dar conform Scripturii, toți aceștia "dorm în țărîină", de unde vor învia (Dan. 12:2).

31. Isaia 38:10. "Zis-am pe la miazăziua zilelor mele: Mă voi duce la porțile *infernului*, lipsi-mă-voi

de rămășița anilor mei". Din aceste cuvinte ale lui Ezechia, bunul rege al lui Iuda, desigur nimeni nu va crede că el (Ezechia) aștepta să meargă la porțile unui chin veșnic. Fiind bolnav, el se simțea aproape de moarte, de stingere, de uitare, unde știa că se va duce.

32. Isaia 38:18. "Căci nu *infernul* te va lăuda". În partea din urmă a textului se vede lămurit, că *infernul* amintit aici e "groapa".

33. Isaia 57:9. "Și te-ai umilit pînă la *infern*".

34. Ezec. 31:15-17. "În ziua în care s-a pogorît în *infern*, făcut-am să plîngă pentru dînsul... Făcut-am să se înspăimînte popoarele de vuietul căderii sale, cînd l-am pogorît în *infern* cu cei ce se coboară în groapă... Și aceștia s-au pogorît cu dînsul în *infern*" (vezi Apoc. 18:2, 8-11, 14-18, 21).

35. Ezec. 32:21. "Cei mai puternici dintre viteji de dînsul vor vorbi, din mijlocul *infernului*". O continuare a aceleiași figuri.

36. Ezec. 32:27. "Care s-au pogorît în *infern* cu armele de rezel și care au pus săbiile lor sub capetele lor și uneltele fărădelegilor lor pe oasele lor; deși erau frica celor puternici în pămîntul celor vii". Groapa e singurul "iad" în care cei căzuți dorm cu săbiile sub capul lor; și din cuvintele "erau frica celor puternici în pămîntul celor vii", înțelegem că aceștia, în prezent nu mai sînt vii, ci zac în pămîntul celor morți.

37. Osea 13:14. "Din mîna *infernului* i-aș răscumpăra; de moarte i-aș mîntui; dar haide moarte cu ciuma ta, haide *infernule* cu mortăciunea

ta; compătimirea fie ascunsă de ochii Mei". Aici e profețită învingerea răscumpărării pentru întreg neamul omenesc, îndeplinită de Domnul nostru Isus Hristos la întâia Lui venire, pe baza căreia, la a doua Lui venire, în împărăția de o mie de ani, va pune capăt morții, va nimici mormîntul, eliberînd pe toți morții din el (Apoc. 20:14; Ioan 5:28).

38. Habacuc 2:5. "(Cel) ce-și întinde lăcomia sa ca *infernul* și este nesățios ca mortea".

39. Iona 2:1-2. "Din pîntecele *infernului* (peștelui) am strigat, și Tu ai auzit vocea mea".

Textele în care "sheol" este tradus "mormînt" sau "groapă"

1. Gen. 37:35. "Plîngînd mă voi pogorî la fiul meu în *mormînt*".

2. Gen. 42:38. "Atunci voi căruntețele mele le veți pogorî cu întristare în *mormînt*". Tot așa este scris și-n cap. 44:29-31. Traducătorilor nu le-a plăcut să trimită pe Iacov în iad numai din cauza că fii lui au fost răi.

3. 1Sam. 2:6. "Iehova omoară și învie, coboară în *mormînt*... și învie".

4. 1Împ. 2:6-9. "Și căruntețele lui să nu se coboare în pace în *mormînt*... Să cobori cu sînge căruntețele lui în *mormînt*".

5. Iov 3:22. "Se veselesc cînd găsesc *mormîntul*". Nimeni nu se poate veseli găsind un chin veșnic.

6. Iov 7:9. "Așa și cel ce se coboară în *mormînt*".

7. Iov 14:13. "O de mai ascunde în *mormînt*, de mai acoperi pînă ce-ți va trece mînia; de mi-ai pune un termen, după care să-Ți amintești iarăși de mine!" De aici se vede clar că Iov nu e în cer, ci doarme, stă ascuns în mormînt pînă ce va trece mînia de șase mii de ani a Lui Dumnezeu. "În dimineața învierii" Dumnezeu Î-și va aduce aminte nu numai de Iov, ci de toți care dorm în pulbere și ei vor ieși afară (Is. 26:19).

8. Iov 17:1,13,14. "*Mormîntul* mă așteaptă... *Mormîntul* este casa mea, în întuneric îmi aștern culcușul meu".

9. Iov 21:13. "Ei își petrec zilele în fericire și într-o clipeală se coboară în *mormînt*".

10. Iov 33:22,24,28. "Sufletul său se apropie de *mormînt*... și el se îndură de dînsul, zicînd: Apără-l să nu se coboare în *mormînt*; am găsit cu cale a-l ierta (pe baza jertfei de ispășire dată de Isus Hristos, Rom. 3:25-26). El apărât-a sufletul meu, să nu se coboare în *mormînt*" (pentru todeauna, ci numai pentru un timp).

11. Ps. 9:17. "În *mormînt* (nu într-un iad cu chinuri) se vor întoarce nelegiuiții". "Căci țărîină ești și în țărîină te vei întoarce".

12. Ps. 55:23. "Dumnezeu îi va coborî în adîncul *mormîntului*."

13. Ps. 88:4,5-11. "Asemănat sunt celor ce se coboară în *mormînt*... ce zac în *mormînt*... Oare spune-vor în *mormînt* de îndurarea Ta?"

14. Ps. 141:7. "Așa risipească-se oasele noastre la gura *mormîntului*".

15. Prov. 1:12. "Să-i înghițim de vii, ca infernul și pe cei întregi, ca pe cei ce se pogoară în *mormînt*" (comparați cu Num. 16:30-33).

16. Prov. 5:5. "Pașii săi ies la *mormînt*". (Purtarea unei femei stricate duce la moarte, la nimicire).

17. Prov. 9:18. "Și cei chemați de ea sunt (hotărîți să ajungă) în adîncul *mormîntului*".

18. Ecles. 9:10. "Toate cîte-ți sunt la îndemînă, fă-le cu toată putera ta; căci nu este nici lucru, nici minte, nici știință, nici înțelepciune în *mormînt* unde te duci".

19. Isaia 14:19. "Ce se pogoară la pietrele *mormîntului*".

20. Psalm 30:3,9. "Păstratu-mi-ai viața, ca să nu mă cobor în *groapă*... Ce folos este de sîngele meu (de viața mea), de mă voi coborî în *groapă*".

21. Psalm. 107:20. "Să-i scape de gropile lor".

22. Zaharia 9:11. "Voi da drumul încătușăților tăi din *groapa* unde nu este apă" (dar nici foc).

Această listă cuprinde toate textele din care cuvîntul evreiesc "sheol" nu s-a tradus prin "iad" și "infern". Din această cercetare se poate și trebuie să se vadă lămurit, că Testamentul Vechi, care e descoperirea lui Dumnezeu în timp de patru mii de ani, nu conține nici măcar un singur cuget despre un "iad" cu flăcări și chinuri, așa cum se înțelege astăzi acest cuvînt.

"Iad" în Noul Testament

Cuvîntul grecesc "hades" din Noul Testament este în deplină armonie cu cuvîntul evreiesc "sheol" din Vechiul Testament. Ca dovadă, să se observe că în citatele apostolului din Vechiul Testament, este folosit cuvîntul "hades"; de exemplu în Fapt. 2:27: "Nu vei lăsa sufletul în *hades*", este un citat din Psalmul 16:10, unde se zice: "Căci Tu nu vei lăsa sufletul meu în *sheol*"; și în 1Cor. 15:54,55 citim: "Înghițită fu *moartea* spre biruință. Unde-ți este *moarte* biruința? unde-ți este *moarte* acul?" Acesta este un citat din Isaia 25:8: "Va înghiți *moartea* pentru etern", și din Osea 13:14 (după traducerea engleză): "O *moarte* plaga ta voi fi; o *sheol* distrugătorul tău voi fi".

Cuvîntul "iad" tradus din cuvîntul grecesc "hades"

1. Matei 11:23. "Și tu Capernaum, care te-ai înălțat pînă la cer, pînă la iad te vei coborî". "Pînă la iad vei fi coborît" (Luca 10:15). Capernaum a fost foarte mult favorizat cu privilegii de cunoștințe și ocazii, fiind centrul minunilor și învățăturilor lui Isus. Deci, în mod figurativ el a fost înălțat pînă la "cer", însă din cauza că a întrebuițat rău aceste binecuvîntări, în mod figurativ a fost înjosit pînă la "hades" adică ruinat, distrus. Nimicirea și îngroparea lui în "hades" a fost atît de completă încît aproape

și locul unde a fost este astăzi în dispută. Cu siguranță Capernaum s-a coborât în "hades", a fost cu desăvârșire distrus.

2. Luca 16:23. "În *iad* ridicându-și ochii, fiind el în chinuri". O figură parabolică explicată în paginile următoare ale acestei broșuri.

3. Apoc. 6:8. "Și iată un cal galbui și cel care ședea deasupra lui avea numele moartea, și *iadul* urma împreună cu dînsa". Un simbol în care se vede că cel ce ședea pe cal era destinat nimicirii.

4. Matei 16:18. "Pe această piatră voi clădi biserica mea și porțile *iadului* nu vor fi mai tari față de dînsa". Deși asupra Bisericii trebuiau să vină groaznice și nemiloase persecuții, prin care a trecut de-a lungul vârstei evanghelice, totuși Domnul ne asigură că acestea nu-i vor putea cauza o nimicire veșnică, ci în cele din urmă, prin învierea ei îndeplinită de Domnul, Biserica va triumfa asupra "hadesului", (asupra mormîntului, vezi și 1Cor. 15:54-57).

Hristos în "iad" ("hades") și înviat din el

Fapte 2:1,14,22-31

"Și cînd fu împlinită ziua cincizecimii... Petru își ridică glasul și le rosti: Frați Iudei... pe Isus Nazareul, bărbat adevărat de la Dumnezeu pentru voi cu puteri și minuni... dat fiind vouă după sfatul rînduit și știința mai dinainte a lui Dumnezeu (datu-s-a pentru neleguirile noastre), pironindu-l voi prin mîna celor

fără de lege l-ați omorât. Pe acela Dumnezeu, după ce dezlegă legăturile morții l-a înviat, căci nu era cu putință ca el să fie ținut de dînsa (deoarece Cuvîntul lui Dumnezeu a prezis că el va învia). Căci David zice despre dînsul (personificîndu-l): Zăream (eu, Hristos) de mai înainte pe Domnul (Iehova) totdeauna înaintea mea, pentru că este de-a dreapta mea, ca să nu fiu clătinat. De aceea veselitu-s-a inima mea și s-a bucurat limba mea, chiar și trupul meu se repausa în speranță, pentru că nu vei lăsa sufletul meu în iad (hades), nici nu vei da pe cuviosul tău să vadă stricăciunea. Făcutu-mi-ai (Iehova) cunoscut (lui Hristos) căi de viață, umple-mă-vei de veselie cu fața ta". Personificat de profetul David, Domnul își exprimă aici credința în făgăduința învierii dată de Iehova și în deplina și marea îndeplinire a planului lui Dumnezeu și se bucură în aceste perspective.

Mai departe, Petru zice: "Bărbați, frați, îmi este iertat a vorbi fără sfială către voi despre patriarhul David, că s-a sfîrșit și fu înmormîntat și mormîntul lui este între noi pînă în ziua de azi (de aceea profeta nu se poate referi la David, deoarece sufletul său fu lăsat în "iad" (hades) și carnea lui văzu stricăciunea). Deci, profet fiind și știind că, cu jurămînt i-a promis Dumnezeu că din rodul coapsei sale va pune pe tronul lui, mai înainte văzînd vorbi profetic despre învierea lui Hristos (că v-a fi ridicat din "iad", hades, în care trebuia să meargă pentru noi), căci nu fu lăsat în "iad" (hades) nici trupul lui nu văzu stricăciunea". Astfel Petru ne înfățișează un argument puternic și logic, bazat pe cuvintele profetului David, arătînd

întîi că Hristos, dat de Dumnezeu pentru păcatele noastre a mers în "iad", în mormînt, în starea morții (Ps. 16:10) iar a doua că, conform făgăduinței a fost ridicat și eliberat din "iad", din groapă, din moarte prin înviere, ridicat la viață, o ființă sau personalitate mult mai glorioasă și înălțată la "chipul Tatălui" (Evr. 1:3). Și acum acest Isus (Fapt. 2:36), în cele mai din urmă descoperiri ale sale către Biserică declară:

Apoc. 1:18. "Eu sînt cel viu și-am fost mort și iată sînt viu în vecii vecilor și am cheile morții și-ale iadului (hades)". Amin! Amin! răspund inimile noastre, deoarece cheile în mîna Sa înseamnă autoritate, putere asupra morții și-a "iadului" (mormîntului) spre a deschide și, prin învierea Lui, vedem măreția și îndeplinirea exactă a planului lui Dumnezeu. Acela care acum are cheile "iadului" și-ale morții, la timpul convenit le va deschide pe amîndouă, dînd libertate tuturor care, avînd făgăduința acestei eliberări, (pe baza răscumpărării făcută de Domnul nostru Isus Hristos), sînt numiți "încătușați cu speranță" (Zah. 9:12; Luca 4:18). Necredința și viclenia nu vor avea nici o putere să sucească înțelesul drept al acestor Scripturi, pentru a susține tradiția papală, monstruoasă și blestemată, a chinului veșnic. Dacă chinul veșnic era pedeapsa păcatului, atunci și Hristos, ca să poată fi o jertfă de ispășire pentru noi, trebuia să sufere și să rămînă în acest chin. Dar adevărul nu este acesta, după cum dovedesc aceste Scripturi în mod clar. Pedeapsa a fost moartea, după cum citim: "Plata păcatului este moartea" și "Hristos a murit pentru păcatele noastre" și

pentru ale "întregii lumi" (Rom. 6:23; 1Cor. 15:3; 1Ioan 2:2).

Apoc. 20:13,14. "Și dete marea pe morții care sînt în ea și moartea și iadul deteră pe morții care sînt într-însele și fură judecați fiecare potrivit cu lucrurile lor. Și moartea și iadul fură aruncate în lacul focului. Aceasta este mорта a doua, lacul focului". Lacul focului este un simbol al nimicirii complete și pentru totdeauna. Moartea și iadul merg amîndouă acolo "și moarte nu va mai fi" (Apoc. 21:4; 1Cor.15:26).

Alte cuvinte interpretate ca "iad"

După ce am examinat cuvîntul "sheol" care este cel dintîi și singurul cuvînt tradus "iad" și "infern" în Vechiul Testament și cuvîntului "hades" ce adeseori se folosește în Noul Testament, ne întoarcem pentru a examina cuvîntul "iad" în toate celelalte locuri rămase. În Noul Testament sînt alte două cuvinte folosite pentru a da de înțeles un "iad" cu chinuri. Aceste două cuvinte sînt "gheena" și "tartaroo", pe care le vom analiza în cele ce urmează.

"Gheena" = valea Hinnom

Cuvîntul "gheena" se află în următoarele douăsprezece locuri: Mat. 5:22,29,30; 10:28; 18:9; 23:15,33; Marcu 9:43-47; Luca 12:5; Iac. 3:6. Acest cuvînt (gheena) a fost forma grecească în care s-a

tradus expresia evreiască "Valea Hinnom". Această vale, care se află lângă Ierusalim la marginea oraşului, a servit pentru arderea tuturor gunoaielor scoase din oraş. Toate murdăriile şi lepădăturile, animale moarte, câini morţi, etc., erau aruncate în această vale în care focul ardea continuu, arzându-le şi mistuindu-le. Se mai arunca şi piatră pucioasă pentru a grăbi şi asigura o nimicire completă. Atragem atenţia că în gheenă nu se arunca niciodată o fiinţă vie şi israeliţii nu aveau voie să tortureze nici un fel de creatură.

Dacă ţinem seama de faptul că Dumnezeu, prin israeliţi ca popor tipic, ne-a dat multe învăţături în icoane şi umbre făcute cu acest popor, care ilustrează lucrurile mai bune sau mai adevărate din prezent şi viitor ale planului Său, atunci ne putem aştepta ca Valea Hinnom (în greceşte "gheena") să fie o parte din aceste învăţături ce ilustrează viitorul. Ştiind că preoţimea lui Israel şi templul lor ilustrează preoţimea regală, Biserica lui Hristos, care va fi adevăratul templu al lui Dumnezeu; şi ştiind că Ierusalimul, capitala lor, a fost un tip, o umbră a Noului Ierusalim care va fi scaunul de domnie sau de guvernare în împărăţia mesianică, centrul autorităţii, cetatea (guvernamentul) gloriosului rege Emanuel. Acest guvernament al lui Hristos, în cartea Apocalipsului (21:2,10-27), e reprezentat în forma unei cetăţi şi se spune lămurit că este Noul Ierusalim. Aici, după descrierea clasei care intră în privilegiile şi binecuvântările acestui regat glorios, aflăm şi declaraţia că nimic necurat,

spurcat sau care lucrează uriciune și fărădelege nu va intra în ea, ci numai aceia ce sînt "scriși în cartea vieții Mielului", care sînt vrednici de viață. Această cetate (guvernare), în care se va găsi omenirea răscumpărată la încheierea Mileniului, a fost simbolizată de cetatea pămîntească, de Ierusalimul literal și orice pîngăritor, uricios etc., adică clasa nevrednică de viață, ce nu va intra în ea (în cetate), a fost tipificată (reprezentată) de gunoiul și mortăciunile aruncate în "gheenă", afară din cetate, pentru a fi arse definitiv, nimicite. Și aflăm chiar așa, că cei nevrednici de viață vor fi aruncați în "lacul focului" (Apoc. 20:15). Acest foc, ca și în toate locurile din Biblie, este folosit ca un simbol al distrugerii, al nimicirii complete iar simbolul "lacul focului" este luat din această "gheenă", sau Valea Hinnom.

Deci, în timp ce gheena, în capacitatea ei de nimicire se întrebuița la arderea gunoiului cetății Ierusalimului, ea mai era și o icoană sau tip, întocmai ca cetatea, ilustrînd felul de purtare al lui Dumnezeu în viitor, cînd va înlătura și va preda nimicirii toate elementele necurate împiedicîndu-le astfel de-a murdări cu sentimentele lor nefsinte "Sfînta Cetate", Noul Ierusalim, după ce încercarea sau judecata vîrstei mileniale va dovedi pe deplin pe fiecare ca fiind vrednic sau nevrednic de viață.

Prin urmare, "gheena" ilustrează sau închipuiește moartea a doua, cea din urmă și completa nimicire de la care nu va mai fi nici o scăpare, căci pentru cei ce merg în a doua moarte "nu mai rămîne jertfă

pentru păcat", ci numai "o iuțime a focului viitor ca să mistuiască pe împotrivitori" (Evr. 10:26,27).

Să avem însă în vedere că poporul lui Israel, pentru a servi ca icoane sau umbre la purtarea lui Dumnezeu cu lumea în viitor, a fost tratat în mod tipic, că și cum răscumpărarea ar fi fost deja îndeplinită înainte de ieșirea lor din Egipt, deși numai un miel a fost înjunghiat pentru a servi ca tip al mielului adevărat "care ridică păcatul lumii" (Ioan 1:29). Zidind Ierusalimul și Templul, care au fost un tip la Templul sau Biserica adevărată și la adevărata împărăție care va fi stabilită de Hristos în Mileniu, poporul lui Israel a tipificat toată omenirea din timpul Mileniului. Preoțimea acestui popor reprezenta Preoțimea regală glorificată, iar legea lui cu cerințele ei de perfectă supunere reprezenta legea și condițiunile Noului Legământ, care va fi pus în aplicare pentru binecuvîntarea tuturor celor supuși și ascultători și pentru condamnarea acelor care, în fața unei ocazii depline, nu vor voi să se supună din toată inima și cu bucurie dreptei cîrmuiri și legilor noului Rege.

De aceea, văzînd că sistemul cît și preoțimea lui Israel au reprezentat sistemul și preoțimea lumii din vîrsta viitoare, e ușor a vedea cum acea vale, sau acel abis, "gheena", ca o icoană foarte potrivită, reprezintă moartea a doua, ultima și completa nimicire din vîrsta viitoare a tuturor celor nevrednici de viață. Deci, cît e de la loc și bine potrivit simbolul "lacul focului" ce arde cu pucioasă, luat din această "gheenă" sau Valea Hinnom (Apoc. 19:20). Adăugarea

cuvintelor: "ce arde cu pucioasă", fac simbolul "focului" mai puternic, pentru a da de înțeles nimicirea totală, adică a doua moarte, din care nu va exista scăpare, deoarece alături de foc, pucioasa (sulfur) e cunoscută ca cel mai puternic element pentru distrugere.

De asemenea, e foarte potrivit a accepta, că tribunalele și judecătorii lui Israel prefigurează tribunalele și judecătorii din vîrsta viitoare; și că sentințele legii acestui popor, date de aceste tribunale pentru "gheena" - afară din cetate - fiind simbolice, (așa cum era legea, poporul, tribunalele, gheena și cetatea), au reprezentat sentințele adevărate ale adevăratelor tribunale și adevăraților judecători din vîrsta mileniului. Dacă cele tratate pînă aici le păstrăm în minte, ele ne vor ajuta mult să înțelegem cuvintele Domnului cu privire la "gheena", căci deși în vorbirile Sale, El s-a referit la valea literală, totuși cuvintele Sale conțin învățături care privesc vîrsta viitoare și "gheena" antitipică, a doua moarte.

În primejdia gheenei

Matei 5:21,22

"Ați auzit că s-a zis celor din vechime: "Și cine va fi omorît vinovat va fi judecătii. Dar eu vă spun vouă, că oricine se mînie pe fratele său, vinovat va fi judecătii; și oricine va zice fratelui său: "prostule", vinovat va fi sinedriului; iar cine va fi zis: "nebunule", vinovat va fi de focul gheenei".

Pentru a înțelege aceste cuvinte cu privire la consiliu, judecăți și gheena, e nevoie să avem câteva cunoștințe despre regulamentul sistemului evreiesc. "Tribunalul" sau "Curtea cu jurați" se compunea din șapte oameni (unii spun că din douăzeci și trei -- numărul e în dispută) și avea putere să judece cazurile mai ușoare. Înaltul consiliu sau Sinedriul consta din 71 de oameni, dintre cei mai înțelepți și cu mai multă școală. Acesta era tribunalul mai înalt al iudeilor și era însărcinat cu rezolvarea cazurilor mai mari și mai grele. Pedepșa cea mai aspră era moartea; însă anumiți criminali, de cea mai rea categorie, erau supuși după moarte unui tratament disprețuitor, deoarece nu erau îngropați, ci lepădați ca mortăciunile de câini, ca gunoaiile orașului, etc., în gheenă, ca acolo să fie mistuiți. Scopul acestui tratament era ca poporul să deteste crimele și criminalii, pentru că, pe lângă faptul că erau aruncați în acea vale, mai însemna că starea vinovatului e fără speranță. În legătură cu aceasta trebuie să ne amintim că israeliții nădăjduiau la o înviere a morților și de aceea erau foarte atenți și acordau îngrijiri deosebite corpurilor morților lor. Necunoscînd puterea mare a lui Dumnezeu, credeau că El are nevoie de ajutor în această privință (Exod. 13:19; Evr. 11:22; Fapt. 7:15,16). În felul acesta, nimicirea corpului mort în gheena, pentru ei însemna pierderea oricărei speranțe privind o viață viitoare prin învierea din morți; și aceasta fiind o icoană, reprezenta moartea a doua, așa precum și ei ca popor, împreună cu tot sistemul

lor, înfățișau o nouă ordine de lucruri, în viitor, sub legământul nou.

În cuvintele de mai sus, rostite de Domnul către israeliți, se poate vedea că oricât de aspră s-ar părea legea lor, în alcătuirea și aplicarea ei, a fost cu mult mai prejos decât însemnătatea ei adevărată așa după cum se face cunoscută și se va aplica în adevărata împărăție de către Judecătorii și Domnii ei adevărați, la care Israel a fost numai un tip. El le-a arătat că porunca legii lor "să nu omori", are un înțeles mai adânc de cum își închipuie ei; că a te mînia din ură și a înfrunta pe alții în mod degradator, acestea "vor fi" socotite, sub legământul nou, înfrîngeri și păcate contrare legii lui Dumnezeu; și că aceia care, sub condițiile favorabile ale vîrstei noi, nu-și vor da silința să cunoască și să se supună legii desăvîrșite a lui Dumnezeu, ca astfel să înainteze spre desăvîrșire, vor fi socotiți vrednici de ceea ce închipuie "gheena" lor, adică moartea a doua. Totuși, asprimea și strictetea legii din noua zi a judecății, sub legământul nou, va fi cu moderație, în măsură cu ascultarea, avantajul și ajutorul dat, făcînd astfel în stare pe fiecare să se conformeze regulilor noi. Pedepsa promptă sau imediată se va da numai atunci cînd aceste reguli nu vor fi luate în seamă, cînd vor fi disprețuite. Aceeași idee continuă în textul următor:

Matei 5:22-30

"Ați auzit... dar eu vă spun... căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot corpul în gheenă".

Și aici, opera legii lui Dumnezeu sub Noul

Legămînt este asemănată cu lucrarea legii de sub vechiul legămînt al israeliților. Îndemnul de a se stăpîni omul pe sine ni-l dă și Domnul, spunînd că e cu mult mai folositor a renunța și a refuza mulțumirea dorințelor căzute, chiar dacă ar fi așa de plăcute ca lumina ochiului drept și folositoare ca mîna dreaptă, decît mulțumindu-le să pierzi în a doua moarte viața viitoare, pregătită prin răscumpărarea făcută pentru toți care se vor reîntoarce la desăvîrșire, sfințenie și armonie cu Dumnezeu.

Cuvîntul Domnului de mai sus, ne arată nu numai că legea lui Dumnezeu e dreaptă și desăvîrșită, (Rom. 7:12) ci și modul cum va fi explicată și aplicată în vîrsta Mileniului, dar ele au fost o învățătură și pentru iudei, care pînă atunci vedeau în poruncile lui Moise numai aspectul exterior, litera legii lui Dumnezeu. După ce, în starea lor căzută în păcat ca și ceilalți, iudeii s-au convins cît e de greu și că nu pot ținea legea lui Dumnezeu, de data aceasta erau puși în fața neputinței de a ținea însemnătatea mai fină, adică partea lăuntrică (spirituală) a legii descoperită de Hristos. Dacă iudeii ar fi înțeles pe deplin învățăturile Domnului, atunci cu mare frică ar fi strigat: "Vai de noi! Dacă Dumnezeu ne judecă chiar și simțurile și cugetele inimii noastre, atunci nici unul nu sîntem curați, ci cu toții sîntem o nimica înaintea Lui și nu putem aștepta altceva decît să fim condamnați la "gheenă" (la nimicire totală) întocmai ca și animalele". Ei ar fi zis: "Arată-ne o preoțime mai înaltă, decît a lui Aaron; un preot care să poată simpatiza cu starea noastră

căzută, cu slăbiciunile noastre moștenite, unul care să facă un "sacrificiu mai bun", prin care să ne poată da o adevărată iertare a păcatelor și în felul acesta, ca un mare medic, să ne vindece și să ne restabilească, ca să putem ține legea perfectă a Lui Dumnezeu cu inima deplină și curată". Dacă ei și-ar fi dat seama de neputința lor, atunci nu era greu să afle și să creadă în Hristos.

Dar ei n-au învățat această lecție, pentru că urechile lor erau "amorțite" și nu puteau auzi; și din această cauză n-au înțeles și n-au putut cunoaște că Dumnezeu le-a pregătit un preot întocmai după cum le trebuia: Un preot care-și sacrifică viața pentru ei și astfel, ca răscumpărător, să devină învățătorul și medicul bun, care la timpul hotărît v-a elibera pe cei de sub legea tipică și pe toate neamurile pământului, pentru că se apropie timpul hotărît de Dumnezeu ca să se înceapă lucrul restatornicirii, ca ochii orbi să poată vedea și urechile surde să poată auzi. Atunci se va "înlătura vălul și necucernicia", vălul neștiinței, al mândriei și-al înțelepciunii omenesti, pe care le întrebuițează Satan pentru a orbi omenirea și-a o îndepărta de la legea lui Dumnezeu și de la planul de mîntuire în Isus Hristos.

Nu numai că prin aceste cuvinte Domnul arată cum va fi folosită legea lui Dumnezeu sub legămîntul nou, dînd evreilor o lecție potrivită, dar ea a fost de folos și bisericii din vîrsta evanghelică. Dacă cunoaștem asprimea legii lui Dumnezeu și care ar fi desăvîrșirea sub această lege, atunci vedem că

Răscumpărătorul nostru a fost desăvârșit și că noi, fără alte recomandări, sîntem primiți și aflăm har înaintea Tatălui Ceresc prin meritul Răscumpărătorului. Totuși, nimeni nu va putea fi un membru din "corp" acoperit cu haina dreptății lui Hristos, ci numai credincioșii consacrați și devotați cu totul Lui, pentru a face tot ce-i place lui Dumnezeu, ferindu-se de păcat din toată puterea lor. Cu toate acestea, primirea lor de către Tatăl Ceresc nu atîrnă de perfecțiunea lor, ci de dreptatea și meritul lui Isus Hristos, atîta vreme cît ei rămîn în El. Aceștia se folosesc de înțelesul spiritual al legii perfecte a lui Dumnezeu, deși nu sînt în stare a îndeplini cerințele ei perfecte. Ei se bucură a împlini voia lui Dumnezeu din toată puterea lor și cu cît vor cunoaște mai bine această lege perfectă, cu atît mai bine se vor putea supune cerințelor ei. Avînd în vedere cele zise mai sus, recunoaștem că spusele Domnului au o mare valoare pentru noi.

Ceea ce aici are importanță deosebită, este că "gheena" iudeilor, pe care ei o cunoșteau și la care s-a referit Domnul vorbindu-le, n-a fost un loc în care focul nu se stinge niciodată și în care să fie aruncați toți cei care "se mînie pe frații săi" sau îi numesc "proști". Nu, iudeii n-au înțeles astfel de lucruri din cuvintele Mîntuitorului. Iudeii nu cunoșteau încă învățătura despre chinul veșnic și nici celelalte națiuni, păgîne, ce au existat pînă atunci. Această învățătură nu se afla în teologia lor, după cum vom vedea mai tîrziu. Ea este o teologie nouă și, în comparație, o invenție modernă care

după cum am văzut provine de la papalitate, din timpul mării apostazii. Domnul a vorbit cu privire la viața viitoare, și a întrebuintat "gheena" ca un simbol pentru moartea a doua, pentru ultima și completa distrugere. Aceasta se vede și din faptul care arată că moartea este contrară vieții. *"Este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, sau ciung, sau orb, decît altcum să fi aruncat în gheenă"*.

E mai bine să înfrîngi gusturile sau plăcerile păcătoase decît, satisfăcîndu-le, să pierzi toate drepturile la viața viitoare și astfel să te nimicești în a doua moarte.

Cine poate să piardă în gheenă și sufletul și trupul?

Matei 10:28; Luca 12:5

"Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de acela care poate să piardă în gheenă și sufletul și trupul".

Domnul arată aici urmașilor Săi, marea cauză pentru care trebuie să fie plini de curaj și bărbăție prin toate încercările și experiențele vieții. Ei trebuiau să aștepte tot felul de persecuții și batjocuri pentru numele Său și pentru vestirea "vestilor bune" la care s-au angajat și chiar să vină timpul cînd acei ce-i vor omorî să creadă că fac un serviciu lui Dumnezeu (Ioan 16:2-4). Răsplata și binecuvîntarea pentru suferințele acestui serviciu, trebuiau așteptate în viața viitoare. Ei erau asigurați de Domnul și credeau că El a venit să-și dea viața ca preț de

răscumpărare pentru mulți și, pe baza acestei jertfe, toți oamenii vor auzi glasul marelui Eliberator și vor ieși afară din morminte: cei ce au fost invitați la viața cerească și au trecut biruitori prin încercările din viața prezentă vor ieși pentru a-și primi viața nemuritoare, iar ceilalți pentru a veni la cunoștința adevărului și-a fi încercați sau judecați pentru viața veșnică aici pe pământ.

După cum arată Cuvîntul lui Dumnezeu oamenii pot omorî trupul, dar nu se pot atinge de creaturile noi în Hristos, care vor învia în corpuri spirituale și glorioase, în dimineața Mileniului. Sufletul înviat va primi un corp nou (spiritual sau pămîntesc, fiecare sămînță va primi corpul ei) cu mult mai glorios decît cel pierdut și atunci nimeni nu va avea nici o putere sau dreptul de a face vreun rău cuiva, sau de a omorî. Numai Dumnezeu are puterea de a distruge cu totul pe cineva, adică și sufletul și trupul. De aceea Domnul ne spune că numai de El să ne temem: "Pe Iehova Dumnezeul oștirilor, pe Dînsul să-L sfințiți. El (singur) fie temerea voastră, El înfricoșarea voastră" (Is. 8:12,13). De împotrivirea oamenilor, fie chiar pînă la moarte, nu trebîne să avem nici-o frică. Dacă prin aceasta cîștigăm aprobarea divină. Domnul ne îndeamnă: Nu vă temeți de cei ce vă pot lua viața prezentă (atît de trecătoare și scurtă). Nu vă îngrijiiți prea mult de ea - de hrana, de înbrăcămîntea și de plăcerile ei, care n-au nici o valoare față de ce cea viitoare, pregătită vouă de Tatăl Ceresc și care va fi moștenirea și fericirea veșnică a celor ce-o vor cîștiga. Nu vă

înfricoşaţi de cei ce vă ameninţă şi vi se împotrivesc prin faptele lor rele, a căror putere de a face rău nu trece peste viaţa de acum şi care, fiind întunecaţi de cel rău, nu vă pot nimici decât corpurile voastre muritoare. Cinstiţi şi respectaţi pe Iehova de la care sînt ieşirile vieţii veşnice şi temeţi-vă de Acela care poate să vă distrugă în "gheenă", în moartea a doua care va fi ultima, atît în viaţa trecătoare de astăzi cît şi orice speranţă pentru o viaţă viitoare.

Viermele care nu moare şi focul care nu se stinge

Matei 18:8,9; Marcu 9:43-48

Aici este arătat clar că "gheena", întrebuintată de Domnul în textele precedente, are un înţeles simbolic şi de aceea ea reprezintă moartea a doua, o deplină distrugere a tuturor acelor care, după ce s-au împărtăşit de toate ocaziile pentru a cîştiga viaţa veşnică prin jertfa Mîntuitorului, totuşi s-au dovedit nevrednici de darul lui Dumnezeu şi astfel au respins regulile de supunere şi ascultare faţă de legea divină. Să fim atenţi că nîcieri nu ni se spune că Dumnezeu va păstra sau va ţine în viaţă sufletul sau corpul în "gheenă", ci numai că El are putere să le distrugă pe amîndouă, dacă este nevoie. Astfel Domnul ne învaţă, prin cuvintele Sale simbolice, că toţi cei condamnaţi la moartea a doua sînt şterşi din viaţă pentru totdeauna şi nu mai au nici o speranţă.

(Fiindcă aceste două texte se referă la aceeaşi vorbire a Domnului, cităm numai pe Marcu, arătînd

că versurile 44 și 46 și o parte din versul 45, nu se află în manuscrisele vechi grecești, pe când versul 48, care se citește la fel, se află în toate manuscrisele vechi).

"Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, taie-o; este mai bine ca tu să intri în viață strîmb, decît avînd două mîini să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge. Dacă piciorul tău te smintește, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop decît să ai două picioare și să fii aruncat în gheenă. Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decît avînd doi să fi aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge".

După citirea celor de mai sus trebuie să recunoaștem, împreună cu profetul lui Iehova, că Domnul și-a deschis gura Sa în pilde și înțelesuri ascunse. (Ps. 78:2; Mat. 13:35). De aceea nimeni nu va presupune că Domnul a sfătuit pe poporul Său să-și batjocorească trupurile, tăindu-și mîinile și picioarele și scoțîndu-și ochii din cap, etc. Noi nu credem că El ar fi vrut să înțelegem că omul va intra în viața veșnică, dincolo de mormînt, cu viața ologită și desfigurată cum o are astăzi. Iudeii, la care s-au adresat cuvintele Domnului, n-au avut nici o cunoștință despre vreun loc cu chinuri; ei știau că cuvîntul "gheena" se referă la valea Hinnom, afară din cetate, care nu era un loc de tortură și grozăvii și în care nu se aruncau ființe vii, ci numai un loc unde se aruncau toate gunoaiile și mortăciunile (hoiturile) pentru a fi distruse cu desăvîrșire. Ei au

înțeles că cuvintele Domnului despre tăierea mâinii și scoaterea ochiului sînt figurative sau simbolice și că cuvîntul "gheenă" reprezintă, tot în mod figurativ, un loc de nimicire completă.

Iată ce voia Domnul să ne spună: viața viitoare pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru omul răscumpărat, este de o valoare neprețuită și ea va fi o mare și bogată răsplată pentru toate jertfele ce le-ai face pentru cîștigarea ei. Chiar dacă ar trebui să-ți pierzi un ochi, o mîină sau un picior pentru totdeauna, ea nici atunci n-ar fi răsplătită sau cîștigată cu prețul ce i se cuvine. Ar fi mult mai bine să pierzi acestea, decît să le păstrezi iar la urmă să le pierzi pe toate în gheenă. Fără îndoială că cei ce ascultau pe Domnul învățau o lecție bună din cuvintele Sale, care se putea aplica la viața lor de toate zilele și-au înțeles că Domnul i-ar răsplăti în mod bogat, dacă ei și-ar tăgădui drepturile și astfel ar pierde plăcerile și bucuriile acestei vieți, deși ar fi prețioase ca mîna dreaptă, scumpe ca ochii și folositoare ca picioarele decît, mulțumindu-și plăcerile, să-și piardă viața viitoare și astfel să fie distruși în "gheenă", în a doua moarte.

Dar ce înseamnă: "viermele, care nu moare și focul care nu se stinge"?

Răspundem: În "gheena", care servea ca bază pentru pildele Domnului, trupurile moarte ale animalelor și ale altor mortăciuni cădeau adeseori pe vîrfurile stîncilor și nu se duceau pînă la fundul văii unde ardea focul. Rămînînd astfel agățate se umpleau de viermi, care le mistuiau cu totul ca și

focul. Nimeni nu avea voie să schimbe și să aranjeze ceva în această vale iar viermii și focul distrugeau totul -- "focul nu se stinge și viermele nu moare". Aceasta însă nu dă de înțeles un foc nesfârșit și că viermii sînt nemuritori. Înțelesul era următorul: viermii nu mureau pînă distrugeau toate cadavrele. Tot așa și focul nefiind stins de nimenea, ardea pînă totul era mistuit. Întocmai cum se întîmplă cu o casă, focul care nu se poate stinge pînă ce arde totul l-am putea numi foc nestins.

Ceea ce Domnul a dorit să înțelegem, a fost să ne întipărească în minte cugetul nimicirii desăvîrșite, pe care o va îndeplini moartea a doua. Toți cîți vor ajunge în moartea a doua, vor fi nimicîți cu desăvîrșire, pentru totdeauna; nici o răscumpărare nu se va mai putea face pentru ei (Rom. 6:9); deoarece nici unul care va fi vrednic de viață, nu va merge în moartea a doua, sau în "lacul focului", ci numai aceia care iubesc nedreptatea după ce au cunoscut adevărul.

Moartea a doua nu este ilustrată prin "gheenă" numai în locurile arătate pînă aici, ci Domnul nostru mai întrebuițează o figură, cu același înțeles, în simbolurile Apocalipsului, unde nu o numește "gheenă" ci un "lac de foc".

Aceeași vale a fost odată baza unei viziuni și vorbiri a profetului Isaia (Is. 66:24). Profetul o descrie fără să-i dea un nume și, să fim atenți că el nu vorbește după dorința celor cu idei greșite conform cărora miliarde de oameni se află undeva în flăcări și chinuri, ci el vorbește despre cadavrele

oamenilor care au păcătuit împotriva lui Iehova și în felul acesta sînt arătați ca distruși pentru totdeauna în moartea a doua.

Versurile 21 și 22 de la Isaia 66, arată timpul cînd se va împlini această profeție și, în deplină armonie cu simbolurile Apocalipsului, se vede că aceasta se va îndeplini în noua dispensație, în Mileniu, sub ordinea "*noului cer și noului pămînt*". Atunci toți dreptii vor vedea și vor recunoaște dreptatea și înțelepciunea distrugerii depline a celor care nu se pot îndrepta, a celor ce cu voința se împotrivesc dreptății, după cum citim: "și vor fi ură la toată carnea".

"Cum veți fugi de osînda gheenei?"

Matei 23:15,33. Clasa către care s-a adresat Domnul cu aceste cuvinte n-a fost o grupă de păgîni, care să nu aibă cunoștință de adevăr și nici poporul de jos al lui Israel, ci ea a fost clasa cărturarilor și fariseilor, care pe dinafară se țineau cei mai religioși și erau conducătorii și învățătorii poporului. Domnul le-a adresat următoarele cuvinte: "*Cum veți fugi de osînda gheenei?*". Acești oameni erau ipocriți (fățarnici). Ei nu erau sinceri față de convingerile lor despre adevăr. Adevărul le-a fost mărturisit într-o mare măsură, dar ei l-au respins. Mai mult decît atît, s-au silit cu toată puterea să oprească orice influență a adevărului asupra poporului și au sfătuit poporul să nu primească adevărul. Astfel, împotrivindu-se Spiritului Sfînt al adevărului,

ei își împietreau inimile față de Domnul și față de toate mijloacele pregătite de Dumnezeu pentru binecuvîntarea lor. Deci, ei s-au împotrivit în mod nelegiuit darului lui Dumnezeu și o astfel de purtare, menținută pînă la sfîrșit, trebuie ca în cele din urmă să sfîrșească cu condamnarea lor în a doua moarte, să fie aruncați în "gheenă". Tot pasul ce duce spre orbire, spre împotrivire față de adevăr și lumina lui, face reîntoarcerea cu atît mai grea, atît acum cît și în viitor și formează sau dezvoltă un caracter pe care Dumnezeu este silit să-l distrugă pentru totdeauna în a doua moarte. Fariseii și cărturarii înaintau repede pe această cale, de aceea Domnul le-a atras atenția întrebîndu-i: "Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?". Înțelesul se pare a fi următorul: deși voi vă lăudați cu evlavia voastră, totuși veți fi distruși în "gheenă", dacă nu vă schimbați mersul!

Vrednici de focul gheenei

Iacov 3:6. *Limba "este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, cînd este aprinsă de focul gheenei".*

Într-o vorbire simbolică și energică apostolul arată ce influență puternică și rea are limba nestăpînită, limba ce este aprinsă simbolic de focul "gheenei". Limba aprinsă de focul "gheenei" semnifică faptul că ea este înclinată spre rău, de-o fire rea, cu aplecări arogante (trufașe, mîndre, obraznice), urîță, egoistă, care dacă nu se schimbă cu toată cunoștința

și ocaziile date, vor face pe cei ce rămîn în ele vrednici de nimicire. Aceștia sînt un fel de indivizi pentru care este hotărîtă "moartea a doua", adevăratul "lac de foc", adevărata "gheenă". Printr-o astfel de purtare se poate aprinde (și adeseori se întîmplă) un mare "foc", o neînțelegere dăunătoare și distrugătoare. De cîte ori, cîteva cuvinte de amărăciune, nu aprind patimile celui ce le vorbește și totodată întărită și pe alții mînjindu-se astfel toți. Iar continuarea acestei purtări strică toată ființa, ruinează fericirea omului și astfel omul însuși se așează sub osînda morții.

"Tartaroo" nu este un loc de tortură

Cuvîntul grecesc "tartaroo" se află numai o dată în Noul Testament la 2Petru 2:4, unde citim: *"Dumnezeu nu cruță pe îngerii care au păcătuit, ci aruncîndu-i în tartar îi dete lanțurilor întunericului, păstrați fiind spre judecată"*.

Cuvîntul "tartaroo", folosit aici de Petru, se apropie foarte mult de înțelesul cuvîntului "tartarus" care în mitologia greacă era întrebuițat ca numele unui abis întunecos sau prinsoare. Dar cuvîntul "tartaroo" pare că se referă mai mult la o stare decît la un loc. Căderea îngerilor care au păcătuit, a fost o cădere de la onoare și mărire la dezonoare și degradare. După cum se poate înțelege din Scripturi, Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a degradat și i-a pus în lanțurile întunericului".

Acest înțeles este fără îndoială în armonie cu

faptele ce le cunoaștem din Sfintele Scripturi, că îngerii căzuți cutreierau pământul în zilele Domnului și ale apostolilor. Prin urmare, ei n-au fost aruncați în vreun adânc, ci erau degradați, decăzuți și înlăturați de la cinstea și libertatea avute mai înainte, pentru a fi păstrați acum în întuneric, ca într-un lanț. Când aceste spirite căzute își arată puterea prin medii spiritiste, pretinzând că ele sînt sufletele morților sau un spirit al unui mort, ele sînt obligate să facă aceste lucruri la întuneric, pentru că întunericul este lanțul în care sînt legate pînă la judecata zilei cele mari, ziua Mileniului. Oare nu înseamnă aceasta că nu peste multă vreme ele vor avea putere să se materializeze și să lucreze la lumina zilei? Aceasta e greu de afirmat acum. Dar de va fi așa, atunci credem că Satan va avea o mai mare putere de a vorbi și amăgi omenirea pentru un timp scurt, pînă va răsări Soarele dreptății și Satan va fi legat.

Cu acestea terminăm cercetările noastre în Biblie asupra cuvîntului "iad" și mulțumim lui Dumnezeu că locul de tortură și chin veșnic pe care îl învață crezurile și cărțile bisericești și alte agenții (unelte) ale întunericului nu le găsim în Sfînta Scriptură. Dar găsim un "iad" (sheol, hades), la care a fost condamnat tot neamul omenesc din cauza păcatului lui Adam și de la care toți sînt răscumpărați prin moartea Domnului nostru Isus Hristos. Acest "iad" este mormîntul, starea morții. Și mai aflăm un "iad" (gheena, moartea a doua, o totală și veșnică distrugere), care este pedeapsa ultimă asupra

tuturor acelor care, după ce au fost răscumparați și aduși la o deplină cunoștință a adevărului, dându-li-se puțința de-a i se supune, au dorit totuși mârtea, împotrivindu-se lui Dumnezeu și dreptății Sale. Și inimile noastre spun: Amin! *"Drepte și adevărate sînt căile Tale, Împărate al neamurilor. Cine nu se va teme de tine, Doamne și nu va mări numele Tău? Căci singur ești sfînt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate"* (Apoc. 15:3,4).

Parabola cu bogatul și cu săracul Lazăr

Luca 16:19-31

Matei 13:34. *"Toate acestea le vorbi Isus în parabole și fără parabole nu le vorbea nimic."*

Marea greutate pentru mulți care citesc această pildă este că, deși o privesc ca o pildă, totuși ei o judecă și o înțeleg ca și cum ar fi fost o întîmplare literală. A o crede literal înseamnă a ajunge la mai multe absurdități. De exemplu, bogatul a mers în "iad" numai din cauza că a avut multe bunuri pămîntești și din întîmplare nu a dat nimic lui Lazăr, decît fărîmituri. Nici un cuvînt nu se spune despre răutățile lui sau că a fost un om stricat, "un nelegiuit". De asemenea, s-ar putea spune că Lazăr a fost binecuvîntat nu pentru că a fost un copil sincer al lui Dumnezeu, plin de credință și încredere sau că a fost un om bun și drept, ci numai pentru că a fost sărac și bubos.

Dacă acestea trebuie să se înțeleagă literal atunci

înseamnă că, pînă nu sîntem săraci și cu bube usturătoare, pentru noi nu este nici o speranță să intrăm în fericirea veșnică. Iar dacă în viața aceasta purtăm un veșmînt moale sau de mătase și avem mîncare destulă în fiecare zi, sîntem sortiți "chinului veșnic". Și încă ceva: doritul loc de fericire este "sînul lui Avraam". Acest "sîn" cu toată siguranța trebuie să fie tot literal dacă și celelalte părți ale pildei sînt literale și desigur nu mulți dintre săracii și buboșii pămîntului vor avea loc în el; Lazăr și poate încă unul ar prea umple locul.

Dar de ce să credem absurdități? A explica o pildă în mod literal este foarte ușor. Lucrurile amintite într-o pildă nu sînt de mare însemnătate. Aceasta o știm din pildele explicate de Domnul. Cînd a spus "grîu", El a avut în vedere pe "fiii împărăției", cînd a spus "neghină", El a arătat pe "fiii celui rău", prin "secerători" înțelegîndu-se servii Lui, etc. (Mat. 13). Aceleași clase au fost arătate în mod simbolic în alte pilde ale Sale. Astfel "grîul" amintit într-o pildă, este tot una cu "servii credincioși" și "fecioarele înțelepte" ce sînt amintite în alte pilde. Tot așa și în pilda de față, "bogatul" reprezintă o clasă de oameni, iar Lazăr o altă clasă.

Încercînd a explica o pildă ca aceasta, la care Domnul nu ne dă nici o explicație, este foarte bine să fim modești în ceea ce susținem. Deci oferim următoarea explicație, fără a forța pe cineva să primească părerile noastre, decît atît cît rațiunea și lumina adevărului îl vor ajuta să le considere în armonie cu Cuvîntul și planul lui Dumnezeu. După

înțelegerea noastră, Avraam a reprezentat pe Dumnezeu și "bogatul" a reprezentat pe poporul lui Israel. În timpul când s-a spus această pildă și-un timp înainte de aceasta, poporul lui Israel "se îmbrăca măreț în fiecare zi", fiind poporul ales și favorizat de Dumnezeu, după cum spune apostolul: "Care este deci înțietatea iudeului sau care este folosul tăierii împrejur? Oricum sînt mari. Mai întîi că lor le-au fost încredințate cuvintele (legea și profețiile) lui Dumnezeu" (Rom.3:1,2); "Care au înfierea și mărirea și așezămintele și darea legii și slujba dumnezeiască și făgăduințele, care au părinți și din care este după trup Hristosul" (Rom. 9:4). Acest popor, într-adevăr a fost bogat, deoarece "binecuvîntarea lui Dumnezeu îmbogățește" (Prov. 10:22). Făgăduințele făcute lui Avraam și David au investit (îmbrăcat) pe acest popor cu regalitate, după cum e reprezentat în veșmîntul de purpură a bogatului. Jertfele tipice ale legii îl făceau, în mod tipic, o națiune sfîntă (dreaptă), după cum e reprezentat în haina de însubțire a bogatului, care era un simbol al îndreptăririi socotită lor pe baza acestor jertfe simbolice (Apoc.19:8).

Lazăr reprezenta pe cei exilați, alungați din favoarea divină avută sub lege, care, bolnavi de păcat, flămînzeau și însetau după dreptate. Deși între aceștia erau mulți "vameși și păcătoși" din Israel, totuși cei mai mulți erau păgîni, din toate națiunile. În timpul când s-a spus această parabolă, aceștia erau cu totul îndepărtați de la orice favoarea și binecuvîntarea de care se bucura Israel. Ei ședeau

la poarta bogatului fără ca cineva să-i bage în seamă. Nici o făgăduință, de care bogatul a avut atât de multe, nu era pe seama lor, fiindcă ei nu erau curățați nici măcar în mod simbolic; dar bolnavi moralicește, pîngăriți și păcătoși, ei erau "soți ai cîinilor". În zilele acelea cîinii erau socotiți cele mai ordinare creaturi, iar iudeii, curățați în mod tipic, socoteau pe cei dinafară "păgîni și cîini" și niciodată n-ar fi mîncat și nu s-ar fi căsătorit cu ei sau să țină vreun fel de legătură laolaltă (Ioan 4:9).

Chipul în care aceștia au mîncat din "fărămiturile" favoarei divine ce cădeau de la masa înbelșugată a israeliților, a "bogatului", ne este arătat prin cuvintele Domnului către femeia sirofeniciană. Întorcîndu-se către femeia păgînă, I-a zis: "Nu se cuvine a lua pîinea copiilor (a israeliților) și-a o arunca cîinilor (păgînilor). Iar dînsa a răspuns: "Așa este Doamne dar și cîinii mănîncă din fărămiturile ce cad de la masa stăpînilor" (Mat. 15:26-27). Isus i-a vindecat fiica dîndu-i astfel fărămitura dorită a favorii divine.

A sosit însă timpul cînd ei, ca nșune, au refuzat și crucificat pe Fiul lui Dumnezeu; cînd dreptatea lor tipică a încetat, cînd promisiunile regatului au încetat de a mai fi ale lor și cînd împărăția s-a luat de la ei (Mat. 21:43), pentru a se da "neamului care face roadele ei" (2 Pet. 1:4-11), "neamului sfînt" (1Pet. 2:7,9), unui "popor rîvnitor de fapte bune" (Tit 2:14). "A murit bogatul" (poporul lui Israel) de la toate aceste avantaje și binecuvîntări speciale, fiind aruncat din favoarea divină, în tulburări și

suferințe. Timp de optsprezece secole acest popor s-a aflat în suferințe amare, în flăcările urii printre toate națiunile pămîntului, persecutat și alungat.

A murit și Lazăr. Situația de pînă acum a smeritului păgîn și a mărețului israelit a luat o întorsătură. Mulți din cei dintîi au fost duși de îngerii (servi, apostoli, etc.) în sînul lui Avraam. Avraam este arătat ca părintele credincioșilor (Rom. 4:11,16) și primește pe toți copiii credinței, care astfel sînt făcuți moștenitori la toate făgăduințele făcute lui Avraam, căci "nu cei ce sînt fii după corp, nu aceștia sînt fii ai lui Dumnezeu, ci fiii din făgăduință sînt socotiți drept urmași" (Rom. 9:8). Aceștia sînt sămînța sau copiii lui Avraam (Gen. 21:12; Gal. 4:28), "care sămînță este Hristos" (reprezentat prin Isaac), "iar dacă voi (credincioșilor) sînteți ai lui Hristos, sînteți dar sămînța (copiii) lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței" (Gal. 3:16-29).

Da, încetarea ordinei ce a existat pînă aici cu Israel, a fost bine ilustrată prin această figură, prin moarte, adică descompunerea națiunii israelite și retragerea binecuvîntărilor divine, de care poporul lui Israel s-a bucurat atîta timp. Astfel Israel, la acest timp, a fost alungat și de atunci nu i s-a mai arătat nici "o favoare", pe cînd "sărmanul" Lazăr, păgînii care mai înainte erau "înstrăinați de întocmirea cetățenească a lui Israel și străini de legămintele făgăduinței (date pînă atunci numai lui Israel), neavînd nădejde și fără Dumnezeu în lume", au fost "făcuți acum aproape prin sîngele lui Hristos",

împăcați cu Dumnezeu, duși în sînul de favoare al lui Avraam (Efes. 2:12,13).

Pe lîngă simbolurile morții, care arată îngroparea sau descompunerea lui Israel, adică alungarea lor printre toate națiunile pămîntului, Domnul a mai adaus o ilustrație: "În iad (hades, mormînt) ridicîndu-și ochii, fiind el în chinuri, vede de departe pe Avraam, etc." Cei morți nu-și pot ridica ochii nicăieri și de aceea nu pot vedea aproape sau departe sau să stea de vorbă cu cineva; deoarece ni se spune lămurit că "nu este nici lucru, nici minte, nici știință, nici înțelepciune în mormînt, unde te duci" (Ecl. 9:10); și că acei care merg acolo se "pogoară în locul tăcerii" (Ps. 115:17). Ceea ce Domnul a voit să arate prin aceasta, au fost suferințele sau "chinurile" ce aveau să vină asupra lui Israel ca națiune, după îngroparea sau alungarea lor printre toate popoarele Pămîntului, de unde vor striga în zadar să fie eliberați sau ajutați de păgîni, care mai înainte erau disprețuiți de dînșii (Deut. 28:15-68).

Istoria dovedește clar împlinirea acestei pilde profetice. Timp de optsprezece secole, israeliții au fost nu numai sperați în situația lor de națiune alungată din favoarea lui Dumnezeu, în pierderea templului lor și a altor lucruri folosite la îndeplinirea jertfelor conform legii, dar au fost și persecutați fără milă de toate clasele, inclusiv de către creștinii nominali. De la aceștia din urmă s-a întîmplat că israeliții au așteptat milă, după cum se spune în pildă: "trimite pe Lazăr, să-și moaie vîrfurile degetului

în apă și să-mi răcorească limba"; dar nu s-a putut pentru că marea prăpastie care-i desparte, oprește ajutorul cerut. Cu toate acestea Dumnezeu recunoaște încă legătura stabilită cu ei prin legământul Său, vorbindu-le ca la copiii legământului (vers 25). Aceste "chinuri" în flăcările urii, aprinse între toate neamurile și toate popoarele împotriva lor, au fost pedepsele venite din cauza ruperii legământului lor, care au venit tot atât de sigure ca și binecuvântările promise pentru ascultare (vezi Lev. cap.26; Zah. 9:11).

Marea "prăpastie statornicită" reprezintă marea deosebire ce există între creștinii adevărați și iudei. Cei dintâi se bucură de harul liber: bucurie, mîngîiere și pace, ca copii adevărați ai lui Dumnezeu, pe cînd cei din urmă țin încă la lege, care-i condamnă și-i chinuie. Prejudicata, mîndria națională și eroarea din partea lui Israel, formează mărimea acestei prăpastii care-i împiedică pe iudei a trece într-o stare de adevărați fii ai lui Dumnezeu, primind pe Hristos și evanghelia harului Său. Marea prăpastie, care împiedică și pe credincioșii adevărați ai lui Dumnezeu a trece la iudei, este cunoștința lor că prin faptele legii, care este un jug (Fapt. 15:10), nimeni nu poate fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu (Rom. 3:20,27,28 ; Gal. 3:16,17); și dacă cineva ține legea (primește obligațiile ei spre a le împlini și astfel a se recomanda lui Dumnezeu prin îndeplinirea acestor obligații), aceluia Hristos nu-i folosește la nimic (Gal. 5:2,4). Prin urmare, noi care sîntem din clasa Lazăr, nu putem amesteca

evanghelia cu legea, deoarece acestea nu se pot amesteca ci, sau viață prin credință în Hristos, sau o înlăturare a lui Hristos și viață prin ținerea legii, dacă o putem ține (Gal. 3:12; Iac. 2:10). Deci, acelor care încă mai țin la lege și resping jertfa pentru păcat, dată de Domnul nostru, nu le putem da nici un ajutor. Aceștia, nebăgînd în seamă schimbarea vîrstelor, spun că a tăgădui legea ca și factor al mîntuirii, înseamnă a tăgădui toată istoria trecută a neamului lor, cît și toate purtările speciale ale lui Dumnezeu cu "părinții" lor (promisiunile și binecuvîntările care din cauza mîndriei și a egoismului, ei nu le-au putut cunoaște și aprecia); și din pricina aceasta, ei nu pot trece prăpastia pentru a ajunge în sînul de favoare al lui Avraam, la repausul și pacea adevărată, care e partea fericită a tuturor copiilor de credință (Ioan 8:39; Rom. 4:16; Gal.3:29).

E adevărat că în decursul vîrstei evanghelice, unii dintre israeliți au trecut probabil la credința creștinească adevărată, dar aceștia au fost așa de puțini, că nici nu se ține seama de ei în această pildă unde Israel e reprezentat ca un întreg. La început bogatul reprezenta pe iudeii credincioși și nu pe cei alungați din Israel; tot așa și acum, el reprezintă tot pe aceiași clasă și deci nu pe cei ce au renunțat la lege și au primit condițiile de mîntuire prin credință și nici pe aceia care au devenit infideli (cu totul necredincioși).

Stăruința bogatului pentru trimiterea lui Lazăr la ceilalți cinci frați ai săi, o explicăm în felul următor:

Pînă în timpul Domnului, cînd El a rostit această pildă, poporul din Iudea a fost de mai multe ori numit "Israel", "oile pierdute ale casei lui Israel", "cetățile lui Israel", etc., deoarece toate semințiile erau reprezentate prin poporul din Iudea, deși majoritatea poporului era numai din cele două seminții Iuda și Beniamin, fiindcă masele celorlalte zece seminții nu s-au reîntors din captivitatea Babilonului sub permisiunea generală dată de Cir, regele Persiei (Gen. 47:2). Dacă acest popor (cele două seminții din Iudeia) a fost reprezentat prin unul, "bogatul", atunci e potrivit a numi pe cele zece seminții, împrăștiate în toată lumea, ca pe ceilalți "cinci frați". Faptul că în pildă s-a introdus ruga pentru "acești cinci frați", fără îndoială, aceasta s-a făcut pentru a arăta că orice favoare specială de la Dumnezeu a încetat pentru cele zece seminții, ca și pentru cele două. E clar deci că aceasta se referă la Israel, deoarece alte neamuri n-au "pe Moise și pe Profeti" ca instructori, decît numai Israel (vers. 29). Cele zece seminții au nesocotit atît de mult pe Moise și pe profeții lor, încît nu s-au mai întors la pămîntul făgăduinței, ci au dorit să locuiască printre păgîni și idolatri; și deci orice încercare de a comunica cu ei despre lucrurile spirituale, ar fi în zadar, chiar și cînd aceasta ar face-o unul sculat dintre morți, unul care a murit cu Hristos și a înviat cu El în mod figurativ, unul dintre păgînii care l-au primit (Efes. 2:5; Rom.6:4).

Deși pilda nu arată, totuși alte Scripturi arată că această prăpastie trebuie să existe numai în

decursul vârstei evanghelice și că la sfârșitul ei "bogatul", primindu-și pedeapsa pentru păcatele sale, va ieși din aceste flăcări și chinuri peste podul milei și-al făgăduințelor lui Dumnezeu făcute acestei națiuni. Într-adevăr, ei se vor înapoia în favoarea și binecuvântarea lui Dumnezeu, în împărăția lui Mesia sub Noul Legământ, care se va încheia cu ei și cu toată omenirea în decursul Mileniului (vezi Ier. 31:31-34; Evr. 8:8-12).

Cu toate că multe veacuri israeliții au fost persecutați fără milă de păgâni, mahomedani și de creștinii nominali, totuși acum încep a se ridica treptat la libertate și influență politică și, ca națiune, la începutul Mileniului vor ocupa o poziție mai înaltă între celelalte națiuni. Vălul necunoștinței lor mai există încă, dar va fi ridicat în mod treptat, pe măsura creșterii luminii din zorile zilei milenare; și nu trebuie să ne mirăm dacă se va produce o mare trezire între israeliți și dacă mulți vor recunoaște pe Hristos. Astfel ei vor părăsi starea "hadesului" (moartea națională) cu chinurile lui și vor fi cei dinții dintre națiuni întorși, pentru a fi binecuvântați de către seminția adevărată a lui Avraam, care este Hristos, cap și corp. Pretențiile lor de rasă și mândria lor națională începe să dispară și mulți smeriți și săraci cu spiritul încep a privi la Acela pe care părinții lor l-au străpuns, din cauza căruia a trebuit să sufere ei atîta timp și în curînd vor întreba: "Nu este acesta Hristos?" Și privindu-L astfel și crezînd în El, Domnul va revărsa asupra lor spiritul favorii și al rugăciunii (Zah. 12:10). De aceea, "vorbiți la

inima Ierusalimului și strigați către dînsul, că timpul robiei lui (timpul de pedeapsă) s-a împlinit" (Is. 40:1,2).

Pe scurt, această parabolă pare să învețe exact ceea ce apostolul Pavel explică la Rom. 11:19,32. Din cauza necredinței, ramurile naturale au fost rupte, iar ramurile de măslin sălbatic au fost altoite în butucul făgăduinței lui Avraam. Pilda arată pe Israel în suferințe mari, dar nu mai amintește nimic despre restatornicirea lui în favoarea din urmă deoarece, se subînțelege, în această parabolă nu era potrivit să se amintească și aceasta. Totuși apostolul ne asigură că după ce întreg numărul neamurilor va fi intrat (va fi ales numărul care să completeze Biserica sau Mireasa lui Hristos), "tot Israelul va fi mîntuit"; "și prin mila voastră (a Bisericii) să fie și dînșii (israeliții) mîntuiți". El ne spune că acesta e legămîntul lui Dumnezeu cu Israelul trupesc, care a pierdut făgăduințele mai înalte, spirituale, totuși ei sînt moștenitorii făgăduințelor pămîntești, redevenind aleși între națiuni. Ca dovadă la aceasta cităm următoarele profeții: "veni-va din Sion (Biserica gloriificată) Mîntuitorul, înlătura-va necucernicia de la Iacov (seminția trupească)". "Negreșit după evanghelie (chemarea cerească) sînt urîți (înlăturați) de Dumnezeu pentru voi, dar după alegere sînt iubiți pentru părinții lor". "Căci Dumnezeu închise împreună pe toți spre neascultare, pentru ca pe toți să-i miluiască. O, adîncime a bogăției și a înțelepciunii și a cunoștinței lui Dumnezeu" (Rom. 11:26-33).

Parabola cu oile și caprele

Matei 25:31-46

"Și se vor duce aceștia la pedeapsă veșnică iar dreptii la viață veșnică" (vers. 46).

După cum am văzut, Scripturile nu învață doctrina blestemată a chinului veșnic, totuși ele arată o pedeapsă veșnică a păcătoșilor care nu se mai pot îndrepta, a clasei pe care această pildă o numește "capre". Să examinăm întâi această pildă și apoi sentința pronunțată la sfârșitul ei.

S-a spus un mare adevăr, că "ordinea este prima lege a cerului". Totuși noi credem că cei ce înțeleg însemnătatea acestui adevăr sînt foarte puțini. Dacă aruncăm o privire asupra Planului Vîrstelor, nimic nu ne poate da o dovadă mai bună despre existența unui Conducător divin, decît ordinea ce o vedem în toate părțile acestui plan.

Dumnezeu a stabilit timpuri și sezoane pentru fiecare parte a lucrului Său și la sfârșitul fiecărui din aceste timpuri s-a făcut un lucru pentru terminarea operei începută și s-a înlăturat totul ce împiedica începerea unei noi lucrări în vîrsta viitoare. Prin urmare, la sfârșitul primei vîrste (de la creiere pînă la potop), care a fost sub conducerea îngerilor, se observă o lucrare de încheiere, o îndemnare prin Noe ca poporul să părăsească păcatul și să se întoarcă la dreptate și de asemenea o înștiințare despre pedeapsa care va veni. Cînd vîrsta s-a terminat, tot ce a fost vrednic de scăpare a intrat în corabie iar restul a fost distrus cu totul de potop.

Astfel cu cei din corabie s-a început o nouă vîrstă, o nouă lume.

Venind la sfîrșitul vîrstei iudaice, se observă același procedeu, adică un seceriș și-o despărțire a grîului din pleavă, pleava fiind depărtată cu totul din favoarea lui Dumnezeu într-un foc distrugător (Mat. 3:10-12), care a încheiat vîrsta iudaică. Cu cei ce s-au dovedit vrednici de favoare, s-a început o nouă vîrstă (vîrsta evanghelică), iar acum ne aflăm în mijlocul întîmplărilor cu care se termină această vîrstă. Grîul și neghina, care au crescut împreună de-a lungul vîrstei, se despart acum una de alta. Cu clasa grîului, a cărui cap este Domnul Isus, se va începe în curînd o nouă vîrstă și aceștia vor domni ca regi și preoți în noua dispensație, iar clasa neghinei va fi judecată ca fiind cu totul nevrednică de această favoare.

Observînd această ordine la vîrstele trecute, cît și la vîrsta ce se termină acum, Domnul ne arată prin această parabolă, că în același fel va proceda și la sfîrșitul vîrstei milenare.

Secerișul vîrstei iudaice a fost asemănat cu despărțirea grîului de pleavă; secerișul vîrstei evanghelice, cu despărțirea grîului de neghină iar secerișul vîrstei milenare cu despărțirea oilor de capre.

Că parabola cu oile și caprele se referă la vîrsta milenară se vede clar din versetele 31 și 32: *"Iar cînd va veni Fiul Omului în mărirea Sa și toți îngerii cu dînsul, atunci va sta pe tronul mării sale și vor fi adunate înaintea lui toate neamurile și le va despărți pe*

unele de altele, după cum desparte păstorul oile de capre". După cum în vîrsta evanghelică fiecare faptă a celor ce sînt puși la încercare (a Bisericii), devine o parte din caracterul care, la timpul cuvenit, va aduce ultima hotărîre a Judecătorului față de ei, tot astfel va fi și cu lumea (cu toate neamurile) în vîrsta viitoare și după cum în vîrsta prezentă se termină încercarea (proba) individuală a majorității membrilor Bisericii și cazul lor se hotărăște cu mult înainte de sfîrșitul vîrstei (2Tim. 4:7,8); tot astfel sub domnia milenară, unele cazuri individuale vor fi hotărîte cu mult înainte de sfîrșitul vîrstei (Is. 65:20); dar la sfîrșitul fiecărei vîrste se face un "seceriș" sau un timp de despărțire generală.

La începutul Mileniului, după "timpul de strîmtoare", toate națiunile se vor aduna înaintea lui Hristos și la timpul și rîndul lor, morții tuturor națiunilor vor fi sculați și chemați să se prezinte înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, nu pentru ca să-și primească îndată sentința, ci pentru a fi puși la o încercare individuală, dreaptă și fără părtinire (Ezec. 18:2-4,19,20), sub cele mai favorabile condiții, după care va urma apoi ultima sentință, ca vrednici sau nevrednici de viață veșnică.

Scena acestei parabole se va desfășura după timpul de strîmtoare, cînd națiunile vor fi supuse, Satan legat (Apoc. 20:1,2) și autoritatea lui Hristos stabilită pe pămînt. Înainte de aceasta, Biserica lui Hristos (credincioșii biruitori) va fi așezată cu Domnul pe tron și va lua parte la executarea judecății (1Cor. 6:2; Mat. 19:28). Atunci Fiul Omului

și Biserica Sa gloriificată se vor descoperi omenirii cu "mărire multă" și "vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor" (Mat. 13:43).

Acesta este Noul Ierusalim văzut de Ioan (Apoc.21), "Cetatea Sfântă (simbolul guvernamentului)... *pogorîndu-se din cer de la Dumnezeu*". În decursul timpului de strîmtorare "Cetatea Sfântă" se va coborî treptat și înainte de-a se termina strîmtorarea ea va ajunge pe pămînt. Aceasta este piatra ruptă din munte nu de mîină de om (ci de puterea lui Dumnezeu) și va deveni un munte (o împărăție) mare care va umple tot pămîntul (Dan. 2:34,35) și venirea ei va zdrobi toate împărățiile rele ale prințului întunericului (Dan. 2:44).

Aceasta este glorioasa cetate (guvernament) gătită ca o mireasă pentru bărbatul ei (Apoc 21:2) și în zorii zilei milenare neamurile vor începe a umbla în lumina ei (vers. 24). Popoarele pămîntului vor putea să-și aducă în această cetate mărirea și onoarea lor, dar "nu va intra nicidecum în ea (adică să devină parte din ea) nici un lucru spurcat" (vers. 27). Aici iese din mijlocul tronului un izvor curat cu apa vieții (adevărul neamestecat cu eroare). "Și spiritul și mireasa zic: Vino! Și cine dorește, să ia apa vieții în dar" (Apoc. 22:17). Aici se va începe probarea sau timpul de încercare a lumii, ziua cea mare de judecată de o mie de ani a tuturor popoarelor.

Dar chiar și în acest timp de mare favoare, de binecuvîntare și vindecări pentru toate popoarele, cînd Satan va fi legat și răul oprit, omenirea eliberată

din lanțurile morții și cînd cunoștința de Dumnezeu va umple tot pămîntul, se vor desvolta totuși două clase pe care Domnul le numește în această parabolă oi și capre. El ne spune că pe acestea le va despărți unele de altele. Clasa oilor (cei ce sînt blînzi, ascultători și supuși), se vor aduna în decursul acestei vîrste la dreapta Judecătorului, adică de partea favorii și aprobării Sale iar clasa caprelor, încăpăținați și mîndri, totdeauna cățărîndu-se pe stînci, căutînd întîietatea și favoarea oamenilor, (în timp ce oile se desfătează pe pășunile adevărului curat pregătite de Păstorul bun), se vor aduna și ei de partea stîngă a Judecătorului, de partea contrară favorii, ca niște lucrători dezaprobați și astfel vrednici de osînda Sa.

Pentru a despărți oile de capre va fi nevoie de întreaga vîrstă milenară. În decursul acestei vîrste fiecare individ, ajungînd în mod treptat la cunoștința despre Dumnezeu și voința Sa, își va lua locul prin mersul său bun sau rău, la mîna dreaptă de favoare sau la mîna stîngă de nefavoare, după cum se va folosi de ocaziile de aur din vîrsta Mileniului. Iar pe la sfîrșitul vîrstei, toată omenirea va fi așezată în două clase, întocmai cum arată pilda.

Sfîrșitul vîrstei milenare va fi sfîrșitul încercării sau judecății lumii și atunci se va face hotărîrea ultimă a celor două clase. Oile vor primi răsplata cuvenită a Judecătorului, pentru că, în decursul vîrstei de încercare și de disciplină, au cultivat și dezvoltat caracterul frumos și minunat al iubirii pe care Pavel îl descrie ca împlinirea legii lui

Dumnezeu (Rom. 13:10). Ei și-au arătat iubirea unii față de alții în cele mai grele și mai vitrege împrejurări; și de aceea tot ceea ce au făcut unul pentru altul pentru a ajunge la desăvârșirea omenească, Domnul le va socoti ca făcute Lui, recunoscându-i pe toți ca frații Lui, fii ai lui Dumnezeu, deși ei vor fi de natură umană iar El de natură divină.

Condamnarea clasei caprelor este arătată, pentru că n-a dezvoltat spiritul iubirii. În aceleași împrejurări favorabile, ca și ale oilor, ei se împotrivesc cu încăpăținare influenței de modelare pe care o îndeplinește disciplina Domnului și astfel își împietresc inimile. Bunătatea lui Dumnezeu nu i-a condus la o păcăință adevărată, ci ei au făcut ca faraon: în loc să se folosească de bunătatea Sa, ei au făcut rău. "Caprele", fiindcă n-au dezvoltat elementul iubirii, legea vieții și a împărăției lui Dumnezeu, vor fi socotite nevrednice de viață și astfel vor fi distruse; pe când "oile" care au dezvoltat chipul lui Dumnezeu (iubirea desăvârșită) și au dovedit-o în caracterul lor, în vârstele viitoare vor fi făcuți stăpînitori ai pămîntului (dar subordonați împărăției).

La sfîrșitul vârstei milenare cînd lucrarea celor pămîntești va fi terminată, Hristos se va adresa oilor prin cuvintele următoare: "Veniți binecuvîntații Tatălui meu, moșteniți Împărăția gătită vouă de la întemeierea lumii".

Este clar că oile, către care se adresează aceste cuvinte la sfîrșitul Mileniului, nu sînt oile din vîrsta

evanghelică adică Biserica evanghelică, ci acele "alte oi", despre care vorbește Domnul la Ioan 10:16. Împărăția pregătită în planul divin de la întemeierea lumii, nu este împărăția prevăzută pentru Biserica biruitoare din vîrsta evanghelică. Biserica își va primi împărăția la începutul Mileniului; dar aci e vorba de împărăția pregătită pentru oile din vîrsta milenară. Împărăția lor va fi domnia asupra pămîntului, care la început a fost dată lui Adam și care, pierdută fiind din cauza păcatului, va fi restaurată din nou, cînd omul va fi ridicat la desăvîrșirea originală și potrivit a o primi și a se bucura de ea. Această domnie nu va fi o domnie a unor oameni asupra altora, ci o domnie împreună, în care tot omul va fi rege și unde toți vor avea drepturi și privilegii egale în stăpînirea și folosirea tuturor bunurilor pămîntului. Acesta va fi un popor suveran, o republică mare și măreață întemeiată pe baza unei dreptăți perfecte, în care drepturile fiecărui om vor fi respectate, pentru că "regula de aur" va fi scrisă în toate inimile și fiecare va iubi pe aproapele său ca pe sine însuși. Domnia tuturor va fi peste tot pămîntul și peste toate bogățiile și izvoarele de binecuvîntare (Gen. 1:28; Ps. 8:5-8). Împărăția pămîntului, care va fi dăruită la sfîrșitul Mileniului celor vrednici și desăvîrșiți din rasa răsкупărată, se deosebește clar de toate celelalte, în înțelesul că ea se numește împărăția pregătită pentru ei "de la întemeierea lumii", fiindcă pămîntul a fost creat pentru a fi o locuință veșnică și-o împărăție veșnică pentru oameni desăvîrșiți. Dar

împărăția dăruită lui Hristos, în care Biserica, "Mireasa" Sa, este "împreună moștenitoare cu El", este o împărăție spirituală, "mai presus de îngeri și de orice domnie și de orice stăpînire și putere" și care "nu va avea sfîrșit", pe cînd împărăția milenară va avea sfîrșit, este numai începutul puterii și domniei lui Hristos (1Cor. 15:25-28). Această împărăție spirituală, cerească și fără sfîrșit, a fost pregătită cu multă vreme înainte de întemeierea Pămîntului. Începutul ei a fost recunoscut în Hristos ca "începutul Creațiunii lui Dumnezeu". Ea era pregătită pentru Hristos Isus, întîiul născut; dar chiar și Biserica, Mireasa Sa, împreună moștenitoare cu El, a fost aleasă și hotărîtă în El, înainte de întemeierea lumii (Efes. 1:4).

Împărăția sau guvernamentul Pămîntului este împărăția care a fost pregătită pentru omenire de la întemeierea lumii. A fost nevoie ca omul să sufere acești șase mii de ani sub domnia răului, pentru a cunoaște roadele sale de mizerie și moarte, ce nu se pot înconjura, ca apoi să poată aprecia dreptatea, înțelepciunea și bunătatea legii iubirii lui Dumnezeu. Va urma apoi a șaptea mie de ani, sub domnia lui Hristos, pentru ca omul să fie ridicat din păcat și din moarte la starea desăvîrșită, ca să poată moșteni împărăția, pregătită pentru el de la întemeierea lumii.

Această împărăție, în care toți vor fi regi, va fi o minunată republică universală, a cărei stabilitate și influență binecuvîntată vor fi asigurate de perfecțiunea tuturor cetățenilor ei; o împărăție mult

dorită astăzi, dar din cauza păcatului cū neputință de stabilit. Împărăția lui Hristos, în decursul Mileniului, va fi o teocrație care va cîrmui lumea și popoarele (în decursul acestei perioade de imperfecțiune și restaurare a oamenilor) fără a le cere consimțămîntul și aprobarea.

Dar dreptii întrebă: pentru ce am fi noi încununați cu o astfel de mărire, onoare și domnie? Domnul răspunde: "Am fost flămînd și m-ați primit la voi; gol și m-ați îmbrăcat; bolnav și m-ați cercetat; în închisoare și ați venit la mine."

Atunci vor răspunde dreptii și vor zice: "Doamne, cînd te-am văzut flămînd și te-am nutrit, sau însetat și ți-am dat de băut; cînd te-am văzut străin și te-am primit sau gol și te-am îmbrăcat? Sau cînd te-am văzut bolnav și în închisoare și am venit la tine?"; "Și răspunzînd, împăratul le va zice: adevăr zic vouă, întrucît ați făcut unuia dintre acești frați ai mei, foarte neluați în seamă, mie mi-ați făcut."

Frații Bisericii din Vîrsta Evanghelică nu sînt singurii "frați ai lui Hristos". Toți care vor fi restabiliți atunci la desăvîrșirea omenească, vor fi recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu fiind, în același înțeles cum era Adam un fiu al lui Dumnezeu (Luc. 3:38), fii umani. Toți fiii lui Dumnezeu, fie pe plan uman, îngeresc sau divin sînt frați. Iubirea Domnului nostru pentru aceștia, pentru frații Săi umani, este exprimată aici. După cum lumea are acum ocazia de a servi pe cei ce în curînd vor fi fiii lui Dumnezeu pe planul divin și frați ai lui Hristos, tot astfel și în vîrsta viitoare, ei vor avea ocazii mai

mari și mai potrivite de a se servi unii pe alții, fiecare va putea servi pe frații săi umani.

Cînd popoarele Pămîntului vor fi sculate din mormînt, ele vor avea nevoie de hrană, de îmbrăcăminte și locuințe. Oricît de mari ar fi fost bunurile lor în această viață, moartea-i va aduce pe toți la o stare egală, copilul și adultul, milionarul și opincarul, învățatul și neînvățatul, omul cultivat și cel necultivat și decăzut; toți vor avea nenumărate ocazii de a dobîndi bunăvoință unul față de altul și prin aceasta, privilegiul de a fi conlucrători cu Dumnezeu. În legătură cu aceasta ne amintim de ilustrația făcută cu ocazia sculării lui Lazăr din mormînt. Isus numai l-a deșteptat din somnul morții iar prietenilor lui voioși li s-a permis să-l îmbrace și să-l hrănească.

Despre morți se vorbește ca și despre oamenii "bolnavi și în închisoare" (sau mai bine zis sub pază sau sub supraveghere). Groapa sau mormîntul este marea închisoare unde milioane de oameni sînt ținuți în captivitate inconștientă, iar cînd vor fi eliberați din mormînt, ridicarea la desăvîrșire nu se va face într-un moment. Nefiind încă desăvîrșiți ei pot fi considerați, foarte potrivit, "bolnavi și sub pază". Ei nu vor fi morți, dar nici desăvîrșiți iar condiția lor între aceste două stări poate fi simbolizată foarte potrivit prin boală. În această stare ei vor fi tot sub pază, pînă cînd vor ajunge la desăvîrșire mintală, fizică și morală. În decursul acestui timp vor fi multe ocazii de-a se ajuta unii pe alții: la simpatie, la învățătură, la încurajare și la tot

felul de lucruri bune. Și orice lipsă de ajutor, va dovedi că lipsește spiritul iubirii arătat de Domnul.

Și fiindcă omenirea nu va fi deșteptată sau trezită toată odată din mormînt, ci numai treptat, în timp de-o mie de ani, de aceea, fiecare grupă trezită din mormînt, va găsi o armată de ajutoare în acei ce au fost deșteptați înaintea lor. Iubirea și bunăvoința pe care oamenii (frații lui Hristos) le vor arăta unii față de alții, Regele le va socoti ca arătate față de El. Nu se vor cere lucruri mari pentru a merita onorurile și favoarea pe care Regele le va dărui celor drepți; ei vor trebui numai să se pună în armonie și să se reformeze după legea iubirii lui Dumnezeu și aceasta s-o dovedească prin faptele lor. "Iubirea este împlinirea legii" (Rom. 13:8-10) și "Dumnezeu este iubire". Astfel, cînd omul va fi restabilit la chipul lui Dumnezeu (foarte bun), el va fi o expresie vie a iubirii.

Către oi se zice: "Moșteniți împărăția pregătită vouă de la întemeierea lumii". Aceasta nu înseamnă că omul va stăpîni această împărăție independent de legea și supremația divină. Căci, cu toate că la început Dumnezeu a dat omului domnia asupra pămîntului și are de gînd să i-o dea din nou, cînd omul va fi pregătit pentru această onoare, totuși nu trebuie să presupunem că Dumnezeu va însărcina pe om să domnească altfel decît în armonie cu legea Sa supremă. "Facă-se voia Ta pe pămînt ca și în cer", va fi și va rămîne legea eternă pentru guvernarea pămîntului. Prin urmare omul va guverna domeniul său în armonie cu legea cerului,

bucurîndu-se fără încetare de-a face voia Aceluia care este izvorul vieții și "la dreapta căruia (starea de favoare) sînt desfătări fără de capăt" (Ps. 16:11). O, Doamne cine nu va striga: "Grăbiți-vă veacuri ale gloriei!" și nu va da cinste și onoare Aceluia ale cărui planuri de iubire se desfășoară cu binecuvîntări fără de capăt?

Apoi urmează sentința către cei din stînga: "Duceți-vă de la mine, blestemaților (sub blestem)", condamnați ca vase nevrednice de a primi gloria și onoarea vieții, care nu voiți să fiți modelați și formați sub influența iubirii divine. Cînd acești "frați ai mei" au fost flămînzi și însetați, goi sau bolnavi și în închisoare, nu i-ați servit cu cele trebuincioase, dovedindu-vă totdeauna contrari cu cetatea (împărăția) cerească; pentru că "nimic întinat nu va intra în ea". Hotărîrea și sentința împotriva acestei clase va fi următoarea: "*Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic* (simbolul distrugerii complete) care este gătit diavolului și îngerilor săi". Să fim atenți, căci caprele merg în același loc unde merge și diavolul. În Evr. 2:14, citim că Domnul Hristos "va nimici pe cel ce are puterea morții, adică pe diavol". De aici înțelegem că pedeapsa caprelor este nimicirea.

"Și se vor duce aceștia (caprele) la pedeapsa veșnică (grecește: *aionios* = care durează), iar dreptii la viață veșnică (grecește: *aionios* = care durează)". Pedeapsa va fi tot atît de durabilă ca și răsplata. Amîndouă vor fi veșnice, pentru că "plata păcatului este moartea (veșnică) iar darul lui Dumnezeu viața veșnică în

Isus Hristos Domnul nostru" (Rom. 6:23).

Pedeapsa veșnică

2Tes. 1:9. "Ca unii care vor lua pedeapsă, pieire veșnică de la fața Domnului și de la mărirea tăriei lui."

Fiindcă durata pedepsei este stabilită, rămîne să mai discutăm un singur punct: de ce natură va fi pedeapsa? Luați concordanța biblică și căutați să vedeți ce spune Marele Judecător despre pedeapsa celor ce păcătuiesc cu voia, disprețuind darul lui Dumnezeu și binecuvîntările dăruite de Hristos. Ce veți afla? Spune Dumnezeu că păcătoșii vor trăi veșnic în chinuri? NU! Nu găsim nici un singur text care să promită vreun fel de viață, chiar și în chin, acestei clase.

Cuvintele lui Dumnezeu ne asigură că la urmă universul va fi curat, lipsit de orice întinare a păcatului și a păcătoșilor, deoarece "Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimicește pe toți cei răi" (Ps 145:20).

Deși nu putem afla un singur text în Biblie care să arate că această clasă va avea viață în chinuri sau în oricare alt loc, aflăm totuși o mulțime de texte care învață tocmai contrariul. Din acestea vom arăta câteva exemple: "Plata păcatului este moartea" (Rom.6:23), "Sufletul care păcătuiește acela va muri" (Ezec.18:4,20), "Iar nelegiuiții vor pieri... încă puțin și nelegiuitul nu va mai fi... făcătorii de rele se vor stîrpi" (Ps. 37:20,10,9), "Iehova pe toți nelegiuiții îi nimicește" (nu-i chinuie, Ps. 145:20). Băgați bine de seamă ca

să înțelegeți ce fel de pedeapsă va da Marele Judecător și Regele regilor, în decursul domniei Sale, celor ce se vor împotrivi guvernării Sale drepte: *"Și va fi că orice suflet care nu va asculta de acel profet (de Hristos), nimicit va fi din popor"* (Fapte 3:23). Așadar Dumnezeu ne spune lămurit că pedeapsa păcătoșilor sau a nelegiuțiilor va fi moartea, nimicirea desăvârșită. Aceasta (moartea) va fi natura pedepsei.

Ideile și înțelegerile greșite despre planul lui Dumnezeu cu privire la cei ce nu se mai pot îndrepta, învățate de la începutul mării apostazii, care s-au dezvoltat în papalitate și care ni s-au întipărit în minte încă din copilărie, sînt responsabile pentru înțelegerea și credința greșită a tuturor, că pedeapsa pregătită pentru toți păcătoșii va fi o viață eternă în chinuri veșnice. Această vedere greșită este susținută cu încăpăținare, deși multe declarații clare ale Cuvîntului lui Dumnezeu arată că pedeapsa lor va fi moartea. Apostolul Pavel spune foarte lămurit ce pedeapsă are să fie. Vorbind despre aceeași zi milenară și despre aceeași clasă, care, cu toată bunătatea lui Dumnezeu arătată față de ea prin Hristos, dîndu-i-se toate ocaziile fericite și cunoștința deplină a adevărului, nu se va uni cu El și de aceea nu va "cunoaște pe Dumnezeu", Pavel zice: "ca unii care vor lua pedeapsă". Da, dar ce fel de pedeapsă? El ne spune lămurit: "pieire veșnică (o nimicire de la care nu va mai fi întoarcere, răscumpărare sau înviere, Evr. 10:26-29) de la fața Domnului și de la mărirea tăriei Lui" (2Tes. 1:9).

Această nimicire este reprezentată în pildă prin "focul veșnic" pregătit diavolului și îngerilor săi, este "lacul ce arde cu foc și pucioasă", care este moartea a doua (Apoc. 20:14), în care sînt trimise caprele din această pildă (Mat. 25:41).

Astfel, putem vedea imediat însemnătatea și înțelepciunea acestei declarații despre pedeapsa veșnică, dacă o cercetăm dintr-un punct de vedere corect. Focul din pildă, prin care se va îndeplini pedeapsa (nimicirea), nu va fi un foc literal, deoarece "focul" este tot atît de simbolic ca și "oile" și "caprele". Focul din acest text, ca și în alte locuri, simbolizează nimicire și nicidecum păstrare.

Am putea părăsi acest subiect, crezînd că am arătat destul de clar că pedeapsa veșnică a caprelor va fi nimicirea, dar vrem să atragem atenția asupra unui alt punct susținut de adevăr referitor la acest subiect. Vrem să cercetăm cuvîntul grecesc "kolasis" care în versetul 46 este tradus "pedeapsă". Acest cuvînt nu conține nici cea mai mică idee despre chin. Însemnătatea lui este a tăia, a curăți sau a rotunji, cum se curățesc arborii de crengile rele, iar al doilea înțeles este de a reține. Cei răi vor fi reținuți sau tăiați pe vecie de la viață prin a doua moarte. Exemple pentru folosirea cuvîntului "kolasis" se pot găsi ușor în scrierile clasice grecești. Cuvîntul grecesc pentru "chin" este "basanos", care nu are nici o legătură cu cuvîntul "kolasin".

Cuvîntul "kolasis", folosit în Matei 25:46, se mai găsește numai într-un loc în Biblie, în 1Ioan 4:18, unde este tradus rău prin "chin" deoarece corect ar

trebui tradus: "a tempera", "a reține". Cei ce au Concordanța Analitică de Young (Analytical Concordance, numai în englezește), vor afla la pagina 995, că înțelesul cuvântului "kolasis" este: "tăiere jos, curățire, oprire". Iar autorul lui Emphatic Diaglott, după ce a tradus cuvântul "kolasis" în Matei 25:46 prin cuvântul "tăiat" spune în notiță:

"The Common Version (o Biblie engleză în folosință generală) și multe alte traduceri moderne, traduc cuvântul "kolasis" și "aionios" prin "pedeapsă veșnică", ca să dea de înțeles însemnătatea cuvântului "basanos", care înseamnă *chin*". "Kolasis" și derivatele sale se află numai în trei locuri în Noul Testament: Fapte 4:21, 2Pet. 2:9, 1Ioan 4:18. El se trage din cuvântul "kolazo", care înseamnă: 1. a tăia jos, așa cum se taie ramurile dintr-un arbore sau cum se curățește un pom de ramurile stricate; 2. a restrânge, a reține. Grecii scriu: "Căruțașul reține (*kolazei*) caii săi năvalnici"; 3. a pedepsi. "A tăia" pe cineva de la viață sau din societate, sau chiar a restrânge libertățile cuiva, se socotește ca pedeapsă și de aceea se întrebuintează și a treia exprimare figurativă a cuvântului. Prima însemnătate s-a folosit în traducerea Diaglott, pentru că se potrivește mai bine cu partea a doua din sentință, fiindcă în acest chip păstrează puterea și frumusețea deosebirii, că cei drepti merg la viață, iar nelegiuiții la tăierea de la viață, la moarte (2Tes. 1:9).

Avînd acum înțelesul adevărat al cuvântului "kolasis" să fim atenți la deosebirea ce se face între

răsplata "oilor" și pedeapsa "caprelor", o clasă merge la viață veșnică iar cealaltă este "tăiată" de la viață, reținută pentru totdeauna în moarte. Și aceasta se potrivește întocmai cu Scripturile care declară că "plata păcatului este moartea".

Să ne oprim puțin asupra cuvintelor din versetul 41: "*Duceți-vă de la mine blestemaților (răscumpărați o dată de Hristos din blestemul lui Adam sau din osînda morții, dar osîndiți acum din nou și blestemați ca vrednici de a doua moarte de către Cel ce v-a răscumpărat de sub primul blestem), în focul cel veșnic (simbolul nimicirii veșnice) care este gătit diavolului și îngerilor (slujitorilor) săi*".

Să ne amintim că aceasta va fi sentința definitivă la încheierea încercării din urmă, la sfârșitul Mileniului. Atunci nimeni nu va mai fi servul lui Satan din cauza neștiinței sau fără voia sa, așa cum mulți sînt astăzi, căci Marele Eliberator, Hristos, va înlătura toate ispitele și va dărui tot ajutorul necesar pentru ca fiecare individ să poată scăpa de toate slăbiciunile sale și să ajungă la desăvîrșire. Dar aceste "capre" care iubesc răul și servesc lui Satan, sînt "îngerii" lui Satan. Pentru aceștia și pentru Satan (și nu pentru alții), Dumnezeu a pregătit nimicirea veșnică, a doua moarte. Foc se va coborî din cer, de la Dumnezeu și-i va mistui. Oricine poate să vadă că aici este vorba despre un foc mistuitor sau nimicitor, dacă vederea sa nu este întunecată de învățăturile false și de diferite prejudecăți. Nimeni nu a auzit vreodată de un foc care se păstrează și după cum focul niciodată nu păstrează ci totdeauna mistuie,

de aceea Dumnezeu îl folosește ca simbolul nimicirii totale (Apoc.20:9).

**"Lacul ce arde cu foc și pucioasă,
care este moartea a doua"**

Apoc. 19:20; 20:10,14,15; 21:8

Apoc. 20:15. "Și dacă cineva nu fu aflat scris în cartea vieții, aruncat fu în lacul focului."

"Lacul focului și-al pucioasei" este amintit de mai multe ori în cartea Apocalipsului, pe care toți creștinii o recunosc ca fiind o carte de simboluri. Cu toate acestea, ei cugetă și vorbesc despre acest simbol particular ca despre o declarație cu înțeles literal, care formează un mare sprijin pentru doctrina chinului veșnic, deși se arată foarte clar că acest simbol închipuie "moartea a doua"; "Și moartea și iadul (hadesul) fură aruncate în lacul focului. Aceasta este moartea a doua" (Apoc. 20:14). Uneori se vorbește despre el ca despre un "lac de foc ce arde cu pucioasă" (Apoc.19:20), elementul "pucioasă" (sulful) este adăugat ca să sporească simbolul distrugerii (a doua moarte), fiindcă pucioasa este cunoscută ca unul din cele mai ucigătoare elemente. Ea distruge viața în toate formele ei.

Simbolul acestui lac de foc este arătat și mai departe prin faptul că "fiara", recunoscută de toți ca simbolică și "profetul mincinos" de asemenea simbolic, moartea și iadul (hadesul, mormîntul), precum și diavolul însuși și servii săi, toți (ființe, stări, lucruri) sînt aruncați și distruși în el

(Apoc. 19:20; 20:10,14,15; 21:8).

Această nimicire sau moarte se numește "moartea a doua", în contradicție cu moartea dintii sau moartea adamică și nu înseamnă că oricine merge acolo moare a doua oară. De exemplu, moartea (dintii sau adamică) și hadesul (iadul), mormîntul, vor fi aruncate în lacul focului (în moartea a doua). Acest lucru se va îndeplini în timp de o mie de ani și acestea nu au fost nimicite niciodată mai înainte. Tot astfel "diavolul", "fiara" și "profetul mincinos", n-au fost nimicite niciodată pînă atunci.

De la întîia moarte sau moartea adamică, s-a făcut o răscumpărare și de aceea va fi și o înviere. Toți cîți sînt în morminte vor ieși afară. Apostolul Ioan vorbește în mod profetic: "*Și dete marea pe morții care sînt în ea și moartea și iadul (hades, mormînt) deteră pe morții care sînt într-însele... Și văzui pe morți, pe cei mari și pe cei mici stînd înaintea tronului și cărți fură deschise*" (Apoc. 20:13,12). Deoarece în planul Său, Dumnezeu a pregătit răscumpărarea omenirii, după care va urma o înviere a tuturor, se poate observa că atît în Vechiul cît și în Noul Testament moartea este numită "somm". În Vechiul Testament citim de multe ori, atît despre cei buni cît și despre cei răi, că au "adormit cu părinții lor". Apostolii se folosesc, de asemenea, de acest limbaj simbolic ca și Domnul nostru. Dar pentru a arăta moartea a doua nu se folosesc nici un simbol asemănător. Dimpotrivă, pentru moartea a doua se folosesc cele mai puternice figuri ale nimicirii totale și absolute ca "foc și pucioasă", deoarece aceasta va fi o

nimicire de la care nu va fi nici o întoarcere.

Ce gând fericit! Moartea adamică (în care a intrat toată omenirea pentru păcatul lui Adam) va fi înghițită pentru totdeauna și va înceta în această a doua moarte, unde va fi aruncată de către marele Răscumpărător, care a cumpărat întreg neamul omenesc prin jertfirea vieții Sale proprii. Astfel, Dumnezeu ne spune prin profetul Său: *"Îi voi răscumpăra din puterea mormîntului (din sheol), îi voi răscumpăra de la moarte... O mormîntule (sheol) Eu voi fi nimicirea ta"* (Osea 13:14). Întîia moarte sau moartea adamică, va înceta să mai aibă putere asupra oamenilor, cum a avut în timpul celor 6.000 de ani și nimeni nu va mai muri din cauza păcatului lui Adam (Rom. 5:12; Ier. 31:29,30; Ezec. 18:2). De aici înainte Noul Legământ, sigilat cu sîngele scump al lui Isus, va fi în vigoare și numai păcatele făcute cu voia vor fi socotite ca păcate și vor fi pedepsite cu plata păcatului, cu moartea (a doua moarte). În acest fel, moartea adamică va fi aruncată în moartea a doua și va fi înghițită de ea.

Iar "hadesul" sau "sheolul" (starea ascunsă, întunecată), mormîntul, care astăzi ne vorbește de speranța unei vieți viitoare, prin puterea învierii dăruită de Dumnezeu în Hristos, nu va mai fi, deoarece a doua moarte nu va înghiți nici o persoană vrednică și potrivită pentru viață, pentru care rămîne vreo rază de speranță, ci numai pe aceia pe care Dreptul Judecător, după o cercetare deplină și fără părtinire, îi va fi aflat vrednici de nimicire. Iar Satan, ispitorul și mincinosul, care a înșelat și

ruinat lumea întregă și care, cu energie și viclenie stăruitoare, a încercat să zădărnicească planul lui Dumnezeu pentru mîntuirea noastră în Isus Hristos, va fi nimic și împreună cu el toți care au spiritul său, adică "îngerii săi" și nu se vor mai trezi niciodată ca să mai necăjească omenirea desăvîrșită. Aici se spune că el va fi aruncat în "lacul de foc", a doua moarte, în nimicirea totală, după cum spune apostolul Pavel la Evrei 2:14: "ca să desființeze pe cel care are stăpînirea morții, adică pe diavolul". Și "fiara și profetul mincinos", marile sisteme înșelătoare, care au asuprit și rătăcit multă vreme creștinătatea nominală, nu vor scăpa nicidecum, ele vor fi aruncate în el, după cum stă scris: "Și prinsă fu fiara și cu dînsa profetul mincinos... Amîndoi aceștia au fost aruncați de vii (în timp ce sînt încă organizate și active) în lacul de foc, care arde cu pucioasă" (Apoc.19:20).

Marele timp de strîmtoare, judecata lui Dumnezeu, care va nimici aceste sisteme, va cauza mari greutăți, mari distrugerii sociale, financiare și religioase și mari dureri tuturor ce sînt în legătură cu aceste sisteme, seducătoare și amăgitoare, înainte de-a fi cu totul distruse. Aceste sisteme vor fi aruncate în lacul de foc sau distruse la începutul Mileniului, pe cînd Satan este păstrat pînă la sfîrșitul Mileniului, cînd despărțirea "caprelor" de "oi" va fi terminată și cînd caprele vor fi nimicite împreună cu Satan în a doua moarte, împreună cu "îngerii" sau servitorii săi. Nici unul dintre oamenii netrebniți, care deși cunosc adevărul iubesc totuși nedreptatea, nici unul dintre "fricoși și necredincioși",

acei care nu se încred în Dumnezeu, deși s-au împărtășit de bunătățile darului Său timp de o mie de ani sub domnia lui Hristos, nici ufcioșii, care în inima lor sînt ucigași și făcători de rele, vorbitori de rău, fermecători, idolatri și mincinoși, nici unul dintre aceștia nu va scăpa de "lacul focului", de a doua moarte. Toți aceștia, după o deplină ocazie de a se reforma, vor fi judecați ca nevrednici de viață și aruncați în a doua moarte, simbolizată prin "lacul ce arde cu foc și pucioasă".

Mai multe imagini profetice despre vîrsta milenară și lucrarea ei, în capitolul 20 și 21 din Apocalips, arată clar că scopul și rezultatul acestei vîrste de încercare a omenirii, este în deplină armonie cu Scripturile citate anterior.

Capitolul 20 versetele 2,4,11 și versetele 1,2,10,11 din capitolul 21 arată începutul acestei vîrste de judecată, oprirea erorilor orbitoare și-a sistemelor înșelătoare. "Fiara" și "profetul mincinos" sînt cele mai însemnate simboluri ale sistemelor false și reprezintă organizațiile sau sistemele bazate pe eroare, care, împreună, constituie "Babilonul" (Apoc. 17:1-6). Judecata împotriva "tronurilor" din timpul prezent și împotriva sistemelor "fiarei" și "profetului mincinos" urmează îndată după introducerea acestei domnii mileniale de judecată. Tronurile și stăpînirile prezente vor fi "răsturnate" și domnia va fi predată marelui Profet, Preot, Rege și Judecător, "căruiia îi aparține după drept" (comparați Dan 7:14,22 și Ezech. 21:27).

Astfel nimicirea sau a doua moarte începe foarte

curînd în noua judecată; ea începe cu sistemele simbolizate prin fiară și profetul mincinos. Dar a doua moarte nu va atinge omenirea, ca indivizi, pînă cînd fiecare va fi avut o deplină încercare și toate ocaziile de a alege viața și de a trăi în veșnicie. Capitolul 20:12,13 și 21:3-7, arată încercarea fericită și favorabilă, cînd atît cei morți cît și cei vii (afară de membrii Bisericii care atunci vor fi regi, preoți, și judecători împreună cu Hristos) vor fi aduși la o deplină cunoștință a adevărului, scăpați de durere și întristare și eliberați de toate prejudecățile și rătăcirile orbitoare, ei vor fi judecați "după faptele lor" (conștiente).

Rezultatul măreț al acestei încercări va fi un uivers curat, așa cum îl arată scriitorul Apocalipsului. "Și pe orice făptură care este în cer și pe pămînt... le auzii zicînd: Cel care șade pe tron și Mielușelul are lauda și cinstea și mărirea și stăpînirea în vecii vecilor!" (Apoc. 5:13). Acest rezultat va fi îndeplinit în spiritul libertății ca în toate așezămintele lui Dumnezeu din trecut și prezent, în care totdeauna i s-a recunoscut omului libertatea de-a alege binele sau răul, viața sau moartea.

Nu poate fi nici o îndoială că, la sfîrșitul vîrstei milenare, Dumnezeu va mai permite o dată răului să triumfe "pentru puțin timp", pentru ca creaturile Sale (care la acel timp vor avea o deplină cunoștință atît despre bine cît și despre rău, cît și despre rezultatul acestora și tot așa o deplină cunoștință despre dreptatea și iubirea lui Dumnezeu) să fie

probate, pentru ca toți care voiesc să-și aleagă răul, să fie tăiați de la viață, nimiciți. Astfel Dumnezeu va înlătura pentru totdeauna pe toți acei ce nu voiesc să iubească dreptatea și să urască nedreptatea.

Cu privire la această încercare citim că Satan va încerca din nou să rătăcească omenirea, a cărei număr va fi atunci ca nisipul mării. Dacă vor fi mulți care să-și aleagă răul sau nesupunerea, cu toate experiențele de pînă atunci și neîmpiedicați de slăbiciunile de acum, nu putem ști cu siguranță. Dar, fiindcă Dumnezeu nu ne spune numărul, nici a celor ce vor fi găsiți vrednici de viață și nici a celor ce vor merge la moarte (a doua moarte), noi nu vrem să facem speculații. Despre un lucru sîntem siguri: Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci dorința lui este ca toți să se întoarcă la dreptate și să trăiască (Ezec.18:32). Nimeni nu va fi nimicit în "lacul ce arde cu foc și pucioasă" (icoana nimicirii complete ca și gheena), dacă este vrednic de viață și a cărui viețuire de aici înainte va fi o binecuvîntare atît pentru el cît și pentru ceilalți care iubesc dreptatea.

Nimicirea totală și fără speranță este hotărîtă numai pentru făcătorii de rele și păcătoșii cu voia, care, întocmai ca Satan, din cauza mîndriei și semeției lor față de Dumnezeu, vor iubi și vor făptui răul, deși au văzut că Dumnezeu nu aprobă răul ci, dimpotrivă, pedepsește orice nedreptate. După cum se vede, bunătatea și iubirea, arătate de Dumnezeu prin aceea că s-a îngrijit de o răscumpărare și de un timp de restatornicire pentru ca oamenii să

aibă ocazie de a câștiga viața veșnică, în loc să-i facă să urască păcatul și să le fie scîrbă de el, ei vor gîndi că Dumnezeu e prea bun și nu-i va arunca în a doua moarte; și că, chiar dacă ar face-o, totuși El le va da alte și alte ocazii potrivite în viitor. Astfel clădind și bizuindu-se pe o slăbiciune presupusă a caracterului divin, ei vor încerca să se folosească de darul lui Dumnezeu ca de un drept de a păcătui cu voia. Dar nu vor merge mai departe, căci nebunia lor va fi arătată tuturor. Ultima și completa lor nimicire va dovedi celor drepti că dreptatea, înțelepciunea, iubirea și puterea divină sînt în deplină armonie și că acestea lucrează totdeauna după voința și regula divină. Aceștia sînt numiți "îngerii" (servii sau urmașii) lui Satan. Iar pentru acești oameni, cît și pentru Satan, Dumnezeu a pregătit nimicirea totală și veșnică. Tot astfel este arătat și în parabola cu oile și caprele. Caprele sînt numiți îngerii sau servitorii lui Satan, adică cei ce se închină și adoră lucrurile lui.

Adevăratul caracter al caprelor este arătat în **Apoc. 21:8**: "*Iar fricoșilor și necredincioșilor (care nu se vor încrede în Dumnezeu), urîcioșilor și ucigașilor (cei ce urăsc pe frați), desfrînaților, fermecătorilor și idolatrilor (cei ce întrebuițează rău bunătatea divină, servindu-și lor și altor făpturi cu serviciul și onoarea care se dă numai lui Dumnezeu) și tuturor mincinoșilor*"; oricine iubește și practică minciuna (cu alte cuvinte toți care nu iubesc adevărul, nu-l caută, nu-l apără și nu-l susțin cu orice preț) "*partea lor va fi în lacul ce arde cu foc și pucioasă, ceea ce este moartea a doua*",

adică distrugerea completă. O astfel de tovărășie ar fi dezgustătoare și respinsă de orice ființă cinstită și dreaptă. Chiar și acum e greu a tolera (îngădui) astfel de oameni deși, știind că astfel de obiceiuri și năravuri sînt în mare parte rezultatul slăbiciunilor moștenite, putem compătimi cu ei. Mai mult decît atît, ținînd seama de slăbiciunile noastre, trebuie să-i compătîmim, deoarece și noi, cînd vrem să facem binele, răul ne stă înaintea. Dar la sfîrșitul judecății milenare cînd Domnul, Dreptul Judecător, va fi dat fiecăruia toate avantajele și ocaziile potrivite pentru a cunoaște adevărul și a umbla pe deplin după voia lui Dumnezeu, această clasă va fi urîță și o scîrbă înaintea tuturor care vor fi în armonie cu Regele Măririi. Atunci cei dreپți se vor bucura vîzînd că darul vieții, față de care aceștia s-au dovedit nevrednici, a fost luat de la ei și că cei ce strică pămîntul vor fi nimicîți.

Diavolul, fiara și profetul mincinos, chinuiți

Apoc. 20:9 vorbește de nimicirea celor ce se vor uni cu satan la ultima răzvrătire iar versetul 15 vorbește tot depre această nimicire, dar cu alte cuvinte, întrebuintînd simbolul "lacul focului". Ei vor fi mistuiți de foc. Acesta fiind cazul, chinul din versetul 10 nu se poate referi la aceste ființe omenești care vor fi mistuite, nimicite. Prin urmare, referitor la acestea se ridică o întrebare: Se va chinui Satan, "prophetul mincinos" și "fiara" în veci de veci?

Oare acest lucru ne învață acest verset?

Noi răspundem prin cuvintele lui Dumnezeu: "Căci toți făcătorii de rele se vor stîrpi, dar cei ce speră în Iehova vor moșteni (atunci) pămîntul". În ceea ce privește pe Satan, cel mai mare vrăjmaș al lui Dumnezeu și al omului, Dumnezeu ne spune lămurit că el va fi nimic și nicidecum nu va fi păstrat undeva (Evr. 2:14).

Sistemele fiarei și a profetului mincinos, care în decursul Vîrstei Evanghelice au amăgit și rătăcit pe oameni, vor fi aruncate la sfîrșitul vîrstei într-o mare strîmțorare și astfel vor fi nimicite. Chinul acestor sisteme va fi "aionios", adică permanent sau durabil. El va dura atîta timp cît vor dura ele, pînă cînd vor fi nimicite cu totul. Tot așa se va întîmpla și cu sistemul de eroare, care se va ridica la sfîrșitul Mileniului și va conduce "caprele" la nimicire, va fi mistuit ca și "fiara" și "profetul mincinos" (Apoc. 20:7-10). Acest sistem amăgitor (care nu are un nume specificat, ci e numit numai Satan, după numele instigatorului său), va fi aruncat în același fel de strîmțorare și nimicire la sfîrșitul Vîrstei Milenare, ca și sistemul fiarei și al profetului mincinos la sfîrșitul Vîrstei Evanghelice.

Apoc. 19:3, vorbind despre unul din aceste sisteme spune: "fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor". Aceasta vrea să spună că amintirea ("fumul") distrugerii acestor sisteme ale înșelăciunii și erorii va dăinui, lecția nu va fi uitată niciodată, ca fumul care continuă să se înalțe după o distrugere prin foc, fiind o dovadă că focul și-a terminat lucrul lui (vezi

de asemenea Is. 34:8-10).

Asupra Apoc. 14:9--11 vom face în treacăt observația, pe care toți o vor recunoaște că, dacă în versetul 9 este vorba despre o închinare literală, atunci puțini oameni din țările civilizate sau poate nici unul, s-ar găsi vrednici de pedeapsa arătată în versetul 11; iar dacă fiara și chipul ei precum și închinarea, vinul și paharul, sînt simboluri, atunci și chinurile, fumul, focul și pucioasa sînt simbolice.

În Apoc. 20:14 se spune: "*Și moartea și iadul (hadesul = mormîntul) fură aruncate în lacul focului (în distrugere completă). Aceasta este moartea a doua, lacul focului*".

"Moartea și iadul" (*hadesul*) sînt amintite în Apocalipsa de mai multe ori ca fiind în contradicere cu moartea adamică. "Hadesul" e starea morții și uneori e tradus prin "groapă" și "mormînt". Acesta se numește "marea închisoare" pentru că cei care intră în el, deși acum sînt morți, totuși sînt socotiți ca robi ai speranței, închiși pentru un timp, ca apoi să fie puși în libertate pentru o nouă încercare de viață, de către Cel ce i-a răscumpărat de sub pedeapsa primei încercări. Și fiindcă Dumnezeu a hotărît și a promis o restaurare a tuturor, iar aceasta cere ca fiecare om să fie pus la încercare, de aceea se vorbește de mormînt ca de o mare "închisoare", în care toți prizonierii morți (cei morți în Adam) așteaptă eliberarea. Deși moartea nimicește orice fel de viață, totuși identitatea fiecărei ființe inteligente se păstrează în mintea și puterea lui Dumnezeu și va fi reprodusă (făcută din nou) la timpul convenit

prin puterea învierii. De aceea, Domnul, apostolii și profetii, cînd vorbesc de înviere se referă totdeauna la "hades", închisoare sau mormînt (Osea 13:14; Is. 61:1; Luca 4:18; Ioan 5:28,29; 1Cor. 15:55). Mormîntul este deci o amintire a speranței; dacă speranța vieții n-ar fi ascunsă în mormînt, atunci nu s-ar vorbi de el ca de o închisoare. Dacă am crede că moartea nimicește viața pentru totdeauna, atunci ar dispărea orice speranță pentru înviere și așa nu am mai crede că morții așteaptă în închisoare.

Aplicînd acest cuget versetului pe care-l cercetăm, vom înțelege următoarele: moartea adamică va fi distrusă pentru totdeauna în moartea a doua, pentru că Dumnezeu a hotărît eliberarea din moartea adamică prin învierea morților, numindu-i "robi ai speranței". Cei ce vor fi nimiciți în a doua moarte, nu vor muri pentru păcatul moștenit de la Adam și de aceea nu vor mai avea nici o speranță de înviere. "Hadesul" nu înseamnă moartea a doua, pentru că cei ce merg în a doua moarte nu se mai numesc "robi ai speranței"; ei vor fi distruși fără nici o speranță de înviere. De aici vine cugetul potrivit că "hadesul" va fi distrus.

Distrugerea morții dinții și a "hadesului" va începe cu introducerea judecății milenare și va continua pînă la sfîrșitul judecății. Aceasta se va face în mod treptat. "Hadesul" sau "mormîntul" va fi distrus cînd toți morții vor fi ieșit, afară și vor fi supuși voinței lui Dumnezeu (Ioan 5:28,29). Dar moartea se va mai ține de ei pînă cînd vor mai fi stăpîniți de vreo durere sau orice nedesăvîrșire

mintală, fizică sau morală, moștenite din pedeapsa adamică. Cuvintele Domnului: "Cine nu crede a și fost osîndit" (Ioan 3:18), vor fi tot atît de adevărate atunci ca și acum. Milioanele de oameni deșteptați din mormînt vor fi încă tot sub condamnare, adică sub osînda morții; iar ocazia ce li se va servi atunci, sub Noul Legămînt, ca să poată ajunge la viață și la desăvîrșire omenească, va însemna moartea a doua, dacă ei vor disprețui această ocazie fericită. În măsura în care se vor supune condițiilor Noului Legămînt, în aceeași măsură vor înainta și cu sănătatea și cu perfecțiunea spre viață veșnică. Iar cei care au primit o deplină cunoștință a adevărului și după aceea nu se vor folosi în mod personal de jertfa lui Hristos, aceia vor rămîne sub condamnare. Aceasta este în deplină armonie cu explicarea ce o dă Pavel (1 Cor. 15:54,55) profeției lui Isaia: "Atunci (cînd turma mică va fi schimbată la natură divină, în asemănarea Domnului și va fi început să binecuvînteze lumea) se va îndeplini cuvîntul care este scris: "Și în muntele acesta (simbol al împărăției lui Dumnezeu, Noul Ierusalim) El va îndepărta acoperămîntul (morții) ce acoperă toate popoarele și vîlul (ignoranța) ce învelește toate națiunile. Va înghiți moartea (adamică) pentru etern!" (Is. 25:6-8).

Așadar, trecerea morții și-a mormîntului în nimicire desăvîrșită, în a doua moarte, în decursul vîrstei milenare, este o parte din nimicirea completă care va cuprinde orice lucru rău, vătămător și nefolositor (Is. 11:9; Ps. 101:5-8). Deci, a doua moarte, după o încercare individuală, va fi ultima

moarte. De aceea toți iubitorii de dreptate să zică: Amin. Căci a distruge moartea a doua, sau a nu folosi sentința dreaptă față de-o încercare individuală și nepărtinitoare, dacă ființa nu se supune, înseamnă nu numai a dezlega pe Satan, ci și pe toți acei care iubesc răul și sînt obișnuiți a umbla în nelegiuire, care dezonorează pe Dumnezeu și împiedică pe cei ce iubesc pe Domnul și doresc să-I servească și să se bucure de favoarea Sa. Noi ne bucurăm știind că tot răul va fi înlăturat și că dreptatea divină este în deplină armonie cu înțelepciunea, iubirea și puterea divină, pentru a stabili dreptatea veșnică pe o bază permanentă.

Reîntorși în "iad"

Psalm 9:17. "*În mormînt se vor reîntoarce nelegiuiții și toate popoarele ce uită pe Dumnezeu.*"

Oricum s-ar arăta simbolurile unor Scripturi, explicarea lor trebuie să fie în deplină armonie cu textele literale. Dacă explicarea unui lucru simbolic sau parabolic se contrazice cu textele literale, atunci sîntem siguri că explicarea nu este corectă. Acei ce încearcă să explice Scripturile fără a le pune în deplină armonie, aduc un mare prejudiciu Scripturii și se pun într-o mare încurcătură, atît pe ei cît și pe cei ce-i ascultă.

Astfel, dacă este adevărat că "plata păcatului este moartea" (Rom. 6:23); și dacă moartea este stingerea, inconștiența sau nimicirea vieții (Fapte 13:36) și dacă nu ar fi o înviere din mormînt, atunci

"cei adormiți ar fi pierduți" (1Cor. 15:18). Și dacă este adevărat că "cei morți nu știu nimic", că "în mormînt nu este nici lucru, nici minte, nici știință, nici înțelepciune" (Ecl. 9:5,10) și dacă este adevărat că speranța la o altă viață, atît a celor drepți cît și a celor nedrepți, atîrnă de învierea lor din morți (Fapte 24:15) și dacă este adevărat că atît "cei ce au lucrat cele bune cît și cei ce au făptuit cele rele" se află în mormînt pînă la reîntoarcerea Domnului (Ioan 5:28,29), dacă toate aceste Scripturi literale le considerăm adevărate, atunci oricum ar fi caracterul Scripturilor simbolice, fie "lacul focului", fie "piatra pucioasă", fie "gheena", ele nu înseamnă altceva decît a doua moarte. Să ne amintim cuvintele inspirate și literale ale apostolului Petru, care se referă la vîrsta milenară: "Și va fi, că orice suflet care nu va asculta de acel profet, nimicit va fi (cu veșnică pierzare) din popor" (Fapte 3:23). Petru nu spune nimic de un foc îngrozitor.

Așadar textul: "în mormînt se vor reîntoarce nelegiuții și toate popoarele ce uită pe Dumnezeu", înseamnă o reîntoarcere la o stare în care au mai fost o dată. Aceasta o credem, dar cine sînt nelegiuții? Într-un înțeles toți oamenii sînt nelegiuți, deoarece toți calcă legea lui Dumnezeu; dar într-un înțeles mai deplin, nelegiuții sînt acei care au o cunoștință deplină despre dezastrul păcatului și despre leacul pregătit pentru scăparea lor din puterea ruinătoare și totuși urmează mai departe, cu voia, calea păcatului.

Pînă acum numai foarte puțini oameni

(credincioșii consacrați) au ajuns la o cunoștință despre Dumnezeu. Lumea însă nu-L cunoaște și din acest motiv, popoarele nu-L pot uita pe Dumnezeu pînă nu-L vor cunoaște. Consecrații au fost luminați și conduși de Spiritul Sfînt prin credință, ca să înțeleagă lucrurile adînci și ascunse ale lui Dumnezeu, care descopere caracterul Său adevărat și măreț. Aceste lucruri sînt arătate clar în Cuvîntul lui Dumnezeu, dar lumii i se par nebunii și nu le poate înțelege.

După cum am văzut, în vîrsta viitoare nu va fi așa, căci atunci "cunoștința de Dumnezeu va umplea tot pămîntul, după cum apele acopăr fundul mării" (Is. 11:9). Multe din cele ce noi, ca credincioși, trebuie să le primim acum prin credință, în vîrsta viitoare lumea le va vedea prin fapte sau întîmplîndu-se. Cînd Domnul Isus, care a răscumpărat pe om din nimicirea și puterea mormîntului (Osea 13:14), va începe să-și adune averea (omenirea), cumpărată din închisoarea morții (Is. 61:1) și cînd cei ce dorm vor fi deșteptați de razele minunate ale Soarelui Dreptății, ei nu vor întîrzia a recunoaște adevărul, care pînă atunci li se părea o nebunie cînd auzeau că "Isus Hristos, prin darul lui Dumnezeu a gustat moartea pentru fiecare om".

Am mai văzut apoi că ridicarea treptată pe calea înaltă a sfințeniei, întocmită de noul Rege, va fi cu puțință pentru fiecare om, pentru că toate pietrele (piedici de poticnire, erori, etc.) vor fi înlăturate dinaintea lor, astfel ca toți care vor voi să poată

merge cu ușurință pe cale. Textul pe care-l cercetăm se referă deci la vîrsta milenară. Iar cei ce vor nesocoti sau se vor arăta nepăsători față de împrejurările favorabile din acea vîrstă, dovedind nesupunere față de Dreptul Judecător și Cîrmuitor, față de Hristos, vor fi socotiți ca nelegiuți, ca nesupuși față de noua lege. Și toți care se vor supune cu credincioșie față de legile Împărăției lui Dumnezeu, vor recunoaște judecata dreaptă care hotărăște reîntoarcerea nelegiuților în "sheol", în mormînt, în pulbere. Unii ca aceștia nu sînt vrednici de viață, iar dacă li s-ar permite să trăiască, viața lor ar fi un blestem atît pentru ei cît și pentru omenirea întregă și o pată urîță în lucrarea lui Dumnezeu.

Aceasta va fi a doua moarte de la care nu va fi nici o înviere. Fiindcă, odată răscumpărați din puterea mormîntului prin jertfa lui Hristos, dacă ei mor a doua oară, din cauza păcatului lor, atunci "nu mai rămîne jertfă pentru păcate" (Evr. 10-26). "Hristos nu mai moare (pentru nimeni); moartea nu mai are stăpînire peste El" (Rom. 6:8). De moartea a doua toți trebuie să se teamă și să se ferească, pentru că aceasta înseamnă nîmicirea completă, a tuturor aceluia care se dovedesc nevrednici de viață. În această moarte nu este nici o suferință, pentru că viața este stinsă (nimicită) ca și în moartea dintîi.

Din cauza păcatului omenirea a fost supusă morții, iar Hristos a venit ca să ne elibereze și să ne scape de moarte (1Ioan 3:8; Evr. 2:14). Moartea este deci încetarea sau lipsa vieții. Nu este nici o deosebire între starea morții dintîi și a celei de a

doua; dar de la moartea dintii este o speranță de scăpare, pe cînd de la a doua moarte nu există o astfel de speranță, pentru că viața a fost nimicită pentru totdeauna. Sentința morții dintii a trecut asupra tuturor pentru păcatul lui Adam, pe cînd a doua moarte să dă numai pentru păcatul individual și intenționat.

Este clar că acest text se referă la vîrsta viitoare, deoarece în prezent atît sfinții cît și păcătoșii merg în "sheol", mormînt, "amîndoi la același loc se duc". Dar în vîrsta viitoare vor muri numai nelegiuții. Popoarele pămîntului n-au fost aduse pînă acum la cunoștința adevărului și nici nu vor fi aduse pînă va veni acel timp fericit și binecuvîntat, cînd cunoștința de Dumnezeu va umple tot pămîntul și cînd toți "mă vor cunoaște de la cel mai mic pînă la cel mai mare" (Is. 11:9; Ier. 31:34). Acest lucru nu se întîmplă astăzi; pămîntul nu este plin de cunoștința lui Dumnezeu. Între cei ce mărturisesc numele lui Dumnezeu și al lui Hristos sînt foarte puțini, probabil 1%, care să poată explica sau să spună ceva lămurit despre Dumnezeu.

Cuvîntul evreiesc "goi", tradus în acest text "popoare", este tradus în alte texte, de același traducător: "păgîni", "gînți" și "popor". După cît se pare, aceasta dă de înțeles că toți care nu sînt un popor de legămînt cu Dumnezeu, sînt păgîni, chiar dacă nu sînt în mod fățiș nelegiuți. Popoarele care vor fi neglijente sau nepăsătoare față de favoarea dăruită de Dumnezeu, uitînd astfel datorii și obligațiile lor față de El, se vor împărtăși de soarta

nelegiuitorilor cu voia și vor fi aruncați în a doua moarte, reîntorși la locul lor de nimicire veșnică.

Ca o dovadă, în continuare aflăm că cuvîntul evreiesc "shub" care în textul nostru e tradus "reîntorși", înseamnă întorși înapoi, ca la un loc unde au mai fost. Aceia despre care se vorbește în acest text, fie că sînt în "sheol" sau pe drumul care duce acolo, fiind răscumpărați prin sîngele scump al lui Hristos, vor fi aduși înapoi de acolo. Iar dacă devin nelegiuitori după aceea, vor fi împreună cu cei ce uită pe Dumnezeu, reîntorși în "sheol", în mormînt.

Au crezut evreii în chin?

Observînd că doctrina chinului veșnic s-a strecurat în învățăturile bisericii creștine în timpul apostaziei (căderii de la credința adevărată), care s-a dezvoltat în papalitate, unii au cercetat dacă nu cumva, din cuvintele istoricului evreu Iosephus, ar reieși că doctrina chinului veșnic exista și în credința evreilor. Și dacă este așa, nu ar fi aceasta o dovadă că primii creștini, fiind convertiți cei mai mulți dintre evrei, au adus această doctrină cu ei chiar de la începutul creștinismului?

Răspunsul nostru este NU. Doctrina chinului veșnic sau a iadului a răsărit în mod firesc din doctrina nemuririi sufletului omenesc, care a fost propagată la început ca o idee filozofică, de către școala platonicească a filozofiei grecești. Aceștia au susținut în primul rînd că fiecare om are în sine o

părticică de dumnezeire și că aceasta l-ar susține totdeauna în viață. Acestea fiind stabilite, a fost apoi ușor a descrie un loc atît pentru cei răi cît și pentru cei buni. Pentru a susține și păstra această filosofie greacă, a fost necesară *inventarea "iadului"*, căci dacă sufletele bune trebuiau să rămînă totdeauna în viață, într-un loc de fericire, tot așa și sufletele rele, trebuiau să trăiască într-un loc de nefericire și de aceea s-a plăsmuit "iadul". Dar spre cinstea acestor filozofi păgîni, trebuie să spunem că ei n-au reușit să dezvolte sau cel puțin să arate o degradare atît de mare a bunăvoinței, a rațiunii și-a milei, ca să poată descrie ororile și agoniile, chinurile și strigătele celor ce sufereau în grozăviile iadului, așa cum au fost descrise de către preoți și încorporate în doctrina lor, puțin timp mai tîrziu; iar credința în acestea a fost declarată "necesară mîntuirii", în pretinsa biserică a lui Hristos.

Pentru a înțelege acest lucru trebuie să ne amintim că în timpul cînd a fost întemeiată biserica creștină, Grecia era fruntea culturii și civilizației de atunci. Alexandru cel Mare cucerise lumea și astfel respectul față de Grecia era răspîndit peste tot și cu toate că, din punct de vedere militar, Roma i-a luat locul, în fruntea literaturii a rămas tot Grecia. Timp de veacuri, filozofii greci și filozofiile lor au condus lumea intelectuală și literatura lor a pătruns și a influențat toate lucrurile. Se obișnuia ca filozofii și învățătorii altor teorii să se laude că sistemele și teoriile lor se apropie foarte mult de cele grecești și încercau să înlătore deosebirile ce existau între

vechile lor teorii și părerile populare grecești. Unii căutau să se ajute pretinzând că sistemul lor cuprinde nu numai punctele interesante ale platonismului, ci și altele, pe care Platon încă nu le văzuse.

Din această clasă făceau parte învățătorii bisericii creștine din veacul al doilea, al treilea și al patrulea. Admițând că filozofiile populare susținute de toți sînt adevărate, ei au pășit un pas mai departe și au pretins că aceleași principii filozofice se află și în învățăturile lui Hristos și că El a fost unul din cei mai mari filozofi. Și astfel s-a făcut combinația platonismului cu creștinismul. Acest lucru a avut o consecință foarte importantă, prin faptul că regii și magistrații au început să cerceteze învățăturile religioase și astfel să recomande și să favorizeze pe acelea care vor face pe popor mai supus. Deoarece, în acel timp, învățătorii păgînismului se supuneau cenzurii imperiale (împărătești) și învățau pedeapsa veșnică pentru cei ce calcă legile împăraților lor (care guvernează cu un pretins drept divin), putem presupune că persoanele ambițioase din biserica de atunci, care căutau să dezlădăcineze păgînismul și în locul său să stabilească puterea religioasă, au susținut și încurajat mai mult acele învățături care să pară regelui mai puternice pentru a ține pe popor în frică și robie. Și ce putea servi mai bine acestui scop decît doctrina chinului veșnic?

Aceleași motive l-au făcut și pe Iosephus să scrie despre credința evreilor. Lucrarea sa este o apologie a iudaismului și o încercare de a înălța această

națiune în ochii Romei și a lumii. Să nu uităm că evreii erau un popor foarte rebel și nu-i plăcea să se lase guvernat nici chiar de către Cezari. Ei nădăjduiau, în armonie cu făgăduințele lui Dumnezeu, să ajungă în fruntea națiunilor. Între ei au izbucnit multe răzvrătiri și religia lor particulară, deosebită de toate celelalte, era învinuită că favorizează prea mult spiritul de libertate.

Iosephus urmărea un scop scriind cele două opere principale ale sale: "Antichitățile iudaice" și "Războaiele evreilor". El a scris acestea în limba greacă, deși trăia la Roma, unde fu prietenul și oaspetele succesiv al împăraților romani, Vespasian, Titus și Domițian și unde era în legătură continuă cu filozofii greci. El a scris aceste cărți cu intenția de a ridica poporul evreu, de a arăta curajul său, legile și morala sa, etc., ca să-l facă plăcut înaintea filozofilor greci și a demnitarilor romani. Acest scop este mărturisit în cuvinte ascunse în prefața cărții sale: "Antichitățile iudaice" unde spune: "Am început această lucrare cu gândul că ea va apărea tuturor grecilor ca vrednică de studiul lor... Cei ce vor citi cartea mea se vor mira că discursurile mele despre lege și faptele istorice conțin multă filozofie... Totuși acei ce au un spirit de a cerceta cauzele tuturor lucrurilor, vor găsi aici o teorie filozofică foarte curioasă".

Cu un cuvânt, ca om isteț și fiind plin de spiritul de atunci al filozofilor greci, Iosephus scoase din lege și din profeții, din tradițiile bătrânilor și din teoriile diferitelor secte evreiești, tot ce-a putut găsi

ca să arate, fie și în cea mai mică măsură, următoarele:

1. Mai întâi că religia iudeilor urma de aproape filozofia populară grecească și într-o anumită măsură aceste teorii s-au inspirat și din legea lui Moise și au fost susținute de unii evrei chiar cu mult înainte de a fi născocite de filozofii greci.

2. În al doilea rând, că nu din cauza ideilor religioase erau evreii un popor greu de cîrmuit sau "răzvrătit", fiindcă toți care iubesc libertatea sînt stimați de Cezari. Prin urmare, el încerca să dovedească, tocmai la timpul cînd se credea că fără virtute nu poate fi supunere, că legea lui Moise "învață mai întâi că Dumnezeu este Părintele și Domnul tuturor lucrurilor și că El dăruiește viață fericită celor ce-l ascultă și urmează sfaturile Sale, dar care cufundă în suferință de neînconjurat pe cei ce nu umblă în căile virtuții". Este clar că, pentru a susține această idee și pentru a ajunge scopul arătat mai sus, Iosephus, după ce spune: "Există trei secte filozofice printre iudei: prima, fariseii, a doua, saducheii, a treia, esenienii", lămurește apoi teoriile fiecăruia, amănunțind și cele mai neînsemnate linii ce se potriveau cu filozofia greacă. Și fiindcă esenienii se potriveau mai bine cu doctrina stoicilor și cu teoriile mai de căpetenie ale grecilor, Iosephus a scris de zece ori mai mult despre teoriile esenienilor decît despre cele ale saducheilor și ale fariseilor împreună. Și asta cu toate că esenienii erau o sectă atît de neînsemnată, încît Noul Testament nici nu-i amintește și chiar Iosephus mărturisește că

erau foarte puțini la număr. Prin urmare, oricare ar fi fost vederile lor, indiferent asupra cărui subiect, nu se poate susține că ele au fost aprobate, deoarece majoritatea iudeilor era împotriva ideilor esenienilor. Chiar faptul că atât Domnul cât și apostolii Săi nu amintesc nimic despre esenieni, este o bună dovadă că filozofiile esenienilor nu reprezentau nicidecum ideile majorității iudeilor. Se pare că această mică sectă, mai târziu, a crescut și că ideile despre nemurire și chinul veșnic al celor păcătoși le-a primit din filozofia greacă. Vom mai aminti că Iosephus s-a născut abia la trei ani după crucificarea Domnului nostru și că el a publicat "Războiul" său la 75 de ani d.Hr. și "Antichitățile" sale la 93 d.Hr., la un timp când el și alți iudei, ca și tot restul lumii, sorbeau cu plăcere din filozofia greacă și din știința ei mincinoasă, la care se referă apostolul Pavel spunând Bisericii să se ferească de ea (Col. 2:8; 1Tim. 6:20).

Iosephus s-a ocupat mai mult cu esenienii pentru că aceștia serveau mai bine scopului său. El susține că saducheii, al doilea grup mai mare din poporul iudeu, nu credea în nemurirea sufletului. Iar despre vederile fariseilor face o declarație neclară, cu scopul să amăgească pe cei ce nu sînt atenți, în următoarele cuvinte: "ei cred de asemenea că sufletele au în ele o vigoare nemuritoare (aceasta arată că fariseii nu credeau ca saducheii, că moartea nimicește pentru totdeauna orice viață, ci credeau într-o vigoare sau viață dincolo de mormînt, printr-o înviere a morților (vezi Fapte 24:14,15) și că

sub pământ va fi răsplătită pentru unii și pedeapsă pentru alții, după cum au trăit în viața prezentă; cei răi vor fi deținuți într-o închisoare veșnică, în moarte (nu torturați), iar cei drepecți vor avea putere să reînvie și să trăiască din nou”.

Nu este oare clar că Iosephus a transformat și răstălmăcit vederile fariseilor, atît cît îi permitea conștiința lui elastică, pentru a arăta armonia lor cu filozofiile grecești? Apostolul Pavel, care fusese fariseu, contrazice pe Iosephus. În timp ce Iosephus declară că ei credeau că "numai cei drepecți vor reînvia și vor trăi din nou (nu înseamnă aceasta o înviere și tot așa că ceilalți nu vor trăi din nou, ci vor rămîne în moarte, în marea prinsoare, în mormînt?), Pavel spune lămurit: "Am în Dumnezeu nădejdea aceasta, pe care o au și ei (fariseii) înșiși, că are să fie o înviere a drepecților și a nedrepecților (Fapte 24:15).

Susținem fără nici o îndoială mărturia inspirată a apostolului Pavel, nu numai în ceea ce privește credința iudeilor, ci și în ceea ce privește credința lui Pavel și a bisericii primitive; și repetăm că teoria chinului veșnic a celor răi, bazată pe teoria că sufletul omului nu poate muri, este contrară atît cu învățăturile Vechiului cît și ale Noului Testament și că ea a fost introdusă între iudei și între creștini după moartea apostolilor de filozofii greci. Mulțumim lui Dumnezeu pentru filosofia curată a Scripturilor, care învață că plata păcatului este moartea sufletului (a ființei întregi, Ezech. 18:4,20); că toate sufletele osîndite prin păcatul lui Adam au fost răscumpărate de sufletul lui Hristos (Is. 53:10-15; Mat. 20:28); și că

numai cei ce vor păcătui individual și cu voia vor muri în a doua moarte, care va fi o pedeapsă veșnică, dar nu în chinuri veșnice.

Alegeți-vă viața ca să trăiți

Deuteronom 30:15-19. "Iacă! Eu astăzi pun înaintea ta viața și binele" ... "Eu v-am pus înainte-vă viața și moartea, binecuvîntarea și blestemul. Alege dară viață ca să trăiești, tu și sămînța ta".

Vom cerceta acum alte declarații biblice în armonie cu cele arătate anterior.

Cuvintele citate sînt adresate de Moise lui Izrael. Pentru a le prețui după cum se cuvine trebuie să ne amintim că poporul lui Israel, cu toate legămintele, jertfele și ceremoniile lui, era un popor tipic. Dumnezeu a știut că ei nu pot cîștiga viața prin ținerea legii, oricît de mult s-ar strădui în această direcție, pentru că erau slabi și decăzuți, ca tot neamul omenesc, din cauza "aguridei" păcatului pe care a mîncat-o Adam (Ier. 31:29). După cum declară Pavel, legea dată lui Israel nu putea să le dea viață din cauza slăbiciunii și degradării naturii lor (Rom. 8:3; Evr. 7:19, 10:1-10).

Cu toate acestea Dumnezeu a prevăzut că această străduință nereușită, de-a trăi o viață desăvîrșită, este spre folosul lor, că aceasta îi va dezvolta și le va arăta necesitatea unei jertfe mai bune (prețul răscumpărării pe care L-a dat Domnul nostru) și a unui mai mare eliberator decît Moise. În afară de aceasta, încercarea lor formează un model,

sau o umbră a încercării individuale, asigurată pentru toată omenirea (tipificată prin Israel) și garantată prin "jertfele mai bune" (prefigurate prin jertfele lui Israel), care trebuiau să fie îndeplinite de marele Profet, pentru care Moise a fost numai un tip.

Văzînd deci că încercarea pentru viață sau moarte pusă înaintea lui Israel, nu era decît tipul încercării individuale a lumii întregi și rezultatul acestei încercări este viața sau moartea veșnică, putem învăța că marea zi de încercare, de o mie de ani, al cărui Judecător a fost numit Domnul nostru Isus Hristos, va duce la îndeplinire aceste două rezultate: viața și moartea. Atunci toți vor fi chemați să se hotărască, în cele mai favorabile împrejurări, pentru dreptate și viață sau pentru păcat și moarte și fiecare va trebui să aleagă una din aceste două. Și cu toate că în decursul acelei vîrste vor fi răsplătiri precum și "bătăi", atît pentru faptele din viața de acum cît și pentru purtarea lor din decursul încercării (Ioan 3:19; Mat. 10:42; 11:20-24), verdictul (sentința) din urmă va corespunde cu alegerea arătată prin purtarea fiecăruia în decursul acelei vîrste de încercare. Să citim cu atenție regulile vîrstei viitoare (Jer. 31:29-34; Ezech. 18:20-23). Aceste texte ne dovedesc, fără nici o îndoială, sinceritatea și realitatea tuturor cerințelor lui Dumnezeu, pline de iubire față de om: "*Viu sînt, zice Iehova, Domnul, nu mă plac în moartea celui nelegiuit, ci să se întoarcă cel nelegiuit din calea sa și să trăiască; întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre rele; căci de ce să muriți?*"

(Ezec. 33:11). Cînd omul care fură va fi silit să înapoieze lucrurile furate, cu un adaus de 20% și omul care înșală, acuză pe nedrept sau păgubește în orice fel pe aproapele său, va fi silit să-și mărturisească și cît va fi cu putință să-și repare toate nedreptățile sale, (altfel existînd primejdia de a-și pierde viața veșnică), nu va fi aceasta o dreaptă răsplătire? Uitați-vă bine la purtările lui Dumnezeu cu poporul lui Israel pe care l-a folosit ca tip al lumii întregi (1Cor. 10:11; Lev. 6:1-7).

A doua judecată, sentința și rezultatul ei, sînt arătate în cuvintele lui Moise citate de apostolul Petru (Fapte 3:22-23): *"Domnul Dumnezeu va ridica vouă un profet, ca mine, dintre frații voștri; de dînsul să ascultați în toate cîte va zice către voi. Și va fi că orice suflet (ființă) care nu va asculta de acel profet (alegîndu-și astfel viața) nimic va fi din popor"*.

Prin aceste cuvinte ni se atrage atenția la marea încercare a lumii în vîrsta viitoare. El arată pe Marele Profet sau Învățător, ridicat de Dumnezeu pentru a pune lumea condamnată la o nouă judecată, la o nouă încercare, fiind acum răscumpărată de El de sub sentința primei judecări. El ne arată apoi că ascultarea și supunerea dreaptă va fi condiția pentru viața veșnică și că la sfîrșitul încercării, unii vor fi judecați ca fiind vrednici de această viață, pe cînd alții vor fi judecați ca fiind vrednici de nimicire, a doua moarte.

Domnul nostru Isus, răscumpărînd lumea prin jertfa Sa desăvîrșită și prețioasă, este Capul acestui Mare Profet iar membrii corpului acestui Profet, care

împreună cu Isus Hristos vor judeca lumea în vîrsta viitoare, au fost aleși de Dumnezeu în decursul vîrstei evanghelice. Toți împreună vor forma pe Marele Profet promis de Dumnezeu: "Nu știți că sfinții vor judeca lumea?" (1Cor. 6:2).

Domnul ne arată acest lucru și în Matei 25:31-46. El ne arată că numai lumea va fi încercată atunci (fiindcă Biserica, la acel timp va fi împreună cu Domnul pe tron, înaintea căruia vor fi adunate toate neamurile spre a fi judecate, Apoc. 2:26; 3:21) și făcînd un rezultat al acestei încercări, arată pe cele două clase descrise mai sus: una, care se supune pe deplin, primește binecuvîntarea vieții veșnice și astfel sînt numiți "binecuvîntați", iar cealaltă care, cu toate ocaziile și avantajele deosebite nu se supune, va fi condamnată la moarte veșnică, "a doua moarte" și astfel sînt numiți "blestemați" sau condamnați a doua oară.

Prima încercare a fost numai pentru omenire și prin urmare condamnarea sau blestemul ei, prima moarte, a lovit numai pe om. Dar a doua încercare va fi mai cuprinzătoare. Ea va fi o încercare nu numai pentru omenirea decăzută și imperfectă, ci toate lucrările și toate așezămintele care nu sînt în armonie cu Dumnezeu vor fi puse la încercare. "Căci toată fapta o va aduce Dumnezeu înaintea judecății, cu toate cele ascunse, fie bune sau rele" (Ecles. 12:14).

"Judecata viitoare" va cuprinde toate sistemele false (civile și religioase). Acestea vor fi judecate, condamnate și îndepărtate din existență la

începutul Mileniului, pentru că lumina adevărului va face să fie disprețuite, nesocotite și astfel vor dispărea. Această judecată se va face, în primul rând, pentru ca poporul să poată fi încercat fără nici o piedică și fără prejudecăți. Ea va cuprinde totodată și judecarea "îngerilor care au păcătuit", "care nu și-au păstrat starea de la început", de curățenie și ascultare față de Dumnezeu. Apostolul scrie următoarele cu privire la membrii Marelui Profet și Preot, care va fi Judecătorul tuturor: "Nu știți că noi (sfinții) vom judeca pe îngeri?" (1Cor. 6:3).

Astfel fiind cazul, condamnarea (distrugerea în a doua moarte) din timpul Mileniului, va cuprinde o mai mare varietate de vinovați decât condamnarea sau blestemul pentru păcatul lui Adam, care "a trecut asupra tuturor oamenilor". Cu un cuvânt, nimicirea de la sfârșitul încercării va fi o nimicire completă a tuturor ființelor și-a tuturor lucrurilor care nu vor mări pe Dumnezeu și care nu vor aduce vreun folos sau vreo binecuvântare creațiunii Sale perfecte. Deci moartea a doua, din timpul Mileniului, va fi ceea ce a fost "gheena" în cetatea sau împărăția tipică a lui Israel (va distruge tot ce va cădea în ea).

După cum vedem, moartea a doua nu înseamnă că trebuie să mori a doua oară, pentru că sînt unele lucruri care n-au fost distruse niciodată pînă atunci; de exemplu Satan n-a fost distrus niciodată și pentru el nu înseamnă că moare a doua oară. Tot așa sînt și sistemele întemeiate pe eroare din zilele noastre, care vor fi distruse în focul gheenei, care este moartea a doua. Ele n-au fost distruse pînă în

prezent. Moartea a doua este distrugerea ce va veni și va mistui orice lucru rău. Acesta va fi rezultatul judecării milenare.

Păcate care se pot ierta și păcate care nu se pot ierta

În paginile anterioare am arătat, pe scurt, cea mai mare pedeapsă pentru păcatul făcut cu voia. Păcatul lui Adam și pedeapsa sa, care a trecut asupra tuturor oamenilor, a fost un păcat care a fost pedepsit cu această pedeapsă; și nici o iertare nu se poate face pentru păcatul lui Adam și-a urmașilor săi, decît pe baza morții lui Hristos ca Răscumpărătorul nostru.

Păcatele care se pot ierta sînt acelea care rezultă din slăbiciunile moștenite din păcatul adamic, pentru care Hristos a făcut o deplină ispășire. Aceste păcate nu sînt făcute cu voia, ci din cauza neștiinței sau slăbiciunilor trupești. Dumnezeu iartă toate aceste păcate, dacă cei ce le fac se prezintă înaintea Lui cu căință și cu credință deplină în jertfa lui Hristos.

Păcatele care nu se pot ierta, sînt acelea care sînt făcute cu voia, fără a fi forțat de împrejurări. După cum pedeapsa pentru primul păcat făcut cu voia, a fost moartea (stingerea ființei), tot așa moartea este pedeapsa pentru toate păcatele făcute cu voia, împotriva conștiinței depline și-a posibilității de-a alege și de-a face binele. Această pedeapsă se numește a doua moarte, pentru a o deosebi de

prima moarte sau pedeapsa adamică, din care jertfa de răscumpărare, dată de Hristos, va elibera toată omenirea.

"Păcatul spre (a doua) moarte", pentru care apostolul spune să nu ne rugăm (1 Ioan 5:16), nu este un păcat făcut numai cu voia, ci un păcat făcut împotriva unei depline cunoștințe; un păcat pentru care nu se găsește nici o iertare. Și pentru că este un păcat împotriva unei depline cunoștințe și-a luminării spirituale spre sfințire, de aceea se numește un "păcat contra Spiritului Sfânt" (Mat. 12:31-32), pentru care nu este iertare.

Dar sînt și alte păcate, care sînt numai în parte cu voia și de aceea numai în parte se și iartă. Ispitele dinăuntru și dinafară (care sînt urmările directe sau indirecte ale căderii) sînt în parte cauza acestor păcate (voința le îngăduie sub presiunea ispitei sau a slăbiciunii trupesti). Numai Domnul poate cunoaște măsura noastră de răspundere și vinovăție în astfel de cazuri. Pentru adevăratul copil al lui Dumnezeu, există numai o singură cale de scăpare: să se căiască și să ceară iertare în numele și prin meritul lui Hristos, căci "sîngele lui Isus ne curățește de orice păcat". Dumnezeu va ierta pe cel ce se căiește, adică îl va restabili în favoarea Sa, dar va trebui să sufere "bătăi" (Luca 12:47-48) pentru păcatul său, în măsura în care Dumnezeu va vedea că el a fost făcut cu voia.

Desecri se întîmplă că persoane drepte își dau seama că au făcut unele păcate și că, într-o anumită măsură, au fost făcute cu voia. Din această cauză se simt condamnați înaintea lui Dumnezeu.

Simțindu-și vinovăția, dar uitînd izvorul de curățare pentru păcate și pentru orice necurăție, deschis de Dumnezeu pentru omenirea slabă și decăzută, cad într-o stare de groază, crezînd că au făcut păcat de moarte. Aceștia rătăcesc în pustiul tristeții și al spaimii, pînă cînd află izvorul de curățare. Ei ar trebui să-și amintească faptul că tristețea lor cauzată de păcat și dorința de a se întoarce în favoarea divină, este o dovadă că n-au făcut păcat de moarte, deoarece apostolul declară că cei ce au făcut păcat de moarte nu se mai pot întoarce spre pocăință (Evr. 6:4-6). Cei ce simt în inima lor o adevărată căință pot fi siguri că păcatul lor a fost numai în parte cu voia, din cauza căderii și de aceea n-a fost spre moarte, dar cere iertare și bîciuire.

Aceasta este previziunea minunată a lui Dumnezeu prin Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru, pentru primirea oricărui suflet care, părăsind și urînd păcatul, caută dreptatea și viața prin Acela care este Calea, Adevărul și Viața. Astfel toți, fie ei mai tari sau mai slabi după natură, au același privilegiu de a cîștiga viața veșnică, precum și marele premiu - moștenirea împreună cu Hristos - dacă aleargă, după ce au fost eliberați de păcat, cu stăruință și zel pînă la moarte.

Răspunderea prezentă

Eclesiastul 11:9. "Umblă în căile inimii tale și în căutările ochilor tăi, dar să știi că pentru toate acestea, Dumnezeu te va aduce la judecată".

Cu toate că Scripturile învață, că vîrsta evanghelică este ziua de judecată sau timpul de încercare al Bisericii și că ziua de judecată sau timpul de încercare al lumii va fi vîrsta milenară, totuși este loc pentru o întrebare: în ce măsură vor fi socotiți răspunzători, în vîrsta milenară, cei ce nu fac parte din Biserica consacrată, pentru faptele lor rele, pentru necinstea și imoralitățile de acum? Și în ce măsură vor fi răsplătiți cei ce duc o viață curată, morală și cinstită?

Iată o întrebare importantă mai ales pentru lume; și ce bine ar fi dacă oamenii ar putea să prețuiască importanța acestor lucruri și să tragă foloase din ele! Acestea sînt importante și pentru Biserică, din cauza interesului ei pentru lume și pentru dorința noastră de a învăța corect planul Tatălui nostru.

Am învățat că jertfa lui Hristos garantează fiecărui om, fie el oricît de degradat, o deșteptare din mormînt și după aceea privilegiul de a ajunge la perfecțiune și dacă va voi, să trăiască veșnic. "Va fi o înviere a celor drepte și a celor nedrepte" (Fapte 24:15). Oamenii vor fi aduși din nou la existență, pentru a li se putea da o ocazie favorabilă și de a cîștiga viața veșnică, în baza condițiilor cerute de Dumnezeu, a supunerii din inimă la voința Sa dreaptă. Nu există nici cea mai mică informație în Scripturi, care să dea de înțeles că starea morală a oamenilor deșteptați din mormînt va fi schimbată, dar găsim multe dovezi, atît scripturale cît și raționale, care arată că ei vor ieși din mormînt așa

cum au intrat - slabi și decăzuți. Și fiindcă "nu este nici lucru, nici minte, nici știință, nici înțelepciune în mormînt (sheol)" Ecles. 9:10, ei n-au învățat nimic acolo; și deoarece cînd au murit erau păcătoși și nevrednici de viață și de favoarea lui Dumnezeu, ei vor fi tot așa și la înviere. Fiindcă n-au primit nici o răsplată și nici o pedeapsă pentru faptele din viața prezentă, este clar că o perioadă de deșteptare, ca cea făgăduită de Dumnezeu pentru timpul Mileniului, este de neapărată trebuință, pentru a răsplăti și pentru a pedepsi, dînd omenirii ocazia să ajungă la viață veșnică, garantată de marea jertfă de răscumpărare dată de Isus Hristos.

Deși, strict vorbind, lumea nu este pusă astăzi la încercare, cu alte cuvinte, timpul prezent nu este un timp în care lumea trebuie să fie pusă la o încercare deplină, totuși oamenii nu sînt și nici în trecut n-au fost fără lumină și fără capacitate și de aceea au o răspundere pentru întrebuițarea acestor daruri. În cele mai întunecate zile din istoria lumii și în cea mai adîncă degradare a vieții, a existat totuși, cel puțin o parte din lumina cunoștinței, care mai mult sau mai puțin chema lumea la dreptate și virtute. Că faptele din această viață au mult de-a face cu viitorul, se vede clar din cuvintele lui Pavel, cînd vorbea înaintea lui Felix despre dreptate și înfrînare și despre judecata viitoare, încît Felix s-a cutremurat (Fapte 24:25).

La prima venire a Domnului oamenii au primit o mai mare măsură de lumină și așa le-a crescut și răspunderea, după cum spune Domnul: "iar osînda

este aceasta, că lumina a venit în lume și oamenii iubiră întunericul mai mult decât lumina, pentru că faptele lor erau rele" (Ioan 3:19). Pentru faptele rele făcute împotriva luminii, dobândită prin cunoștință sau prin Scripturi, oamenii vor avea să dea socoteală, iar în ziua judecății lor ei vor primi o pedeapsă dreaptă. Tot așa, în măsura străduințelor pentru a trăi o viață dreaptă, ei vor primi răsplata cuvenită (Mat. 10:42).

Dacă oamenii ar ține seama de logica simplă, că trebuie să vină un timp de socoteală sau de judecată, că Dumnezeu nu va permite ca răul să triumfe pentru totdeauna și că, într-un chip sau altul, El va pedepsi pe făcătorii de rele, ar scăpa de multe întristări și pedepse în vîrsta viitoare. Profetul spune: "vai de cei ce-și ascund adînc planurile lor de Iehova și faptele cărora sînt întuneric și zic: Cine oare ne va vedea? Cine oare ne va lua în seamă?" (Is. 29:15). Iată, "în tot locul sînt ochii lui Iehova, văzînd pe cei răi și pe cei buni" (Prov. 15:3); și "toată fapta o va aduce Dumnezeu înaintea judecății, cu toate cele ascunse, fie bune fie rele" (Ecles. 12:14). El "va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gîndurile inimilor" (1 Cor. 4:5).

Vîrsta domniei lui Hristos va fi un timp de dreaptă judecată pentru pămînt; și cu toate că va fi pentru toți o epocă de aur, va fi totuși un timp de aspră disciplină, de încercări și pedepse pentru mulți. Că judecata va fi dreaptă și nepărtinitoare și cu o cuvenită considerare pentru împrejurările fiecărui individ, aceasta este asigurată de însuși caracterul Judecătorului, al lui Hristos (Ioan 5:22;

1Cor. 6:2), de cunoștința Lui perfectă, de dreptatea și bunătatea Sa neschimbătoare, de marea putere divină ce-i este pusă la dispoziție (Mat. 28:18) și de marea Sa iubire, dovedită prin răscumpărarea omului de la moarte, pentru a-i da această fericită ocazie de încercare spre viață veșnică.

Diferite împrejurări și ocazii avute de oameni astăzi ca și în vîrstele trecute, arată că o judecată dreaptă va recunoaște deosebirea dintre gradele de răspundere ale fiecăruia, pe care Domnul îi va judeca în viitor după gradul de vinovăție. Această părere e susținută de Scripturi într-un mod foarte clar. Judecătorul a luat totdeauna cunoștință de faptele și cuvintele oamenilor (Prov. 5:21), deși ei nu știu nimic de aceasta. El declară că *"orice cuvînt nefolositor (vătămător, jignitor sau răutăcios), pe care-l vor zice oamenii, vor da despre dînsul seamă în ziua judecării"* (Mat. 12:36); și *"chiar un pahar de apă rece dat unuia dintre acești mici, în nume de ucenic nu-și va pierde plata sa"* (Mat. 10:42). Contextul arată, că cuvintele "jignitoare" la care se referă Domnul au fost cuvinte de ură și pizmă împotriva luminii vădite (Mat. 12:24,31,32). El arată că în ziua judecării va fi mai ușor pentru Tir, Sidon și Sodoma decît pentru Capernaum, Betsaida și Horazin, care au disprețuit avantajele și ocazii mult mai mari de a-și însuși lumina adevărului (Mat. 11:20,24).

Putem vedea, în însăși natura lucrurilor, că pedepsele din vîrsta mileniului vor fi proporționale cu vinovăția de acum. Fiecare păcat făptuit și orice pornire rea cultivată, împietresc inima și fac mai

anevoiasă întoarcerea la curăţenie şi virtute. Prin urmare, păcatele făcute acum de bunăvoie, vor cere pedepse şi îndreptare în vîrsta viitoare; şi cu cît sufletul va fi mai adîncit în mocirla păcatelor cu voia, cu atît mai aspre vor fi şi măsurile pentru îndreptarea şi eliberarea lui din această stare decăzută. După cum, un tată înţelept pedepseşte pe copilul său încăpătînat, tot aşa va pedepsi şi Hristos pe cei răi, spre binele lor.

Pedepsele vor fi date totdeauna după cum va cere dreptatea, cu milă şi bunăvoinţă şi spre binecuvîntarea celor ce le vor primi, aşa cum se cuvine. Şi va fi că numai după ce toate pedepsele, instrucţiunile şi îndemnurile vor da greş, adică după ce iubirea şi mila vor face tot ce poate fi aprobat de înţelepţiune (aceasta fiind tot ce se poate cere), numai atunci individul va primi pedeapsa cuvenită cazului său: moartea a doua. M)

Nimeni nu va primi această pedeapsă fără a beneficia de toate ocaziile binecuvîntate oferite de vîrsta viitoare. Şi ceea ce este adevărat pentru lume în vîrsta viitoare, este adevărat şi pentru copiii consacraţi ai lui Dumnezeu, în judecata noastră de astăzi. Noi primim favoarea lui Dumnezeu acum, prin credinţă, pe cînd lumea o va primi în vîrsta viitoare şi va consta în învăţare, ajutor, încurajare, disciplinare şi pedeapsă. "Căci, care fiu este pe care nu-l înţelepţeşte (corectează, pedepseşte) tatăl? Iar dacă sînteţi fără înţelepţire de care toţi s-au împărtăşit, sînteţi dar fii fireşti şi nu sînteţi fii adevăraţi". De aceea cînd primim cîte o pedeapsă dureroasă,

trebuie s-o primim ca de la un Tată iubitor, care vrea să ne corecteze spre binele nostru, neuitînd "îndemnul care ne vorbește ca unor fii: Fiul meu, nu disprețui înțelepțirea (disciplina) de la Domnul și nu te descuraja cînd ești muștrat de Dînsul; că pe cine Domnul iubește, îl înțelepțește și-l biciuiește pe orice fiu pe care-l primește la Sine" (Evr. 12:4-13).

Toți care se căiesc, în această viață, de păcatele lor și așa cum se înțelege din cuvîntul "pocăință", încep și continuă o lucrare de reformare, din toată puterea lor, își vor dezvolta un caracter care le va fi de mare folos în vîrsta viitoare. De aceea, cînd se vor deștepta din mormînt, progresul lor va fi mult mai rapid și mai ușor, pe cînd ceilalți vor înainta mai încet, mai obositor și mai greu. Acest adevăr se găsește în cuvintele Domnului Isus: "*Vine ceasul cînd toți care sînt în morminte vor auzi glasul Lui (Hristos) și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață (cei ce au fost încercați în viața prezentă și s-au dovedit vrednici de viață vor învia desăvîrșiți, credincioșii (profeții) din vechime la viață umană desăvîrșită, iar biruatorii vîrstei evanghelice la viață perfectă pe planul divin); iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată*" (Ioan 5:28,29). Aceștia vor învia pentru judecată, pentru a urma un curs de disciplină și corecție, pentru a ajunge la desăvîrșire omenească sau, în caz de nesupunere, vor fi condamnați la a doua moarte.

Omul care a adunat în această viață o mare avere, poate prin înșelăciune și nedreptate, care odată cu moartea sa s-a risipit, se va deștepta în

noua ordine, fără îndoială, să-și plîngă pierderea și să-și tăgăduiască sărăcia și neputințele sale și va căuta, din nou, posibilități ilegale pentru a aduna o nouă avere. Pentru mulți va fi o pedeapsă aspră și o experiență amară, cînd vor vedea că trebuie să lupte împotriva zgîrceniei, egoismului, trufiei, ambiției și-a trîndăviei, nutrite și mîngîiate în viața de acum. Întîmplător, putem vedea și astăzi cîte o ilustrație a acestui fel de pedeapsă: cînd un om bogat cade pe neașteptate într-o ruină, atunci spiritul îngîmfării sale este silit să se coboare pînă la pămînt.

În Daniel 12:2 ni se spune că unii se vor scula spre ocară și rușine, care va ține tot timpul vîrstei viitoare. De aici se vede că toate lucrurile ascunse vor fi aduse înaintea judecării (Ecles. 12:14). Cînd toate caracterele rele, care astăzi se bucură de multă cinste înaintea oamenilor, vor fi descoperite de lumina adevărului, atunci multe fețe se vor îngrozi de rușine.

Fiind călăuziți de Cuvîntul lui Dumnezeu și văzînd planul Său desăvîrșit, ne amintim de cuvintele Sale scrise de profetul Isaia: "Voi pune judecata în linie și dreptatea în cumpănă" (Is. 28:17). Ne bucurăm de judecata sănătoasă care va avea o influență bună prin disciplinarea oamenilor. Părinții care dau o educație bună copiilor lor sînt atenți totdeauna ca pedepsele să corespundă cu greșelile. Tot astfel va fi și în împărăția lui Dumnezeu: pedepsele mai aspre vor fi date pentru greșeli mai mari, pentru a instaura dreptatea și pentru a stabili reformele morale.

Văzînd că Domnul va îndrepta toate afacerile oamenilor, la timpul Său cuvenit, noi trebuie să ne străduim a suporta greutatea de astăzi, împotrivindu-ne răului totdeauna cu bine, așa cum citim: "Nu răsplătiți nimănui rău pentru rău". "Simțiți în voi aceea ce fu simțit și în Hristos Isus" (Rom. 12:17-19; Filip. 2:5).

Ordinea socială de astăzi nu va dura multă vreme. Marele și Dreptul Judecător al pămîntului ne spune lămurit: "A mea este răzbunarea, eu voi răsplăti, zice Domnul"; iar apostolul Petru adaugă: "Știe Domnul să scape din ispite pe temătorii de Dumnezeu iar pe nedrepti să-i păstreze spre a fi pedepsiți în ziua judecării" (2Pet. 2:9). După cum am văzut, pedepsele vor fi date după cum vor fi și păcatele, dar totdeauna cu bunăvoință, pentru ca omul să poată fi restabilit în dreptatea divină.

Alte Scripturi care întăresc această înțelegere a răsplăților și pedepselor vîrstei viitoare sînt: 2Sam. 3:39; Mat. 16:27; 1Pet. 3:12; Ps. 19:10; 91:8; Prov. 11:18; Is. 40:10; 49:4; Mat. 5:12; 10:41,42; Luca 6:35; Apoc. 22:12; Rom. 14:11,12.

Corectitudinea și Adevărul mai presus de toate

Știînd acum că nici Biblia, nici rațiunea, nu susțin că doctrina chinului veșnic este pedeapsa păcatului, vom recunoaște că numai crezurile, confesiunile, cărțile de cîntări și rugăciuni și

scrierile teologice ale diferitor biserici susțin această doctrină urită. Dar prin creșterea luminii din zilele noastre și prin descătușarea rațiunii din marile superstiții, credința în această doctrină diavolească a vîrstelor întunecate dispare repede. Dar vai! aceasta nu este pentru că creștinii, în general, sînt zeloși pentru a afla adevărul Cuvîntului lui Dumnezeu și caracterul Său și nici pentru că sînt doritori de-a sfărîma idolii dezgustători ai crezurilor lor. O, nu! ei se închină mai departe înaintea ideilor lor greșite, se silesc să le apere și cheltuiesc timp și bani pentru a le susține, deși în inima lor se rușinează de ele și în ascuns le resping.

Toate acestea fac ca inimile oamenilor cinstiți să disprețuiască creștinismul adevărat și Biblia, iar pe creștinii nominali să-i considere fățarnici și necredincioși. Deoarece biserica nominală se ține de această veche hulă împotriva lui Dumnezeu și susține că învățătura ei greșită este în armonie cu Biblia, deși se pretinde că Cuvîntul lui Dumnezeu este respectat, în fapt el este respins. Astfel Biblia, marea ancoră a adevărului și-a libertății este aruncată chiar de cei care, dacă nu ar fi înșelați, ar fi susținuți și binecuvîntați de ea.

Rodul acestui lucru va fi, nu peste multă vreme, mai întîi o necredință pe față iar apoi anarhia. Responsabili pentru acest fapt sînt, în mare măsură, creștinii indiferenți, atît cei care ocupă amvoanele cît și ceilalți, fiindcă ei știu sau ar trebui să știe aceasta. Mulți din aceștia sînt în stare să compromită adevărul, să disprețuiască caracterul lui

Dumnezeu și să-și întunece conștiința de dragul păcii, din comoditate sau pentru unele avantaje pămîntești din prezent. Să mulțumim lui Dumnezeu că înșelăciunea și ipocrizia în numele Lui se vor sfîrși în curînd (Apoc. 18:5,8).

Dacă creștinii nominali s-ar respecta pe ei înșiși și ar fi sinceri față de Dumnezeu, ar învăța repede că "temerea lor de Dumnezeu (de frica iadului) este un ordin învățat de (anumiți) oameni" (Is. 29:13). Dacă toți s-ar hotărî să recunoască Cuvîntul lui Dumnezeu și că toate crezurile omenești sînt imperfecte și amăgitoare (Rom. 3:4), atunci în scurtă vreme ar cădea toți idolii și toată idolatria. În cazul acesta Biblia ar fi studiată și apreciată iar mărturia ei, că plata păcatului este moartea, ar fi recunoscută "ca o răsplată dreaptă".

**INDEXUL
TEXTELOR BIBLICE,**

-comentate, citate sau trimiteri-
(s-a folosit traducerea Nițulescu)

Genesa	1Împărați	30:3.....21
1:28.....70	2:6,9.....26	30:3,9.....28
21:12.....57		31:17.....21
37:35.....26	Iov	37:9,10,20.....76
42:38.....26	3:13-19.....20	49:14.....22
44:29-31.....26	3:17.....21	49:15.....22
47:2.....61	3:17,18.....23	55:15.....22
	3:22.....26	55:23.....27
Exodul	7:9.....27	78:2.....46
13:19.....38	10:22.....20	86:13.....17,22
Leviticul	11:8.....23	88:3.....22
6:1-7.....108	14:13.....17,27	88:4,5-11.....27
26.....59	17:1,13,14.....27	88:12.....20
Numeri	17:16.....23	89:48.....22
16:30-33.....22,28	21:13.....27	91:8.....121
	26:6.....23	101:5-8.....93
	33:22,24,28.....27	106:1.....7
Deuteronom	Psalmii	107:1.....7
28:15-68.....58	6:5.....21	107:20.....28
30:15-19.....106	6:10.....29	115:17.....20,58
32:22.....23	8:5-8.....70	116:3.....22
1Samuel	9:17.....27,94	118:1-4.....7
2:6.....26	16:10.....21,32	136.....7
2Samuel	16:11.....75	139:8.....22
3:39.....121	18:5.....21	141:7.....28
22:6.....21	19:10.....121	145:20.....76

Proverbe	25:6-8.....3,93	31:29-34.....107
1:12.....28	25:8.....29	31:31-34.....62
5:5.....28	25:15.....24	31:34.....98
5:21.....117	26:9,10.....3	32:18.....3
7:27.....23	26:19.....3	Ezechiel
9:18.....28	28:15.....24	18:2.....83
10:22.....55	28:17.....120	18:2-4,19,20...66
11:18.....121	29:9-19.....19	18:4,20...76,105
11:21.....7	29:13.....123	18:20,23.....107
15:3.....116	29:15.....116	18:32.....87
15:11.....23	32:3-5.....3	21:27.....85
15:24.....23	34:8-10.....91	31:15-17.....25
27:20.....21	38:10.....25	32:21.....25
30:15,16.....23	38:18.....25	32:27.....25
Eclesiastul	40:1,2.....63	33:11.....108
9:5,10.....95	40:10.....121	34:9,10.....19
9:10.....20,28,58,115	41:18.....3	Daniel
11:9.....113	42:2.....9	2:34,35.....67
12:14.....109,116,120	42:4.....4	2:44.....67
C. Cântărilor	49:4.....121	7:14,22.....85
8:6.....24	49:9.....22	12:2.....24,120
Isaia	53:10-15.....105	Osea
5:14.....24	57:9.....25	4:8.....19
8:20.....5	61:1.....92,96	13:14...25,29,83
8:12,13.....44	65:20.....66	13:14.....92,96
11:9.....93,96,98	66:21,22.....49	Amos
14:4,5.....24	66:24.....48	9:2.....21
14:9,11.....24	Ieremia	Iona
14:15.....24	31:29.....106	2:1,2.....26
14:19.....28	31:29,30.....83	2:2.....20

Habacuc	16:27.....121	3:18.....93
2:5.....26	18:8,9.....45	3:19.....107,116
Tefania	18:9.....33	4:9.....56
3:9.....3	19:28.....66	5:22.....116
Zaharia	20:28.....105	5:28.....22,26
9:11.....28,59	21:43.....56	5:28,29.....92,95,119
9:12.....32	23:15,33...33,49	8:39.....60
12:10.....62	25:29.....61	10:12,13.....19
Matei	25:31,32.....65	10:16.....70
3:10-12.....62	25:31-46...64,109	15:14.....19
5:12.....121	25:41.....78,80	16:2-4.....43
5:21,22.....37	25:46.....78,79	Fapte
5:22,29,30.....33	28:18.....117	2:1,14,22-31...30
5:22-30.....39	Marcu	2:27.....29
10:28.....33,43	9:43-47.....33	2:36.....32
10:41,42.....121	9:43-48.....45	3:18-24.....2
10:42.....107,116	9:44-48.....46	3:22,23.....108
10:42.....117	Luca	3:23.....77,95
11:20,24...107,117	3:38.....72	4:21.....79
11:23.....29	4:18.....32,92	7:15,16.....38
12:24,31,32...117	6:35.....121	13:36.....94
12:31-32.....112	10:15.....29	15:10.....59
12:36.....117	12:4,5.....43	24:14,15.....104
13.....54	12:5.....33	24:15.....95,105,114
13:34.....53	12:47,48.....112	24:25.....115
13:35.....46	16:19-31.....53	Romani
13:39.....14	16:23.....30	1:17.....7
13:43.....67	21:15.....19	1:18.....7
15:26,27.....56	Ioan	2:4.....3
16:18.....30	1:29.....36	3:1,2.....55

3:4.....123	15:54,55.....29,93	2Timotei
3:20,27,28.....59	15:54-57.....30	4:7,8.....66
3:25,26.....27	15:55.....92	Tit
4:11,16.....57		2:14.....56
4:16.....60	2Corinteni	
5:12.....83	5:14.....18	Evrei
6:4.....61	Galateni	1:3.....32
6:8.....97	3:12.....60	2:14...24,75,84,90,97
6:9.....48	3:16,17.....59	4:13.....23
6:23.....33,76,94	3:16-29.....57	6:4-6.....113
7:12.....40	3:29.....60	7:19.....106
8:3.....106	4:28.....57	8:8-12.....62
9:4.....55	5:2,4.....59	10:1-10.....106
9:8.....57	6:12.....19	10:26.....97
11:19,32.....63	Efeseni	10:26,27.....36
11:26-33.....63	1:4.....71	10:26-29.....77
12:17-19.....121	2:5.....61	11:22.....38
13:8-10.....74	2:12,13.....58	12:4-13.....119
13:10.....69	Filipeni	Iacov
14:9.....22	2:5.....121	2:10.....60
14:11,12.....121	Coloseni	3:6.....33,50
1Corinteni	2:8.....104	1Petru
4:5.....116	1Tesaloniceni	2:7,9.....56
6:2.....66,109,117	2:16.....23	3:12.....121
6:3.....110	2Tesaloniceni	2Petru
10:11.....108	1:9.....76,77,79	1:4-11.....56
15:3.....33	1Timotei	2:1.....13
15:18.....95	2:6.....2	2:4.....51
15:25-28.....71	6:20.....104	2:9.....79,121
15:26.....33		

Ioan	17:1-6.....85	20:12,13....82,86
2:2.....33	18:2,8-11.....25	20:13,14.....33
3:8.....97	18:5,8.....123	20:14....26,78,91
4:18.....78,79	18:14-18,21....25	20:15.....35,81
5:16.....112	18:19,21.....24	21.....67
Apocalipsa	19:3.....90	21:1,2,10,11...85
1:18.....32	19:8.....55	21:2,10-27....34
2:26.....109	19:20....36,81,84	21:2,24,27....67
3:21.....109	20:1,2.....66	21:3-7.....86
5:13.....86	20:2,4,11.....85	21:4.....33
6:8.....30	20:7-10.....90	21:8.....81,88
14:3-11.....91	20:9,10,15....89	22:12.....121
15:3,4.....53	20:10,14,15...81	22:17.....67

***